

Totuuden ulottuvuudet

Vaikka kirjan on kirjoittanut ihminen,
ei se olisi onnistunut ilman Kaikki ei mistään tietoisuutta.
Siksi kunnia kirjasta kuuluu Jumalalle,
ja sen käyttöoikeus koko ihmiskunnalle.
Joka on löytänyt hiljaisuuden, kuulee Jumalan totuuden.
Joka uskoo perimmäiseen totuuteen, näkee imaginäärisyyteen.
Kiitos KE.

TOTUUDEN ULOTTUVUUDET © IHMISKUNTA, ∞.

Sisällys

TOTUUDEN TIELLE ASTUMINEN	4
IHMISEN TOTUUSKÄSITYS JA OSATOTUUDEN HARHA	5
TOTUUDELLA MANIPULOINTI.....	6
TOTUUDEN KÄYTTÄMINEN DEFENSINÄ	7
KUN TOTUUS PETTÄÄ IHMISEN	8
TOTUUDEN ANSAT HENKISYYDESSÄ	9
TOTUUDEN ULOTTUVUUDET	10
NEUTRAALI TOTUUS	11
KESKIARVON TOTUUS	14
UNIVERSAALI TOTUUS	16
HARHOJEN TOTUUS	18
KOLMEN KOSMOKSEN TOTUUS	21
PERSOONAN TOTUUS	24
OMNIPOTENTTI TOTUUS	30
TASAPAINON TOTUUS.....	33
LUOMISEN TOTUUS.....	36
TÄYDELLINEN TOTUUS	40
RAKKAUDEN TOTUUS.....	43
KIRKASTUNUT TOTUUS	47
PERIMMÄISEN TOTUUDEN KOHTAAMINEN.....	51
HENKISYYS AVAA YLIMÄÄRÄISEN DIMENSION TOTUUTEEN	51
PERIMMÄISEN TOTUUDEN MÄÄRITELMÄ	55
KUTSU TOTUUDEN TIELLE	56

Totuuden tielle astuminen

Perimmäistä totuutta ei voi koskaan kuvata sanoin, käsittein tai määritelmin. Ehkä kysyt, miksi sitten tämä kirja on kirjoitettu. Se on hyvä ja aiheellinen kysymys. Totuuden ulottuvuudet kuvaavat ensisijaisesti erilaisia näkökulmia, kuin rajoituksia, joiden läpi ihminen perimmäistä totuutta katselee. Eri totuuden ulottuvuudet ovat kyllä totta, aina jollain tavalla, jossakin kontekstissa, tai ainakin jollekin ihmiselle. Totuuden ulottuvuuksia ei tule kuitenkaan koskaan sekoittaa perimmäiseen totuuteen, jotta ei rajoittaisi itseään (ja muita ihmisiä) ymmärtämästä totuutta kokonaisvaltaisesti.

Varoituksista huolimatta tässä kirjassa kuitenkin päädytään antamaan määritelmä myös perimmäiselle totuudelle, mutta kuten sanottu, määritelmää ei voi koskaan kuvata suoraan, ja siksi totuuden ulottuvuuksissa perimmäistä totuutta lähestytään negaatioiden kautta. Negaatioiden kautta pyritään oppimaan ja ymmärtämään, miten asiat ovat tavallaan totta, jotta ymmärtäisimme myös sen, miten nämä tavallaan totta olevat asiat eivät kuitenkaan ole perimmäinen totuus.

Joku totuuden dimensio yksinään voi aiheuttaa ihmiselle mielisairauden, jos ihmisen totuuskäsitys lukittautuu siihen ja sulkee joko-tai-ajattelua käyttäen muut totuuden dimensiot sen ulkopuolelle. Vastaavasti, mitä useamman totuuden dimension ihminen sisäistää, sitä puhtaammalla ja varmemmalla pohjalla hänen mielenterveytensä lepää – nojaahan se itse totuuteen. Ehkä totuuskäsityksen laajentuminen peilaa koko henkistä evoluutiota ja totuuden tietä: aluksi ihminen saattaa vaikuttaa seinähullulta, mutta prosessin edetessä ihmisen psyyke tuleeikin terveemmäksi kuin koskaan.

Totuuden tunteminen ei ole ihmiselle pelkkä uskon asia, vaan se vaatii myös raakaa työtä. Pelkkä totuuden rukoilu ei auta ihmistä, jos hänen alitajuntaansa ei ole valmisteltu totuuden kohtaamiseen ja vastaanottamiseen. Valmistelemattoman alitajunnan rukouksiin vastaa vain ihmisen oma totuus, ja näin itsepetos saa alkunsa. Totuuden kohtaaminen kyllä lopulta paljastaa itsepetoksen, mutta toisaalta totuuteen valmistautumaton ihminen sortuu aina uudestaan toiseen itsepetokseen – ja näin elämänpyörä pitää ihmistä otteessaan, ja totuuden tie saa uuden kierroksensa.

Totuuden kohtaaminen on ihmisen elämässä lähes väistämättä pääkohta – olipa kyse sitten, mistä tahansa totuuden eri ulottuvuudesta. Hyvin usein erilaisissa henkisissä kokemuksissa, kuten meditatiivisissa näyissä, rukouksessa, kasteissa ja hurmostiloissa, tai pahan kasteen aiheuttamassa sumutilassa, joku uusi totuuden näkökulma astuu ihmisen tietoisuuden piiriin. Kun tietoisuuden piiri ja sitä kautta totuuskäsitys laajenee, saattaa ihmisen koko elämä muuttua – voi tuntua kuin kaikki siihenastiset totuudet murenisivat ja vielä murusetkin tippuisivat suoraan lattianrakojen kautta tavoittamattomiin. Moni onkin ajatellut totuuden näkökulman muuttumisen jälkeen: ”Miten pystyin aiemmin ajattelemaan sillä tavoin?”, vaikka näkökulman muutoksesta olisi aikaa vain minuutteja tai tunteja. Niin suuri vaikutus totuudella meihin on.

Totuus on kuin lähdekoodi, jonka päälle olemme psyykeen ohjelmiston rakentaneet. Mitä vähemmän totuuden näkökulmia ihminen tuntee, sen vinompaan hänen sisäinen tietokoneensa kasvaa. Vinoutunutkin tietokone pysyy hetken aikaa toiminnassa, mutta jossain vaiheessa se tilttaa – ja näitä tilttauksia me kutsumme henkisiksi kriiseiksi. Henkisissä kriiseissä ihmisen totuuskäsitys horjuu, ja siksi nämä kriisit tuntuvat kriiseiltä. Henkisen kriisin jälkeen on vielä toinen totuuteen liittyvä vaaranpaikka. Monet ihmiset ovat varmoja heidän henkisten kokemustensa jälkeisestä uudesta totuudesta – onhan sen nyt jo pakko olla totta, jos edellinen ei ollut. Turtuminen johonkin totuuden dimensioon lienee yksi henkisen evoluution suurimmista haasteista. Jos ihminen löytää jonkin totuuden, on vaarana, että hän lopettaa perimmäisen totuuden etsimisen.

Totuus on suuri kompastuskivi, johon lähes kaikki valtiomiehet, tutkijat, taiteelliset hutkijat ja uskontojen perustumisen jälkeen uskontoihin liittyneet henkilöt ovat kompuroineet. Kun ihminen saavuttaa varmuuden totuudesta, hän luo sielussaan raamit perimmäiselle totuudelle – ja etsintä lakkaa. Näin rakentuu symbolinen Jumalan kuva. Tästä eteenpäin henkinen matka muuttaa muotoaan: enää ihmisen ei tarvitse itse muuttua, vaan perimmäisen totuuden tulee joustaa ihmisen tarpeiden mukaan. Jompikumpi nimittäin joustaa aina – ihminen tai totuus.

Monet tutkimukset perustavat määritelmänsä kehäpäätelmiin, tai anekdoottitodisteita etsiessään nojaavat heille aiemmin opetetun väärän tiedon varaan. Samoin liian useat taiteilijat luovat muka jotain uutta ja mahtavaa, mutta todellisuudessa heidän oma naamansa paistaa heidän teostensa läpi. Ehkä muodoltaan ikävin ja surkein on kuitenkin uskontoon tai siihen rinnastettavaan järjestelmään luodun oman totuuden palvominen perimmäisenä totuutena. Se, että joku tuntee symboleiden mahtikielen, tai onnistuu pelottelemaan tai vakuuttamaan ihmisiä, ei tarkoita, että tuo samainen henkilö tuntisi edes kahta totuuden näkökulmaa. Pahimmillaan joku ihminen voi opettaa omaa persoonan totuutta muille ihmisille perimmäisenä totuutena – tämä on esimerkiksi jokaisen diktaattorin tarina.

Ihmisen totuuskäsitys ja osatotuuden harha

Jokaisella ihmisellä on oma totuuskäsitys, joka on yhden tai useamman osatotuuden summa tai yhdistelmä. Osatotuusiksi nimitetään jokaista erilaista totuuden dimensiota ja niiden alaosiota. Monesti totuuskäsityksestä käytetään myös nimitystä *oma totuus*. Tällöin on tärkeää tehdä ero persoonan totuuden ja totuuskäsityksen välille, sillä myös persoonan totuudesta kuulee käytettävän nimitystä oma totuus. Tässä materiaalissa termillä ”oma totuus” viitataan aina ihmisen totuuskäsitykseen, ei vain persoonan totuuteen.

Määritelmä (Totuuskäsitys)

Yhdestä tai useammasta totuuden ulottuvuudesta tai niiden alaosiosta muodostuva *totuuskäsitys* on ihmisen tapa hahmottaa perimmäistä totuutta.

Koska ihmisen oma totuuskäsitys koostuu totuuden ulottuvuuksista, on se siksi ainakin osittain totta verrattuna perimmäiseen totuuteen. Tämän vuoksi monet ihmiset harhautuvat luulemaan omaa totuuttaan perimmäiseksi totuudeksi. Esimerkiksi ihmisen uskomukset ja uskomusjärjestelmät saavat tehonsa ihmisen totuuskäsityksestä ja siksi ihminen lähtökohtaisesti pitää omia uskomuksiaan totena. Joskus onkin todettu parhaan valheen olevan osittain totta. Jotkut valheenpaljastuskoneita onnistuneesti huijanneet ihmiset ovat kertoneet sekoittaneensa tarinaansa mahdollisimman paljon totuutta mukaan, ja näin he ovat pystyneet puhumaan valtaosin totta.

Osatotuus saa melko helposti harhautettua ihmisen itsensä, mutta sen teho tulee ilmi oikeasti vasta siinä, kuinka hyvin se saa harhautettua myös muita ihmisiä. Ehkä tämä ainakin osittain perustuu siihen, että jokaisella ihmisellä on syvällä sielussaan aito halu löytää ja kohdata totuus. Jos joku ihminen sitten selvästi on löytänyt totuuden (eli jonkin sen ulottuvuuden), on tuollaista ihmistä helppo uskoa ja seurata. Valitettavan useat ihmiset ajattelevat esimerkiksi, että jos ihminen on oikeassa jossain yksittäisessä asiassa, täytyy hänen olla oikeassa muissakin asioissa. On harmillista, kuinka usein jonkun auktoriteettiasemassa olevan henkilön oma totuuskäsitys kääntyy jopa jonkin kokonaisen valtion kansalaisille sokeaksi uskoksi. Ehkä se on henkistä laiskuutta, kun ihminen ulkoistaa oman totuuskäsityksensä toisten ihmisen harteille.

Esimerkki (osatotuusia)

- Jollekin on oikein paastota, jollekin taas oppia syömään monipuolisemmin.
- Toiselle on oikein alkaa liikkumaan enemmän, toiselle taas oppia pysähtymään ja rauhoittumaan.
- Toisen kannattaa oppia näkemään hyvää itsessään, toisen taas oppia tuntemaan oma paha puolensa.
- Toisen tulee oppia assosioitumaan ja pääsemään kunnolla kehoonsa, toisen taas kannattaa oppia dissosioitumaan ja oppia kulkemaan objektiivisesti mielessään.
- Ihminen on eläin. Kyllä, mutta osaako muut eläimet ratkaista toisen asteen yhtälöitä? Eli vaikka ihminen on eläin (osatotuus), ihminen on myös jotain ihan muuta (toinen osatotuus).

Mitä tiukempi, rajatumpi ja suljetumpi osatotuus on, sitä pienempää osaa ihmiskunnasta se koskettaa. Jos tarkastelemme henkisiä opettajia läpi historian, huomaamme heidän opettaneen vain suuria linjauksia – sellaisia oppeja ja ohjeita, jotka pätevät koko ihmiskunnan parissa, ei vain tietyn ajan ja paikan tai ihmisporukan keskuudessa. Totuuden voikin ajatella olevan Jumalan lahja koko ihmiskunnalle, eikä kenenkään siksi kuulu omistaa tai pantata totuutta.

Totuudella manipulointi

Vaikka totuus on pääsääntöisesti hyvä ja tavoiteltava asia, käytetään sitä usein itsensä ja muiden ihmisten manipulointiin. Ihmiskunnan historia on opettanut paljon erilaisia keinoja manipuloida ihmismassoja osatotuusien turvin. Diktatuureissa tuotetaan aktiivisesti propagandaa ja vale uutisia. Sama osatotuuteen perustuva valhe syötetään kohteelle - jollekin yksilölle, ryhmälle tai koko kansalle - niin monta kertaa, että kohde yksinkertaisesti väsyä vastustamaan valhetta ja lopulta uskoo sen. Näin toimivat myös salaliittoteoriat.

Mestarillinen manipuloitsija syöttää ensin kohteelleen osatotuuden, ja vasta tämän jälkeen tarjoilee siinä ohessa valheen. Valhe ratsastaa totuuden siivillä, ja siksi sitä on niin vaikea erottaa. Saat tässä yhteydessä kosketuksen totuuden dimensioihin: on nimittäin olemassa ulkoinen ja sisäinen totuus. Ulkoisessa totuudessa mestarillinen manipuloitsija voi olla esimerkiksi joku kaukainen valtionpäämies, mutta sisäisessä totuudessa mestarillinen manipuloitsija on sinun oma egosi, eli se olet sinä itse. On helpompi tunnistaa toisen ihmisen manipulointirytykset kuin kertoa, miten sinä manipuloit itseäsi (ja muita ihmisiä). Kenelläkään toisella ihmisellä ei esimerkiksi ole pääsyä sinun tunteisiisi tai ajatuksiisi, vain sinun egosi pystyy manipuloimaan sinua niiden avulla.

Jotta sinua voisi manipuloida totuudella, sinun tulee uskoa johonkin sellaiseen asiaan, jolla tämä manipulointi tulee mahdolliseksi. Jos sinä esimerkiksi uskot omassa maailmassasi pystyväsi johonkin yliluonnolliseen tekoon, niin tällöin, ja vain tällöin, sinun elämässäsi on ovi auki henkilöille, jotka myös pystyvät (sinun ja heidän omissa maailmoissaan) samanlaisiin tekoihin. Aina kun ihminen tunnistaa sielussaan jonkin itsepetoksen, sama petos tulee kuin itsestään ilmi myös muissa ihmisissä ja ulkomaailmassa. Paras ja yksinkertaisin keino suojautua totuudella manipulointia vastaan on tuntee mahdollisimman monta totuuden ulottuvuutta. Eri totuuden ulottuvuuksien kautta oppii antamaan lähes aina vastaesimerkin tilanteesta, jossa manipulointitarkoituksessa annettu osatotuus ei pädekään.

Eräs manipulointitapa on niin sanottu kahden valheen tekniikka. Ihmisen sydämeen on kuin koodattu algoritmi, jonka mukaisesti ihminen on taipuvainen antamaan anteeksi toiselle ihmiselle. Jos joku tunnustaa

valehdelleensa meille, ja sitten kertoo totuuden, meillä on taipumus uskoa tuo ”uusi totuus” varmana totuutena. Joskus kuitenkin sekini on valhe. Kaikilla ihmisillä on hyvä ja paha puolensa, jotkut ihmiset manipuloivat toisia ihmisiä tietämättä edes itse siitä mitään. Valehtelu ja valheiden eteenpäin kertominen totuutena on erittäin yleistä ihmisten kesken.

Osatotuus (ja varsinkin kun siihen liittyy valhe) ei kestä laajempaa näkökulmaa, ja siksi osatotuuksia pitää peitellä ja selitellä. Monesti osatotuuksia suojataan myös psykologisten defenssien ja uskomusten avulla. Mitä suurempi suojaus osatotuuteen kohdistuu, sitä voimakkaampaa aggressiivisuutta osatotuuden kyseenalaistaminen aiheuttaa. Totuuden voi ja saa aina kyseenalaistaa, mutta ihmisen egoa ja varjoa ei – ne ryhtyvät sotaan. Totuus ei tappele, mutta valhettaan (tai osatotuuttaan) puolustava ihminen kyllä.

Koska jokainen totuus on yleensä vain osatotuus, on sillä siksi hyvä ja paha puolensa. Ja vaikka se saattaa aluksi kuulostaa uskomattomalta, niin myös totuudella manipuloimisella on paljon hyviä puolia. Kun me kannustamme lapsia positiivisten sanojen saattelemana, hyvin usein valehtelemme ja näin ollen manipuloimme heitä. Toinen esimerkki löytyy hypnoosin maailmasta. Hypnotisoinnissa käytetään hyväksi ihmisen sisäisessä maailmassa (eli persoonan totuudessa) vallitsevaa kieltä, joka valheellisuudestaan huolimatta toimii kyseiselle ihmiselle. Hypnoosi toimii paremmin manipuloimalla totuutta, ja näin ihminen pääsee syvärentoutuneeseen tilaan.

Syvärentoutumiseen tähtävien tekniikoiden opetteluun parissa kannattaa olla hyvin tarkkana, sillä kaikki henkiset opettajat ja hypnoosia tai transsitilaa muuten käyttävät ihmiset eivät välttämättä syötä alitajuntaan ”hyvän tarkoituksen mukaisia” totuuksia, vaan heidän omaa totuuttaan. Jos syvällisen rentoutumisen jälkeen huomaat olevasi ostamassa jotain tai liittymässä johonkin tai huomaat saaneesi vihollisen tai messiaan, on hyvin todennäköistä, että sinua on manipuloitu tavalla tai toisella. Hypnoosia, transsitilaa tai mitään henkistä kokemusta ei koskaan aiheuta kukaan toinen ihminen, vaan niissä on kyse ihmisen sielun ja perimmäisen totuuden vuorovaikutuksesta. On harmillista, että jotkut toimijat pyrkivät iskemään kiinni ihmisen ja perimmäisen totuuden väliin.

Totuuden käyttäminen defenssinä

Oikeastaan lähes jokainen ihminen on rakentanut oman psykologiansa yhden tai useamman eri totuuden ulottuvuuden varaan. Oma totuutta ollaan valmiita puolustamaan, sillä kun totuus tulee uhatuksi, horjuttaa se ihmisen perustaa aivan juuria myöten. Tällöin laukeavat henkiset kriisit, kuten identiteettikriisi ja jopa eksistentiaalinen kriisi. Kuten mitä tahansa asiaa, myös totuutta voi käyttää psykologisena defenssinä, jolla keskenolevaa kriisiä yritetään hallita.

Kun totuuteen vedotaan omia tarkoitusperiä suojellen, voi kuulla esimerkiksi seuraavanlaisia perusteluja:

- Voin käyttäytyä aggressiivisesti ja törkeästi, sillä en ole aiemmin tehnyt niin. (sisäinen totuus)
- Jokaisella ihmisellä on oma totuus. (persoonan totuus)
- Kukaan ihminen ei voi tuntea totuutta. (harhojen totuus; totuus on harhaa)
- Vaikka minulla on paljon rahaa ja omaisuutta, ei se ole keneltäkään toiselta pois. (persoonan totuus; runsauden totuus)
- Se, että sain turpaani häneltä, on oikeasti hyvä juttu, sillä nyt tiedän, kuka hän oikeasti on. (positiivinen totuus)
- Tunnen erään köyhän, siksi tiedän, millaista on olla köyhä, eikä minun tarvitse luopua omaisuudestani henkisessä prosessissa. (ykseyden totuus)

Kun totuus pettää ihmisen

Useat ihmiset etsivät turvaa ja pysyvyyttä elämäänsä – ja sitä totuus tarjoaa. Sillä ei ole niinkään merkitystä mihin totuuteen ihminen uskoo, vaan totuuden voima toimii kyllä yleensä aina. Totuudella on kuitenkin eräs inhottava varjopuoli. Aivan samalla tavalla kuin ihminen pystyy uskomaan sen luotettavuuteen ja pysyvyyteen, niin totuus pystyy huijaamaan ja ohjailemaan ihmistä. Henkisen evoluution (tai ainakin yhden kierroksen) loppumetreillä käykin lähes aina niin, että ihmisen oma puutteellinen totuus pettää hänet. Ja tällöin ihminen putoaa lohduttomaan *pimeään yöhön*. Symbolisen yön, eli kriisin tarkoituksena on avata ihmisen sielunsolmuja, sekä nostaa uusia totuuden näkökulmia tietoisuuteen. Ensimmäisillä kerroilla pimeä yö on hyvin vaikeaa kestää, ja ehkä siksi ihminen yleensä tarttuu jo ensimmäiseen tai ensimmäisiin uusiin näkökulmiin. Kiinnittyminen johonkin totuuden ulottuvuuteen katkaisee pimeän yön, ja ihminen aloittaa kiertonsa uudestaan. Näin jokin totuustyypeistä muodostuu ihmisen tiedostumattoman mielen perustaksi ja uusi mielentietokone rakentuu sen varaan – mutta vain siksi aikaa, kunnes se taas voi tiltata.

Mitä se sitten tarkoittaa, että totuus pettää ihmisen?

Jos ihminen esimerkiksi on uskonut hänellä itsellään olevan kyky tulkita muiden ihmisten ajatuksia ja eleitä (oma totuus), jossain vaiheessa ihminen alkaa kuvittelemaan, että myös muut ihmiset pystyvät tulkitsemaan hänen eleitään ja lukemaan hänen ajatuksiaan (oma totuus pettää ihmisen). Manipuloijat pelkäävät aina tulewansa manipuloiduksi, ja kateelliset ihmiset luulevat muiden olevan heille kateellisia.

Jos ihminen on itse pettänyt kumppaniaan tai tullut petetyksi aiemmin (on muodostunut jonkinlainen oma totuus), tulkitsee hän tilanteita väärin ja esimerkiksi usein sortuu syyttämään tai epäilemään kumppaniaan omasta ”rikoksestaan” (oma totuus pettää ihmisen). Syyttömälle kumppanille tällainen käytös voi tulla todella yllätyksellisenä.

Jos ihminen on vihkiytynyt johonkin tiettyyn kontekstiin, vaikkapa psykologiaan (kontekstisidonnainen totuus), saattaa ihminen keskustelussa luulla, että kaikki ihmiset tarkoittavat sanalla ”tietoisuus” samaa asiaa kuin hän itse sillä tarkoittaa (totuus pettää ihmisen). Todellisuudessa ihmiset voivat tarkoittaa aivan eri asioita samalla sanalla, jos he eivät ole yhdessä sopineet kyseessä olevan sanan merkitystä.

Jos esimerkiksi joku nainen valitsee kumppaninsa aina samasta alkoholistorukasta, saattaa hänelle tulla uskomus, että kaikki miehet ovat juoppoja (oma totuus). Tällöin nainen toteuttaa kehämäisesti omaa totuuttaan ja etsii aina uuden alkoholistin kumppanikseen (totuus pettää ihmisen). Samoin jotkut etsivät aina narsistisen tai väkivaltaisen puolison.

Jos ihminen on omaksunut yltiöpositiivisen ajattelutavan (oma totuus), saattaa hän jättää esimerkiksi lapsuusajan traumat kokonaan käsittelemättä. Jossain vaiheessa elämäänsä ihminen kuitenkin huomaa kärsivänsä erilaisia psykologisista tai neurologisista oireista, eikä oireille tunnu löytyvän mitään syytä (totuus pettää ihmisen). Valitettavan monet ihmiset käyttävät niin sanottua strutsi-tekniikkaa, eli he symbolisesti työntävät päänsä maan sisään ja luulevat tämän ratkaiseen ongelmansa. Sielu kuitenkin haluaa parantua, ja siksi se alkaa viestiä mitä erikoisemmilla tavoilla – niin kauan, että viesti varmasti tulee perille. Totuus on joskus myös julma: jos ihminen ei tätä viestiä suostu ottamaan vastaan, löytää hän itsensä mielenterveyspalveluista tai taikauskon labyrinteista.

Ehkä yllä olevista esimerkeistä voi yleistää sellaisen johtopäätöksen, että ihminen tulee sokeaksi omalle totuudelleen. Se, miten itse on tottunut toimimaan, jää suojaamatta, ja juuri siihen paikkaan joku toinen asia tai ihminen osaa iskeä. Iskun vastaanottohetkellä ihmisen oma totuus murtuu ja kriisi laukeaa. Pimeän hetken

keskellä on ihmisestä itsestään kiinni, kuinka syväälle totuuden kaivoon hän on valmis menemään. Totuuden tie on kuitenkin lopulta kaikille sama, vaikka se voi hetkittäin vaikuttaa olevan hyvinkin erilainen. Tie johtaa kohtamaan riittävän määrän totuuden dimensioita, ja siten opettaa ihmistä löytämään sen kuuluisan oikean totuuden - ja sen päälle on hyvä rakentaa oma sisäinen tietokoneensa, jopa kvanttietokoneensa.

Totuuden ansat henkisyudessa

Vaikka oma totuus voi pettää ihmisen lukemattomilla eri tavoilla, on henkisyteen liittyvällä totuudella vain kolme pääansaa:

- 1) Totuuden varastaminen
- 2) Totuuden teeskenteleminen
- 3) Totuuden omistaminen

Totuuden varastaminen tapahtuu esimerkiksi silloin, kun oppilas esittelee muille ihmisille henkisen opettajansa opettamaa totuutta ja väittää sitä tai antaa muiden ymmärtää sen olleen hänen oma löydöksensä. Totuusvarkaavat pyrkivät vierailemaan useissa eri konteksteissa, mutta he eivät voi sitoutua mihinkään, sillä muuten heidän varkautensa tulisi ilmi. Totuusvarkaavat pyrkivät myös muuttamaan totuutta ja nimeämään sitä hieman eri tavalla, jotta heidän varkautensa ei tulisi ilmi. Totuusvarkaavat eivät siis ilmoita käyttämiään lähteitä, ei maallisia tai taivaallista.

Totuuden teeskenteleminen tapahtuu esimerkiksi silloin, kun ihmisessä ei ole oikeasti vielä auennut jokin totuuden ulottuvuus, mutta hän on kuullut siitä, ja sen turvin toistelee muilta (tai pyhistä kirjoista) opittuja sananparsia ja viisauksia. Tällä tavalla teeskentelijä antaa muiden ihmisten ymmärtää, että hän todella tuntee totuuden, vaikka oikeasti hän ei tunne. Teeskentelijät ovat yleensä kiinni jossakin uskonnossa, ja he luulevat olevansa, tai he ainakin vihjaavat olevansa tuon uskonnon uusi valittu edustaja. Uskontoon kiinnittymisen tunnistaa siitä, että henkilön nimi viittaa kyseessä olevaan uskuntoon, tai että henkilö pitää kyseisen uskonnon opetusta koskemattomana totuutena. Teeskentelijä ei saa tuotua totuutta nykyhetkeen, vaan hän on kiinni jo menneissä konteksteissa. Viisaimmat pyhät kirjat on kirjoitettu teeskentelijäkatiskoiksi.

Totuuden omistaminen tapahtuu esimerkiksi silloin, kun ihminen kaupallistaa, patentoi, mallisuojaa, ottaa itselleen nimellisesti kunniaa tai jollakin muulla tavalla väittää omistavansa totuuden. (Huom. Jos totuus ei ole tullut ihmiselle itselleen suoraan, ei hän ole vielä omistaja, vaan vasta varas.) Totuuden omistajana ihminen voi salailla totuutta tai jopa jakaa ihmisiä sen mukaan, kenelle totuus kerrotaan ja kenelle ei. Pahimmillaan totuuden omistaja voi luulla jopa omistavansa muita ihmisiä, ja että heidän tulee työskennellä hänelle, hänen omistamansa totuuden puolesta. (vrt. faraot, jotka rakennuttivat pyramidit orjilla, eivätkä tehneet suurta työtä itse.) Omistajan vastakohta on työläinen, eli hän, joka tekee työtään jollekin toiselle omistajalle. Niin kauan kuin ihminen luulee olevansa omistaja, hänen puhdas elämäntarkoituksensa ei selkene, eikä hänen aito ja alkuperäinen suuri työnsä voi alkaa. Omistajan suuri työ on aina väritynyt ja korruptoitunut jollain tapaa. Vain puhdassydäminen palvelija voi seurata oikeaa totuutta.

Totuuden ulottuvuudet

Monesti totuus käsitetään yksiselitteisenä asiana, joka voidaan todistaa ja helposti ymmärtää. Tämä on suhteellisen rajattu kuvaus totuudesta, eikä se oikeastaan edes avaa totuuden ideaa. Totuuteen liittyy aina todistus ja todistaja, mutta on olemassa monenlaista eri totuutta. Se, että joku asia on fakta, on vain yksi totuuden ulottuvuus.

Totuuden ulottuvuuksien kautta oppii ymmärtämään ja hyväksymään jopa päinvastaisia totuuksia. Totuuden ulottuvuuksien mukaan samoille ihmisille voi tapahtua eri asioita, jotka kuitenkin tarkoittavat heille itselleen samoja asioita. Vastaavasti eri ihmisille voi tapahtua samoja asioita, jotka kuitenkin heille itselleen tarkoittavat eri asioita. Ilman ymmärrystä totuuden ulottuvuuksista ihmiset eivät ymmärrä asioiden tosia tiloja, erilaisuutta tai samankaltaisuutta.

Totuus laukaisee kuolemanvietin

Jos jokin asia on pysäyttävä kokemus elämässä, niin se on totuuden kohtaaminen. Jos henkisyteen ja elämään liittyy elämänvietti ja oman outouden kohtaaminen, niin totuuteen ja jumalaiseen lakiin liittyy olennaisesti kuolemanvietti ja oman kuolevaisuuden kohtaaminen. Jostain syystä ihmisen kuolemanvietti toteutuu ensisijaisesti ulkoisesti ja vasta sitten sisäisesti. Jos ihminen ei syvällisen valmistautumisensa jälkeen eristäydy yksinoloon kohtaamaan totuutta, on pikemminkin sääntö kuin poikkeus, että hän hyökkää tuhoamaan jotain ulkoista vihollista – ja tällöin sisäinen maailma jää käymättä läpi. Kaikki ristiretket ja pakollinen tarve puuttua toisten ihmisten tai maailman asioihin juontaa juurensa siitä, ettei ihminen itse ollut vielä valmis kohtaamaan totuutta. Vasta kun ihminen ensin hyväksyy toiset ihmiset ja ympäröivän maailman juuri sellaisena kuin ne ovat, on hän valmis kohtaamaan totuuden itsessään, sisällään.

Henkisen evoluution edetessä ihminen ohjautuu aina uudestaan ja uudestaan samoihin tilanteisiin. Noidankehien positiivinen tarkoitus on opettaa ihmistä kohtaamaan totuus ”oikein”. Kun totuus lopulta kääntyy sisäänpäin, joutuu ihminen ensimmäistä kertaa itse tuomiolle. Tuhoaja aktivoituu nyt sisäisessä maailmassa. Viimeistään tässä vaiheessa henkiset voimavarat tulevat tarpeen: ihmisen tärkein tehtävä on olla satuttamatta itseään. Itsemurha tai jollain tavalla itsensä satuttaminen voi tuntua joillekin tässä vaiheessa järkevältä ja helpottavalta ratkaisulta, mutta se ei ole koskaan oikein. (Aivan kuten ei ollut toistenkaan ihmisten murha tai satuttaminen.) Tuhoajan (ja totuuden) vastaanottaminen polttaa ja kirvelee kiirastulen lailla, mutta lopulta tuska hellittää. Tämä on kaikkien uskontojen välityksellä annettu Jumalan / perimmäisen totuuden lupaus ihmiskunnalle, ja se lupaus pitää.

Koska ihmisen ego on rakentunut oman epätasapainonsa ja traumansa päälle, sitä suojellen, on totuuden kohtaaminen egolle kuoleman paikka. Henkinen kuolema onkin totuuden kohtaamisen edellytys ja seuraus – ne ovat suunnilleen sama asia. Jotta ihminen näkee itsensä, muut ihmiset ja maailman totuuden valossa, on hänen alemman luontonsa (eli egon) kuoltava pois. Kun alempi luonto kuolee, se tekee tilan taivaalliselle – ihmisen parhaalle versiolle hänestä itsestään. Monesti ymmärrys helpottaa tuskaa: vaikka totuuden kohtaaminen sattuu, on sen tarkoitus jalo – totuus synnyttää ihmisen uuteen, parempaan elämään.

Seuraavaksi käydään läpi erilaisia totuuden ulottuvuuksia. Dimensioita voi mietiskellä, eivätkä ne välttämättä aukea lukijalle ensimmäisillä kerroilla lainkaan. Dimensiot voi ja tulee myös kyseenalaistaa, eikä niitä kannata opetella ulkoa. Totuutta kannattaa opetella pohtimaan riittävän pitkään ja hartaasti, syvällisellä antaumuksella.

Neutraali totuus

Muodostuu positiivisesta ja negatiivisesta totuudesta

Matemaattinen kuvaus: $x + (-x) = 0$, pyöristys ylös- tai alaspäin

Arkkityypit: Optimisti, Pessimisti

Alustus: Totuus voi olla positiivinen tai negatiivinen, ja ihminen voi olla optimistinen tai pessimistinen. Ihminen voi nähdä kaiken hyvyyden tai pahuuden silmin. Henkistä evoluutiota ihminen voi matkata seuraten itseään ja omaatuntoaan tai varjoaan ja egoaan.

Vaaranpaikka: Jos ihminen ei tunne positiivista ja negatiivista totuutta, menee ihmisen sisäisessä maailmassa hyvä ja paha sekaisin. Tällöin esimerkiksi omaa egoaan voi luulla Jumalaksi ja jumalaista hyvää pahuuden ilmentymäksi.

Positiivinen totuus

Kaikella on oltava positiivinen, puhdas tarkoitus. Kaikki ihmiset haluavat hyvää. Lopulta kaikki kääntyy parhain päin. Ihminen on täysin ainutlaatuinen kokonaisuus. Kaikki ovat jumalallisia. Aina kannattaa yrittää. Leuka pystyy ja kohti uusia seikkailuja.

Positiivinen totuus tulee ilmi varsinkin henkisen evoluution vaiheessa, jossa itse, omatunto ja kaikki asiat nähdään todella positiivisessa valossa. Jos ihminen ei kuitenkaan vielä tunnista hyvyttä itsessään, hän etsii esikuvia ja idoleita. Idolit, kuten henkiset opettajat saavat erittäin positiivisia ominaisuuksia, ja jopa jumalointia osakseen.

Positiivisella totuudella on ihmiseen syvästi parantava vaikutus. Positiivisen totuuden ehkä tärkein tehtävä on nostaa ihmisen itsetunto riittävän korkealle. Kun ihmisen itsetunto riittää ja kestää, hän kykenee tasapainoiseen ja muiden ihmisten kanssa tasa-arvoiseen elämään. Hyvä itsetunto pitää ihmisen oman arvon kasassa. Itsetunto auttaa luottamaan itseensä ja ihan oikeasti pitämään itsestä. Positiiviseen totuuteen kuuluukin ehdottomasti se, että ihminen oppii olemaan itsensä ystävänä.

Jos ihminen ei hahmota liian optimistista positiivista totuutta, saattaa hän sisäisessä maailmassaan kärsiä ylivertauusvinoumasta. Liian suuri optimismi korottaa ihmisen taidot ylivertauksen koviksi ja hänen tietämyksensä mistä tahansa asiasta voi olla kaikkietävyttä.

Positiivisen totuuden tärkeimpiä oppeja on avautua näkemään oma ja muiden ihmisten hyvyys. Vain yltyöpäinen optimisti voi päästä tähän totuuteen kiinni. Monilla ihmisillä on aivan mahtavia ideoita ja sellaisia ajatuksia, jotka todella voisivat parantaa maailmaa. Liian usein samoilta ihmisiltä kuitenkin puuttuu lapsenomainen usko itseensä ja unelmiinsa. Ja tämän vuoksi yhteiskunta tarvitsee optimistisia visionäärejä. He yksinkertaisesti uskaltavat ajatella suuremmin kuin muut. Ja heidän avullaan kaikki voivat saada paremman elämän. Jonkun ihmisen on pitänyt olla hullu visionääri, jotta olemme saaneet käyttöömmek polkupyörän, sähkön, auton ja tietokoneen. Tässä vaiheessa ihmiskunnan historiaa keksintöjen lista on jo todella pitkä. Antaa kaikkien ideoiden kukkia – se on positiivista totuutta.

Negatiivinen totuus

Kaikella on oltava negatiivinen, itsekäs tarkoitus. Kaikilla ihmisillä on taka-ajatuksia. Lopulta kaikki menee aina pilalle. Hyvätkin miehet kaatuvat. Ihminen on vain eläin. Kaikki ovat syntisiä. Pessimisti ei pety. Leuka rintaan ja kohti uusia pettymyksiä.

Negatiivinen totuus tulee ilmi varsinkin henkisen evoluution vaiheessa, jossa varjo, ego ja kaikki asiat nähdään todella negatiivisessa valossa. Jos ihminen ei vielä tunnista pahuutta itsessään, hän etsii ympäriltään syntipukkeja, arkkivihollisia ja jopa pahuuden demoneja. Ihmisen on vaikea ottaa vastaan negatiivista totuutta, jos hänen itsetuntonsa ei kestä omien virheidensä näkemistä ja myöntämistä. Yleensä negatiivisen totuuden kohtaamisen yhteydessä ihminen huomaa itse aiheuttaneensa pahan kierteen elämässään. Syy ei ollutkaan vanhemmissa, ystäväissä, henkisessä opettajassa tai terapeutissa, vaan ihmisessä itsessään. Minä olen se valehtelija! Minä olen se itsekäs manipuloitsija! Kun ihminen on valmis negatiivisen totuuden kohtaamiseen, hän kykenee aidosti antamaan anteeksi kaikille ihmisille riippumatta siitä, mitä he ovat tehneet. Kun negatiivinen totuus on ihmisen sisällä, hänellä ei ole enää tarvetta etsiä vihollisia ulkopuoleltaan. Yleensä tämän jälkeen ihminen tulee toimeen kenen tahansa ihmisen kanssa, myös entisten arkkivihollisten. Negatiivinen totuus kuitenkin muistuttaa meitä myös siitä, että vaikka annamme anteeksi ja itse muutumme, se ei välttämättä tarkoita, että toiset muuttuisivat siinä mukana. Siksi kotiavaimia ei edelleenkään kannata antaa varkaan käsiin.

Jos ihminen ei hahmota negatiivista totuutta, saattaa hän sisäisessä maailmassaan kärsiä huijari-syndroomasta. Huijari-syndroomassa ihminen ei tunnista omaa kyvykkyyttään, vaan luulee kaiken johtuvan vain ainutkertaisen hyvästä tuurista, ympäristökijöistä, kavereista tai mistä vain ulkopuolisesta tekijästä.

Negatiivisen totuuden kohtaamisen eräs tärkeimpiä seikkoja on avautua näkemään oma ja muiden ihmisten pahuus. Vain kyyninen pessimisti voi päästä tähän totuuteen kiinni. Monesti sanotaankin, että esimerkiksi poliisin, mielenterveyshoitajan ja lastensuojelun työ tekee ihmisestä kyynisen. Tämä johtuu siitä, että heidän lapsuskonsa ihmisen hyvyyteen karisee pois. He yksinkertaisesti näkevät sellaisia asioita, joita tavallisessa yhteiskunnassa elävät ihmiset eivät näe (tai välttämättä edes usko todeksi). Tietämättömyys negatiivisesta totuudesta voi altistaa hyväksikäytölle, petokselle, narsismille ja manipuloinnille. Ilman negatiivista totuutta elävä ihminen ei tunnista pelottaviakaan ennusmerkkejä, vaan hän haluaa itsepintaisesti nähdä vain positiivisempia asioita. Juuri tämän vuoksi ihmiskunta tarvitsee myös pessimistisiä kyynikoita – he näkevät rikollisten, narsistien, hyväksikäyttäjien ja kulttijohtajien aikeiden läpi.

Neutraali totuus

Jos kappaleeseen osuu valo, se jättää myös varjon. Neutraalin totuuden avulla ihminen tunnistaa itsessään, muissa ihmisissä ja luonnossa niiden hyvän ja pahan puolen. Jokainen mies on myös puoliksi nainen, ja jokainen nainen on myös puoliksi mies. Ja nämä puolikkaat ovat sekä hyviä että pahoja.

Jokainen guru käy vessassa isommalla hädällä ja riitelee jonkun kanssa. Ja jokainen tyhmä idiottikin voi opettaa sinulle jonkin tärkeän asian. Jokainen inhoamasi ihminen on tehnyt sinulle palveluksen, jota et ole vielä ymmärtänyt. Myös paha voi opettaa hyvyyttä, ja hyvän kautta voi oppia paha. Liian terveellinen elämä voi myös tehdä sairaaksi, kuten liiallisessa käsien pesussa, ja sairaus voi toimia lääkkeenä, kuten rokotteissa.

Vaikka todennäköisyydet ovat totta, ihmeitä tapahtuu joka päivä. On hyvin epätodennäköistä voittaa lotossa, mutta silti joka viikko useista ihmisistä tulee lottovoittajia. Jossain vaiheessa jokainen optimisti pettyy, ja pahimmankin pessimistin leipä tippuu voipuoli ylöspäin lattialle. Silloin neutraalin totuuden laimea ihanuus täyttää ihmisen sydämen.

Esimerkki (Ihanat linnut, raakalaislinnut)

Kerran ihminen istui pihalla ja katsoi lintujen lentoa. Ensin huomio kiinnittyi siihen, kuinka kauniisti linnut lensivät ja mutkittelivat taivaalla. Sitten eräs lintu laskeutui puun oksalle ja lauloi aivan uskomattoman kauniisti. Luonnon koko kauneus tuli ilmi siinä hetkessä.

Vain minuuttia myöhemmin huomio kiinnittyi siihen, kuinka lintujen lento ja mutkittelu taivaalla johtuikin siitä, että ne yrittivät ajaa suurempaa petolintua pois. Niillä oli hengenvaara ja ne tappelivat poikastensa elämän puolesta. Myöskään oksalla laulanut lintu ei ollut huvikseen laulamassa, vaan se siritti varoitusta ilmoille. Luonnon koko kauheus tuli ilmi siinä hetkessä.

Tuolloin ihminen näki neutraalin totuuden. Sen paljasti hänelle luonnon kauheus ja kauneus.

Keskiarvon totuus

Muodostuu runsauden ja niukkuuden totuudesta

Matemaattinen kuvaus: $x = \min x$ TAI $x = \max x$

Arkkityypit: Köyhä, Rikas

Alustus: Totuus voi löytyä runsaudesta tai niukkuudesta. Ihminen voi nähdä kaiken joko yhteiskunnan vähäisimmän jäsenen tai sitä hallitsevan mestarin silmin. Ihminen voi kulkea henkistä polkua joko köyhiä askeetteja tai rikkaita henkisiä valmentajia seuraten. Lopulta kuitenkin puute muuttuu runsaudeksi ja runsaus puutteeksi, ja tällöin keskiarvon totuus tulee ilmi.

Vaaranpaikka: Jos ihminen ei tunne puutteellisuuden ja runsauden totuutta, saattaa ihmisen oma mitta keskiarvosta olla hyvinkin pielessä.

Runsauden totuus

Ihmiskunnan viisautta voidaan mitata yliopistonerojen saavutusten kautta. Ihmisen identiteetti on sidottu hänen parhaimpiin saavutuksiinsa ja tuloksiinsa.

Raha tekee ihmisen onnelliseksi. Kun oikein kovasti toivoo ja tavoittelee sitä, saa hän kaiken, mitä ikinä haluaakaan. Runsauden totuus toimii yltäkylläisyyden periaatteella. Rahaa, valtaa, ystäviä ja kumppaneita tulee olla yllin kyllin, niin paljon, että jää vielä ylikin. Rikkaat ja ainakin ulospäin hyvinvoivilta näyttävät henkiset opettajat opettavat meitä tavoittelemaan unelmiamme. Kaikella on hintalappu ja kaikki on saavutettavissa. Ihmisen pitää tunnistaa ja tunnustaa oma arvonsa, niin hän voi saada omakseen jopa koko maailman.

Runsauden totuus selviää ihmiselle elämänviettiä seuraamalla. Ihminen voi nauttia seksistä ympäri vuoden, jopa päivittäin. Seksi ei ole pelkästään lisääntymistä varten, vaan omaa ja kumppanin nautintoa varten. Ihminen voi myös nautiskella mahtavista ruoista ja juomista, tai viihdyttävistä teatteri- ja elokuvaelämyksistä. Luonto pursuaa elämää, ja sen upeissa maisemissa silmä lepää.

Elämä on lahja, jota tulee vaalia joka päivä. Kun ihmisen perustarpeet ovat tyydytetyjä, ihminen alkaa automaattisesti kaipaamaan yhteenkuuluvuutta ja rakkautta. Tämän jälkeen janoetaan arvostusta, ja lopulta alkaa itsensä toteuttaminen. Näin elämä, yltäkylläisyys ja runsauden totuus johtavat oman todellisen tarkoituksen ja elämäntehtävän pariin.

Niukkuuden totuus

Ihmiskunnan viisautta voidaan mitata yhteiskunnan vähäosaisimpien elinolojen kautta. Ihmisen identiteetti on sidottu hänen epäonnistumisiinsa ja pohjanoteerauksiinsa.

Raha tekee ihmisen onnettomaksi. On vain parempi luopua kaikesta. Niukkuuden totuus toimii minimiperiaatteella. Kun ihminen oppii tulemaan toimeen vähällä rahalla ja ilman ystäviä, ihminen oppii elämään hyvää ja oikeaa elämää. Niukkuudessa ajalla ja rahalla ei ole mitään merkitystä. Ihminen löytää oman todellisen arvonsa vasta, kun hän on luopunut kaikesta.

Niukkuuden totuus selviää ihmiselle kuolemanviettiä seuraamalla. Niukkuus johtaa aina lopulta kuolemaan, mutta ennen sitä sillä on erittäin parantava, jopa maaginen vaikutus. Jos ihminen ei juo ja syö, hän kuolee lopulta janoon ja nälkään, mutta ennen sitä paasto parantaa ihmisen tulehdustilat. Jos ihminen ei tapaa hetkeen ystäviään ja perhettään, valheelliset ystävyysuhteet alkavat paljastua. Jos ihminen pidättäytyy

seksistä, hän huomaa, mikä sitä on värittänyt. Jos ihminen paastoo älylaitteista, hän löytää oikeita mielenkiinnonkohteita. Lopulta pysyvä niukkuus on pahasta, mutta ennen sitä puhdistava niukkuus parantaa ja joskus jopa pelastaa ihmisen.

Keskiarvon totuus

Totuus ei löydy ääripäistä, vaan kultaiselta keskitieltä. Jos mitä tahansa on liikaa tai liian vähän, on se pahasta, ja vain *kohtuus kaikessa* on kestävä elämänohje. Jopa auringonpaiste voi ulkoillessa polttaa ihoa ja aiheuttaa ihosyövän. Vastaavasti sisällä eläminen ilman auringonvaloa aiheuttaa D-vitamiinin puutosta ja altistaa sairauksille.

Nyky aikaisten tutkimusten mukaan raha tekee ihmisen onnelliseksi, mutta vain tiettyyn, yllättävän alhaiseen pisteeseen asti. Perusturvan jälkeen raha menettää merkityksensä, ja muut asiat nousevat sitä tärkeämpään asemaan. Oikeastaan kukaan ei kuolinvuoteellaan kadu sitä, ettei hänellä ole enempää rahaa. Ihmisen ei tulisi olla myöskään laiha tai lihava. Ruoka-asioissa runsaus tulee ilmi ahmimisena ja ylenpalttisena herkutteluna. Niukkuus puolestaan näyttäytyy paastojen ja niukkojen ruokavalioiden muodossa. Tutkimusten mukaan ajoittaiset paastot ja mässäilypäivät monipulistavat suoliston mikrobikantoja, kun taas vastaavasti vain toisessa ääripäässä pysyminen aiheuttaa puutos- ja tulehdustiloja.

Henkinen evoluutio kuljettaa ihmistä tutustumaan ääripäihin ja oppimaan niihin liittyvät oppiläksyt, mutta lopulta henkinen evoluutio johtaa aina keskiarvoon. Jos keskiarvon totuutta ei tunne, saattaa langeta kiinnittymään johonkin ääripäähän tai ääripääkokemukseen. Toisaalta keskiarvon laimeus voi vielä jossain vaiheessa henkistä evoluutiota tuntua jollekin ihmiselle rangaistukselta, ja tällöin ääripäiden metsästäminen tulee jatkumaan vielä hyvin tovin.

Keskiarvon totuus tulee ilmi oikeassa keskiarvossa. Vasta kun henkinen evoluutio on vienyt ihmisen runsauteen ja niukkuuteen, ihminen hahmottaa, mikä on oikeasti oikea ja hyvä määrä – eli mikä on liikaa ja mikä liian vähän. Se, kuinka vähällä tulee toimeen, yllättää jokaisen. Jos ennen tarvitsi 50 paria kenkiä, nyt riittää jokaiselle olosuhteelle omansa. Vain yhdet kengät tai paljaat jalat ovat liian vähän. Yleensä lähes missä tahansa asiassa 1–2 on ihan hyvä määrä, jos se aiemmin on ollut 10 tai 100.

Esimerkkejä

Raskaat (eli runsaat) työt eivät vaadi vastapainokseen raskaita huveja, vaan niukkuutta.

Jollakin on aina suurempi ja parempi ja enemmän kuin sinulla.

Köyhän antama lahjoitus on enemmän kuin sama tai jopa moninkertainen summa rikkaan antamana.

Köyhältä viedään loputkin pois esimerkiksi maksumuistutusten, perintäkulujen ja korkokulujen muodossa.

Itsekäs tahto on kuin pohjaton kaivo, se ei koskaan täyty ja saa tarpeekseen – ei edes niukkuudesta.

Mies valitti huonoista kengistään niin kauan, kunnes jalaton ihminen tuli häntä vastaan.

Universaali totuus

Muodostuu teoreettisesta ja käytännöllisestä totuudesta.

Matemaattinen kuvaus: $x = \text{teoreettinen } x \text{ TAI } x = \text{käytännössä } x$

Arkkityypit: Professori, Mestari

Alustus: Tietoa opitaan teoreettisesti, mutta elämää vain elämällä. Universaali totuus muodostuu näistä kahdesta ääripäästä, kirjaviisaudesta ja käytännön osaamisesta.

Vaaranpaikka: Jos ihminen jää kiinni teoreettiseen kirjaviisauteen, on vaarana unohtaa elää omaa elämää. Vastaavasti jos ihminen on kiinni vain käytännöllisessä totuudessa, ei hän saavuta tietoisuuden täyttymystä, vaan pysyy alitajuntansa vankina. Jos ihminen ei hahmota universaalia totuutta, elää hän muusta ihmiskunnasta ja tästä maailmasta irrallaan – kuin omassa todellisuudessaan. Pahimmillaan tämä tulkitaan psykoosiksi.

Teoreettinen totuus

Vastavalmistunut yliopisto-opiskelija saattaa tuottaa työnantajalleen jopa tappiota ensimmäiset vuodet työsuhteessaan – niin kaukana on kirjaviisaus käytännön tekemisestä. Muutamassa vuodessa korkeakouluopinnot suorittanut henkilö kuitenkin alkaa tuottamaan yritykselle enemmän kuin alemman tutkinnon suorittanut – niin suuri voima on teoreettisella osaamisella. Teoreettista totuutta kuvaa ilmaus: ”Älä tee, kuten minä teen, vaan tee, kuten minä sanon.”

Teoreettinen totuus rakentuu sanojen muotoon ja tällöin tulkinnan rooli korostuu. Teoreettinen totuus sitoo jonkin todellisen asian sitä ilmaisevaan kieleen (vrt. esimerkiksi totuuden korrespondenssiteoria) – näin sanoille syntyy merkitys. Sana ”miekka” ei tarkoita mitään, ellei sanaa ole sidottu todellisuuden esineeseen, joka on miekka. Teoreettisessa totuudessa miekkaa ei kuitenkaan aina ole havaittavissa, vaan asioita pyöritellään mitä hurjimmassa skenaarioissa. Aiheesta voi saada jonkin käsityksen, kun tutustuu teoreettisen fysiikan maailmankuviin. Joskus onkin hyvä muistaa ja ymmärtää, etteivät kaikki teoreettiset totuudet ole välttämättä universaaleja totuuksia – ne voivat olla totta vain ajatustasolla, teoriassa.

Teoreettinen totuus haastaa ihmisen pohtimaan ja laatimaan määritelmiä. Kaikki on sanoitettava ja määriteltävä, jotta voimme ymmärtää toisiamme. Muussa tapauksessa voimme puhua samoilla sanoilla, mutta tarkoittaa aivan eri asioita. Voimme joskus olla samaa mieltä, vaikka oikeasti olemme eri mieltä. Toisinaan taas eri sanoilla on eri ihmisille sama tarkoitus, tällöin ihmiset ovat eri mieltä asiasta, vaikka he oikeasti ovat samaa mieltä. Ja jos ihminen ei tunne teoreettista totuutta, hän luulee sanoja totuudeksi, eikä voi tulla hyvin ymmärretyksi, eikä hän ymmärrä toisten ihmisten sanomaa sanojen takana.

Käytännöllinen totuus

Käytännölliseen totuuteen riittää mikä tahansa asia tai toiminto, ”mikä vain toimii / whatever works”. Jos jokin asia toimii totuudenmukaisesti, meidän ei aina tarvitse tietää, miten se toimii, jotta se olisi totta (vrt. pragmatistiset totuusteoriat). Käytännöllistä totuutta kuvaa ilmaisu: ”Älä tee, kuten minä sanon, vaan tee, kuten minä teen.” ”Annapa, kun setä näyttää.”

Ihmisessä käytännöllistä totuutta edustavat tilannetaju ja alitajuinen osaaminen. Jos kirjaviisautta voi oppia kouluissa, käytännöllistä totuutta oppii ehkä parhaiten mestari-oppipoika-tyyppisesti, eli tekemällä. Ihminen on aina oppinut matkimalla toisia ihmisiä, ja sitä kautta alitajuinen osaaminen (ja käytännöllinen totuus) on siirtynyt perheiltä toisille ja sukupolvilta seuraaville. On kehitetty jopa psykologian sovelluksia,

joiden pääideana on mallintaa huippuosaajien käytännön kykyjä. Monille urheilun harrastajille on tuttua, että parhaat osaajat eivät välttämättä osaa opettaa omaa osaamistaan oikein, sillä se on niin alitajuista. Mikään ei estä kuitenkaan muita ihmisiä mallintamasta heitä ja heidän osaamistaan.

Joskus ihminen kaipaa enemmän kosketusta kuin syvällistä keskustelua. Esimerkiksi halaus on jotain konkreettista: se saa kehon impulssit liikkeelle ja elinvoiman värähtelemään. Myös tässä tulee ilmi teorian ja käytännön ero. Käytännöllinen totuus herättää mielenkiintoisen kysymyksen: ”Jos ihminen saa apua energiahoidosta tai jostain muusta rajatiedollisesta toimenpiteestä, niin tarvitseeko hänen välttämättä tietää, mitä siinä teoreettisesti tapahtuu?” Ei välttämättä tarvitse. Jos lääkäri tai psykologi ei pystynyt ihmistä auttamaan, mutta joku parantaja pystyi, eikö tällöin autetun ihmisen paraneminen ole se pääasia? Whatever works, se kuvaa käytännöllistä totuutta.

Universaali totuus, eli todellisuus

Universaali totuus, eli todellisuus kuvaa ehkä eniten sitä, mitä valtaosa ihmisistä pitää nykypäivänä totuutena. Universaaliin totuuteen kuuluvat muun muassa kaikki luonnontieteiden todistetut ja toimivat kaavat. Universaalien totuuden voisi kuvata olevan *totuus, kuten se on* (vrt. deflationistiset totuusteoriat). Universaali totuus on niin helppoa ja yksinkertaista, että sitä on sen vuoksi todella vaikea ymmärtää. Universaalista totuutta kuvaa Occamin partaveitsi, jossa huomioidaan Einsteinin tarkistuskorollaari. Universaalien totuuden voi selittää ymmärrettävästi 6-vuotiaalle lapselle.

Universaalissa totuudessa yhdistyvät teoria ja käytäntö. Siihen ei siis riitä, että jokin asia toimii, kuten se toimii, vaan universaalissa totuudessa meidän tulee myös tietää, miksi jokin asia toimii, kuten se toimii. Universaalissa totuudessa tulee olla syy ja seuraus, eli teoria ja käytäntö – kumpikaan niistä ei yksin riitä.

Universaalista totuutta käytetään paljon pyhien kirjojen vertauskuvallisissa tarinoissa. Jos esimerkiksi jossain metaforisessa tarinassa puhutaan haukasta, niin haukka-symbolin voi parhaiten ymmärtää tutkimalla todellisen haukan ominaisuuksia. Haukka on esimerkiksi ainoita lintuja, jotka pystyvät nousemaan Saharassa hiekkamyrsken yläpuolelle. Tämä symboloi ihmisen kykyä jalostua taivaalliseksi versiokseen, joka nousee tunnekuohujen ja muiden maallisten myrskyjen yläpuolelle.

Harhojen totuus

Harhojen totuus muodostuu ideoista ”totuus on harhaa” sekä ”kaikki on harhaa”.

Matemaattinen kuvaus: $x = \text{harhaa}$ TAI sitä ei ole olemassakaan.

Arkkityypit: Tuomionpäivän profeetta

Alustus: Joskus harhakin voi olla totta. Elokuvia katsoessa voi tulla kyynel, vaikka oikeasti mitään ei tapahtunut. Joku voi sanoa, ettei kukaan tunne totuutta, ja tämäkin on totta, sillä kukaan ei tunne perimmäistä totuutta – sitä voi vain lähestyä, kuten matematiikassa lähestytään äärettömyyttä. Matemaatikko ei silti koskaan luule pääsevänsä äärettömyyteen, oli luku kuinka iso tai pieni tahansa.

Vaaranpaikka: Jos ihminen nojautuu pelkästään harhojen totuuteen, menettää tämä perinteinen maailma merkityksensä ja seurauksena on psykoosi.

Loogiset vastaväitteet harhojen totuuksille ovat:

Jos totuus on harhaa, silloin tämän lauseen totuus on harhaa, ja näin ollen totuuden on oltava tosi.

Jos kaikki on harhaa, mutta tämä lause on totta, silloin kaikki ei enää ole harhaa.

Vaikka pystymme loogisesti osoittamaan harhojen totuuden harhaksi, se ei kuitenkaan tarkoita, etteikö siinä voisi olla mukana totuuttakin. Ovathan harhatkin osa totuutta. Ajatustottumuksia on vain hieman päivitettävä: jos aiemmat vastakohtat olivat tosi ja epätosi, on nyt hyväksyttävä uusi ajattelumalli, jossa totuus sisältää molemmat vaihtoehdot. Totuuden dimensiot ovat faktan ja fiktion taustalla. Fakta on vain totuuden erikoistapaus.

Totuus on harhaa

Joku on sanonut kaiken olevan harhaa, ja ettei kukaan ihminen voi oppia tuntemaan totuutta. Väitteitä voisi perustella ainakin parilla tavalla. Jokaisella ihmisellä on persoonan totuus (, johon mennään tulevassa kappaleessa), ja jokaisen ihmisen persoonan totuus on erilainen kuin toisen ihmisen persoonan totuus. Tämä aiheuttaa totuuksien kesken ristiriidan, ja mustavalkoajatteluun taipumalla voisi todeta totuuden olevan harhaa. Jos ihminen esimerkiksi itse uskoo hänellä olevan huono kielipää, on se totuus hänen omassa maailmassaan. Samoin joku opettaja voi uskoa, että jokainen ihminen oppii kielen, kunhan sitä tarpeeksi harjoittelee. Myös tämä ajatus on uskomus opettajan omassa maailmassa. Tässä esimerkissä molemmat voivat olla oikeassa. Koska ihminen ei kieltä harjoittele, hänellä tulee aina olemaan huono kielipää – ja näin hän on oikeassa. Vastaavasti jos hän harjoittelisi, opettaja olisi oikeassa. Näin totuus on mahdollista, mutta samalla harhaa.

Tieteellisemmin totuuden harhaisuuden voisi perustella aksioomien kautta. Tieteellisiä perusaksiomia ei pystytä koskaan todistamaan tieteellisesti, mutta silti ei ole olemassa sellaista tieteenlajia, joka ei jollain tavalla rakentuisi aksioomien päälle. Näin ollen jokainen tieteenlaji on tavallaan harhaa ja aksiioomiin liittyvän uskon varassa. Tällä ajattelutavalla tiede lähestyy uskontojen dogmaattisuutta.

On myös olemassa erilaisia väitteitä, joita ei voi kukaan koskaan todistaa oikeaksi tai vääräksi. Monesti juuri tällaisia väitteitä kuulee käytettävän totuuden harhan perusteluina. Ehkä se onkin jokaisen ihmisen omalla vastuulla päättää, mihin uskoo, ja luottaako enemmän logiikkaan vai toisen ihmisen kuvaamaan kokemukseen. Esimerkki tällaisesta väitteestä on: ”Näin äsken UFO:n, mutta se värähteli taajuudella, jota ei

voi mitata.” TAI ”Maailma luotiin oikeasti eilen, mutta ihmisten päähän asennettiin muistot, ja he luulevat olleensa täällä jo pidemmän aikaa.” TAI ”Jumalan mielestä tämä on oikea teko.”

Kaikki on harhaa

Ihminen on harhaa, ryhmät ovat harhaa ja maailma on harhaa. Ainoastaan totuus on totta, mutta totuus ei löydy ulkoa eikä sisältä, vaan jostain muusta, totuudesta itsestään. Siksi kaikki on harhaa.

Jos ajatellaan lukua kaksi, niin sitä ei oikeasti ole olemassakaan. Se on vain nimi luvulle yksi, joka on mitattu kaksi kertaa. No onko sitten luku yksi olemassa? Voimme sopia, että luku yksi on matka nolosta johonkin, johon merkitsemme luvun yksi. Nyt luku yksi riippuu nolosta. Onko nolaa sitten olemassa? Onko ei-mitään olemassa? Monet matemaatikot näkevät nolann äärettömän vastakohtana ja ajattelevat sitä lukuna $1 / \infty$, eli yksi jaettuna äärettömällä. Tällöin luvun ”äärettömän suuri” alakerta, tekee siitä ”äärettömän pienen”. Mutta samalla tiedämme, ettei ääretöntä voi verrata mihinkään, edes jättisuureen lukuun, siksi myös tiedämme, ettei nolaa voi verrata mihinkään, edes pikkuriikkiseen lukuun. Näin voisimme päätellä, ettei nolaa ole olemassakaan, ei ainakaan tässä maailmassa. Ja jos ykkösemmme riippui nolasta, ei sitäkään voi olla. Nyt alkaakin jo näyttää siltä, että kaikki on harhaa. Tarvitsemme lukua yksi rakentamaan tietoisien käsityksemme tästä maailmasta, ja jos sitä lukua ei ole, kaikki on harhaa.

Kaiken harhaa voi perustella myös sillä, että mitat ovat sopimuksia. Esimerkiksi aika on sopimus, jonka mukaan tietty värähtelymäärä cesium-atomissa vastaa tiettyä ajanmittaa. Näin saamme sekunnin määrittelyksi. Oikeasti sekunti on vain harhaa: se on vain sopimus. Jos sovimme jotain muuta, sekunti muuttuu. Tällä samalla tavalla kaikki ihmiskunnan mittayksiköt perustuvat yksittäisiin sopimuksiin.

Viisas opettaja osaa opettaa oppilaitaan tahallisten virheiden avulla. Henkisessä evoluutiossa ihminen uskoo erilaisiin totuuksiin prosessin eri vaiheissa. Se, mikä tänään on totta, voi huomenna olla harhaa, ja eilinen harha voi olla jo nyt totta. Vaikka totuus ja harha paljastuvat, ei se vesitä itse oppia totuudesta, vaan voi jopa syventää sitä.

Myös antiikin viisaat ovat opettaneet ihmiskuntaa kaikkeuden harhasta. Näin tekee esimerkiksi Platonin vertauskuva luolasta. Toisaalta itämaalaista esimerkkiä mukaillen voisimme puhua elokuvissa istuvasta Maijasta. Maija itkee ja nauraa parin tunnin ajan hyvän leffan siivittämänä. Leffan jälkeen hän kuitenkin astuu ulos elokuvateatterista, ja tietää ettei mikään leffassa ollut totta. Käykö Maijalle samalla tavalla, kun hän kuolee ja astuu ulos kehostaan? Monet uskovat näin ja he jopa pitävät harhojen totuutta ainoana totuutenaan.

Totuus harhojen harhasta

Jotkut asiat (tai kaikki) ovat totta ja harhaa yhtä aikaa. Jokainen ihminen elää sekä totuudessa että harhassa. Jos jokin harha on totta, se ei myöskään tarkoita, etteikö myös tosiasiat, eli faktat voisi olla totta yhtä aikaa. Totuus voi siis olla yhtä aikaa totta ja harhaa, aivan kuten maailmakin. Kun ihminen oppii henkisessä evoluutiossa näkemään totuuden ja maailman harhojen läpi, hänen tietoisuutensa avartuu – aukeaa uusi totuuden dimensio.

Harhat ovat kuitenkin myös vaarallinen kumppani: ne ovat kuin noiduttu metsä, joka pitää pahoin aikein liikkeellä olevat eksyksissä labyrintissään. Parhaimmillaan harhojen totuus parantaa ihmisen irrottamalla hänet perinteisen kankeasta todellisuuskäsityksestä, mutta huonoimmillaan se saa ihmisen psykoosiin tai laukaisee jonkin muun mielenterveysongelman.

Maailmassa kaikki ihmiset ja asiat noudattavat syyn ja seurauksen lakia. Tämä laki sitoo ihmistä ja tekee olemassaolosta ja teoista ehdollista. Syyn ja seurauksen lain mukaan kukaan ei esimerkiksi pysty tekemään hyviä tekoja ilman syytä. Ehkä siksi henkimaailma nähdään tämän maailman vastakohtana. Henkimaailmassa (tai "taivaassa") on Jumala, joka yksin on hyvä ja pystyy olemaan syyn ja seurauksen lain yläpuolella. Jos ihminen siis ajattelee tätä hengen maailmaa sinä oikeana maailmana ja perimmäisen totuuden kotina, sen vastakohtaksi jää tämä tavallinen maailma. Tämä tavallinen maailma ja siinä oleva totuus ovat vain kuvajaisia - harhoja alkuperäisestä maailmasta ja perimmäisestä totuudesta.

Harhojen harhan voi kuitenkin selvittää eräs taho tässä maailmassa – ihminen. Ihminen pystyy elämään ja olemaan kahdessa tai useammassa totuuden ulottuvuudessa yhtä aikaa, eivätkä tämän vuoksi perinteiset ristiriidat päde häneen. Kun ihminen irtaantuu itsekkästä joko-tai-ajattelutavastaan, ja omaksuu tietoisuuttaan avartavan sekä-että-ajattelutavan, ihmisen totuuskäsitys kestää totuuden ja harhan samanaikaisen olemisen. Tällöin ihminen pystyy myös olemaan hyvä ja tekemään hyviä tekoja, ilman syytä. Niin kauan kuin ihminen ajattelee "taivaan" olevan tuolla jossain, ja totuuden olevan saavuttamattomissa, hän myös ajattelee maailman, jossa elämme, olevan vain harhaa. Tällöin ihminen on kiinni syyssä ja seurauksessa. Kiinnittyminen ilmenee ihmisen itsensä korostamisena; esimerkiksi kunnian ja palkkioiden ottamisena, sekä ideoiden, oman voiman ja oman maailman omistamisena.

Kolmen kosmoksen totuus

Keskimaan totuuteen tarvitaan sisäisen ja ulkoisen totuuden tasapaino.

Matemaattinen kuvaus: $x = 1 / x$ TAI $x = x / 1$, ja keskimaassa $1 / x = x = x / 1$, eli $x = 1$.

Arkkityypit: Mystikko, Risti- ja löytöretkeläinen

Alustus: Kaikilla asioilla on sisäpuoli ja ulkopuoli, siksi jokainen totuus jakaantuu sisäiseen ja ulkoiseen totuuteen. On olemassa mikrokosmos ja makrokosmos, mutta niiden välissä on vielä mesokosmos – keskimaa.

Vaaranpaikka: Jos ihminen jää kiinni ulkoiseen totuuteen, hän ei näe itseään totuudenmukaisesti. Hän vain peilaa kaiken ulkoa sisään, muttei ole tietoinen informaationsa ja tietonsa korruptoitumisesta. Vastaavasti jos ihminen jää kiinni sisäiseen totuuteen, hän ei näe muita ihmisiä ja maailmaa totuudenmukaisesti, vaan oman maailmansa värittämänä.

Sisäinen totuus

Kaikki asiat löytyvät ihmisen sisältä. Sisäisestä maailmasta löytyvät myös totuus ja Jumala. Ihminen ei tarvitse muita ihmisiä tai ulkoista maailmaa lainkaan. Ei tarvitse mennä merta edemmäksi kalaan, riittää kun kääntyy sisäänpäin, ja totuus aukeaa. Sisäinen totuus on tässä ja nyt, tässä paikassa, juuri tällä hetkellä, ja sen takana.

Kun asioita tutkitaan oikein tarkasti, mikroskooppisen tarkasti, päästään hyvin lähelle totuutta. Kun tarkastelemme ihmistä tarpeeksi pienellä mittakaavalla, tullaan atomien ja sen jälkeen kvanttien tasolle - tällöin ihmistä ei enää ole. Ihmisen sisäinen maailma muuttuu mikrokosmokseksi.

Sisäisessä totuudessa vain oma napa riittää, muista ihmisistä ei olla vastuussa. Sisäinen totuus tarvitsee oman tilan ja oman paikan, sitä ei kuulu kenenkään toisen ihmisen sorkkia. Sisäisessä totuudessa etsitään tarkoitusta, joka pyhittäisi oman elämän.

Ihminen seuraa sisäistä totuutta intuition avulla. Joskus on helpompaa, mutta myös varmempaa luottaa sisäisiin tuntosarviin. Sisäinen totuus toimii äidinvaistona, se joskus varoittaa meitä vaaroista tai ohjaa meitä oikeaan suuntaan. Lähes jokainen petetty puoliso tai huijattu liikekumppani on ”tuntenut” muutoksen sisäisessä totuudessaan, muttei ole välttämättä uskaltanut luottaa siihen. Sisäiset tuntemukset eivät aina olekaan osa sisäistä totuutta, mutta mitä enemmän sisäistä totuutta oppii tunnistamaan, sen paremmin omaa intuitiota kannattaa kuunnella. Joskus ”perstuntuma” osuu parhaiten maaliin.

Sisäinen totuus on ihmisen arkkityyppisen mystikon hallussa. Sisäinen mystikko kutsuu meitä henkisyteen, kulkemaan henkistä evoluutiota ja totuuden tietä. Mystikolla on meille paljon erilaisia tehtäviä ja haasteita. Sisäisen mystikon seuraaminen vie ihmisen juuri niiden oikeiden asioiden pariin, jotka eheyttävät häntä ja tuovat sisäistä tasapainoa. Mystikon oppeihin ja sisäiseen totuuteen yleensäkin kuuluu hyvin vahvasti se, ettei sitä voi kukaan toinen ihminen opettaa. Jos ihminen ulkoistaa mystikkonsa johonkin henkiseen esikuvaan, on hyvin suuri riski alkaa seuraamaan tuon toisen ihmisen mystikkoa, jonka tehtävä on parantaa ja eheyttää tuo toinen ihminen.

Sisäisen totuuden voi tiivistää näin: seuraa omaa intuitiotasi, älä muiden. Älä myöskään etsi sisäistä totuutta ulkoisesta maailmasta tai muiden ihmisten parista, pahimmillaan tämä johtaa sinut mielenterveydellisiin vaikeuksiin. On tärkeää ymmärtää: henkinen evoluutio tapahtuu ensisijaisesti sinun sisälläsi, sinun omassa maailmassasi. Perimmäisen totuuden voi kohdata lähtemättä kotoa pois.

Esimerkki (Ketä minä opetan oikeasti?)

Kerran eräs ihminen kiersi luennoimassa sadoille ja tuhansille ihmisille, ja vasta myöhemmin hän huomasi luentojen koskettavan juuri niitä aiheita, jotka hänen tuli itse oppia.

Ulkoinen totuus

Kaikki asiat löytyvät ihmisen ulkopuolelta. Ihminen yksinään ei riitä mihinkään, vaan muita ihmisiä ja ulkoista maailmaa tarvitaan (vrt. sosiaalinen konstruktivismi). Totuus ja Jumala ovat jossain tuolla. Meidän tulee kurkottaa tähtiin ja nähdä koko maailmankaikkeus, jotta voimme ymmärtää totuuden. Ulkoinen totuus on aikasidonnainen, siihen kuuluvat eri aikakaudet. Toisaalta ulkoinen totuus on paikkasidonnainen, siihen kuuluvat kaikki ihmisen itsensä ulkopuoliset paikat – esimerkiksi naapurit, lähipuisto ja kaukaiset planeetat.

Kun tarkastelemme ihmistä riittävän suurella mittakaavalla, tullaan tähtien ja galaksien tasolle – tällöin ihmistä ei enää ole. Ihmisen ulkoinen maailma muuttuu makrokosmokseksi.

Ulkoisessa totuudessa oma napa ei riitä, vaan vastuu ulottuu koko maailmaan. Ulkoinen totuus haluaa laajentua kaikkialle ja koskettaa kaikkia ihmisiä. Ulkoisessa totuudessa etsitään tehtävää, joka toteuttaisi oman elämäntarkoituksen.

Kun ihminen ei ole vielä löytänyt ulkoista totuutta, on hän kuin uusia maita kartoittava muinainen löytöretkeilijä. Löytöretkeilijän varjopuoli on ristiretkeilijä, joka yrittää pakonomaisesti viedä omaa totuuttaan (esimerkiksi yksilön tai ryhmän totuutta) muille ihmisille. Ristiretkeilijä luulee löytäneensä totuuden ja kokee siksi velvollisuudekseen sivistää sen avulla kaikkia muita ihmisiä, paitsi itseään. Löytöretkeilijä vastaavasti ei ole löytänyt lopullista totuutta, ja siksi hän edelleen etsii sitä, purjehtien maailmansielun aallokoissa.

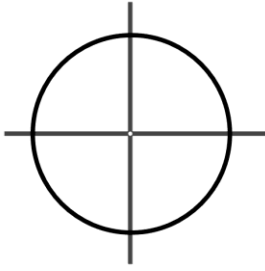
Ihminen seuraa ulkoista totuutta aistihavaintojen avulla. Joskus sisäinen mittari vääristää, ja totuus selviää, kun luottaa pelkkiin aistihavaintoihin ja tarkkaavuuteen. Oikein laaditut tilastot ja selkeä looginen päättelykyky pitävät valheen loitolla. Jos ihminen pohtii omaa painoaan, se selviää käymällä vaa'alla. Huono näkö ja kuulo selviävät niihin tarkoitetuissa testeissä. Jos itse ei osaa, mutta haluaisi, kannattaa katsoa niiltä mallia, jotka osaavat. Tällaisia oppeja ulkoinen totuus meille tarjoilee.

Esimerkki (Rajojen asettamisesta väärässä totuudessa)

Kerran eräs ihminen asetti itselleen yhä tiukempia rajoja, ja hän tottui elämään todella ahtaalla itsensä kanssa. Mikään ei kuitenkaan riittänyt, vaan hänen piti aina vain asettaa uusia ja tiukempia rajoja. Jossain vaiheessa ihmisen sisäinen totuus päästi irti tiukan otteensa ja sen rinnalle tuli ulkoinen totuus. Tällöin ihminen oppi asettamaan rajoja itsensä lisäksi myös muille ihmisille, ja näin hänen sisäisten rajojensa tarve väheni. Tämän ihmisen ei pitänytkaan oppia opettamaan itseään, vaan muita ihmisiä.

Keskimaan totuus

Keskimaan totuus hahmottuu kuvaannollisesti matematiikan ja varsinkin geometrian avulla. Piirretään kuvaan yksikköympyrä.

Kuva. Yksikköympyrä havainnollistaa i) keskimaan totuuden, ii) sisäisen totuuden, ja iii) ulkoisen totuuden.

Tällainen kapine on siis ympyrä, ja sen säde on luku 1. Keskipisteestä, eli origosta on sama matka ympyrän jokaiseen ulkopisteeseen. Ja tämä matka on luonnollisesti tuo luku 1. Seuraavaksi jaetaan kuva ajatuksissa kahteen osaan. Olkoon *sisäinen osa* yksikköympyrän sisään jäävä osa, ja olkoon *ulkoinen osa* yksikköympyrän ulkopuolelle jäävä osa. Nyt meillä on yksikköympyrän jakamat alueet ja itse yksikköympyrä. Metaforisesti voidaan sanoa: i) yksikköympyrä on mesokosmos, eli keskimaa, ii) sisäinen osa on ihmisen sisäinen maailma, mikrokosmos, sekä iii) ulkoinen osa on ihmisen ulkoinen maailma, makrokosmos. Näin meillä on kuvassa kolme kosmosta, kolme totuuden dimensiota, jotka kuitenkin voidaan hahmottaa yhtenä ja samana totuuden ulottuvuutena.

Toinen osuva nimitys keskimaalle on *reuna*. Yksikköympyrässä reuna toimii hieman hämäävällä tavalla. Reuna ei ole jonkin loppu, vaan jokin, mikä jakaa ja erottaa kaksi aluetta toisistaan (vrt. matemaattisen topologian reunan käsite). On mielenkiintoista ajatella, ettei reuna olekaan ääripäässä, vaan juuri keskellä, keskimaassa.

Ihminen ei missään nimessä ole ainoa keskimaa. Keskimaa syntyy jokaiseen tahoon, jossa evolutiivinen vuorovaikutus toimii. Näin keskimaa on muun muassa solussa, atomissa, jäniksessä, maapallolla, tähdellä, galaksin ytimen ympärillä jne.

On enemmän kuin helppoa sekoittaa keskenään sisäinen ja ulkoinen totuus. Moni ihminen esimerkiksi sanoo tätä maailmaa pahaksi ja ahneeksi paikaksi, mutta sisäisen totuuden auettua hän saattaakin huomata oman sisäisen maailmansa olleen paha ja ahne paikka. Salaliitot löytyivätkin sieltä. Kun oma sisäinen maailma on tullut tutuksi, ei ulkoinenkaan maailma enää näyttäydä pahana ja ahneena paikkana. Toisin sanoen, jos ihminen ei elä sisäisessä totuudessa, hän ulkoistaa asioita: hän etsii gurun ja vihamiehet itsensä ulkopuolelta. Vastaavasti jos ihminen ei elä ulkoisessa totuudessa, hän sisäistää asioita liikaa: kaikessa on aina muka kyse ihmisestä itsestään. Jos pelkästään sisäisessä totuudessa elävä ihminen näkee ulkopuoleltaan pahuutta, hän luulee olevansa itsekkin paha. Myös toisen ihmisen hyvät teot hän laskee omiksi ansioikseen. Kuten jo aiemmin nostettiin esiin, sisäisen ja ulkoisen totuuden sekoittumisessa piilee todellinen mielenterveydellinen riski. Aiheeseen kannattaa suhtautua riittävän vakavasti.

Ihmisen henkisessä evoluutiossa toteuttama ”suuri työ” tapahtuu aina keskimaassa. Suuri työ tapahtuu siis yhtä aikaa sisäisessä ja ulkoisessa maailmassa, ja sitä kautta sisäisessä ja ulkoisessa totuudessa. Suuren työn erottaa tavallisesta rahan vuoksi tehtävästä leipätyöstä siitä, että suuren työn tekeminen on sidottu näihin eri totuuden dimensioihin. Ihmisen tulee samalla kasvaa ja jalostua sisäisesti, jotta työ etenee ulkoisesti, ja vastaavasti työn täytyy edetä myös ulkoisesti, jotta ihminen voi kasvaa myös sisäisesti. Näin suuri työ on sidottu molempiin suuntiin, sekä ulkoiseen että sisäiseen totuuteen.

Persoonan totuus

Persoonan totuus muodostuu muista totuuksista poiketen nelinäisestä totuudesta, johon kuuluvat yksilön totuus, ryhmän totuus, yhteisöllinen totuus ja luonnollinen totuus.

Matemaattinen kuvaus: $x = \text{oma mitta TAI } x = \text{sopimus TAI } x = \text{valtataistelun tulos TAI } x = \text{luonnon seuraus}$

Arkkityypit: Kuningas, Itse, Varjo

Alustus: Persoonan totuutta kuvaa vanha sanonta: ”Jos uskot pystyväsi tai et, olet oikeassa.” Ehkä lopulta mikään muu ei rajoita tai mahdollista ihmisen omaa olemista kuin hänen persoonan totuutensa. Joku on aina vailla jotain, tai toisella on jotain liikaa. Persoonan totuus opettaa meitä olemaan keskellä itseämme, sisäisessä tasapainossa.

Vaaranpaikka: Pahimmillaan persoonan totuus voi ilmetä taipumuksina narsismiin (yksilö), sosiopatiaan (ryhmä), machiavellismiin (yhteisö), sekä psykopatiaan (luonto). Tämän lisäksi persoonan totuus on aina sidottu itsekkyyteen. Vaaranpaikka vältetään tulella tietoisesti omista pimeistä puolista.

Yksilön totuus

Yksilön totuus on sidottu ihmisen *minään*. Minälle kaikki ihmisen uskomukset ovat totta. (vrt. naiivi relativismi) Yksilön (ja koko persoonan) totuus on suoraan verrannollinen ihmisen persoonalliseen epätasapainoon. Epätasapaino yksilön taustalla ikään kuin pakottaa hänet erilaisiin ääripäävalintoihin. Ihmisestä tulee tunne- tai järki-ihminen. Hän käyttää ajattelussaan enemmän muistia tai luovuutta. Ihminen on enemmän joko assosioitunut tai dissosioitunut. Ihminen elää menneessä tai tulevassa.

Yksilön totuus koostuu ihmisen uskomuksista, jotka syntyvät yleistämällä, vääristämällä, lisäämällä tai poisjättämällä informaatiota. Tietysti jo alkuperäinen data voi olla vääristynyttä, jolloin ihminen oppii joltakin toiselta ihmiseltä hänen henkilökohtaisia uskomuksiaan. Uskomukset ovat ajatuksia, joihin voi liittyä todellisia tai kuviteltuja mielikuvia, sekä maalaisjärjen sanomia tai tunneimpulsseja. Uskomukset voivat olla neutraaleja, tai niillä voi olla ihmistä rajoittava tai tukeva rooli.

Yksilön totuus kehittyy ihmiselle erityisesti ikävuosina 6–12, mutta uskomukset tietysti muuttuvat läpi elämän. Mitä avoimempi mieli ihmisellä on, sitä joustavammin uskomukset elävät ja ihminen kykenee oppimaan ja muuttumaan. Hyvin tiukka ja ankara mieli pitää ihmistä kiinni vanhoissa uskomuksissa, eikä tällainen ihminen (ilman henkistä prosessia) muutu elämänsä aikana kovinkaan paljon.

Yksilön totuuteen voi päästä käsiksi vain kyseenalaistamalla itsensä. Minän ei kuulu olla pysyvä ja sama läpi elämän, vaan sen kuuluu jalostua. Jos yksilöllä on taipumus kaunistaa muistojaan mielikuvituksen avulla, pääsee ihminen tästä ”sairaudestaan” eroon, kun hän oppii rehellisesti tunnistamaan taipumuksensa. Jos itse valehtelee itselleen, kannattaa oppia pitämään päiväkirjaa ja tekemään sopimuksia, sillä ne eivät valehtele ja muutu ajan kuluessa. Jos ihminen on liian kiinni omissa tunteissaan, tulee hänen opetella työstämään myös uskomuksiaan ja hallitsemaan mielentilojaan, tai jos ihminen on liian kiinni ajatuksissaan, tulee hänen oppia tunnistamaan ja muuttamaan omia tunnetilojaan.

Ihminen on tottunut olemaan aina samanlainen ja tätä yksilön perustilaa voi nimittää *mukavuusalueeksi*. Henkinen kasvu ja kehitys tapahtuvat kuitenkin pääosin *epämukavuusalueella*, eli uusien asioiden parissa. Yksilön totuuden tavoittelussa ihmisen tulisi haastaa itsensä löytämään ne asiat, jotka tuovat iloa ja energiaa, ja näiden vastapainona oppia tekemään asioita, jotka ovat epämukavuusalueella. Jos ihminen yrittää tehdä vain epämukavia asioita, hän väsyä ja vaipuu synkkyyteen. Kuitenkin, jos ihminen tekee vain mukavia asioita, hän ei koskaan kehity, vaan pysyy aina kiinni omissa uskomuksissaan (ja mielihyväkuplassaan).

Yksilöllistä totuutta symboloi maapallo sekä se, että kaikki pyörii ihmisen oman navan ympärillä.

Ryhmän totuus

Ryhmän totuus on sidottu ihmisen *minuuteen*, joka on rakentunut erilaisiin konteksteihin sidotuista kollektiivisista uskomuksista. (vrt. totuuden konsensusteoria) Kontekstiin sitoutumiseen, ja sitä kautta ryhmän totuuteen, kuuluvat kontekstin säännöt, asioiden yhteiset määritelmät jne. Ehkä yleisesti voisi todeta ryhmän totuuteen kuuluvan paljon eri ryhmissä tietoisesti tai hiljaisesti sovittuja asioita ja menettelytapoja.

Jokainen ihminen on kiinni kymmenissä eri konteksteissa. Yleensä kiinnittyminen on tiedostumatonta, ja tällöin myös kontekstiin sitoutuminen on tiedostumatonta. Esimerkiksi uskonnot, tieteensuuntaukset, työpaikat, työttömyys ja harrastukset ovat konteksteja. Myös henkisyys on täynnä erilaisia konteksteja. Myös se, ettei tietoisesti ole kiinni missään kontekstissa on eräs henkisyyden konteksti. Kiinnittymättömyyttä kuvaa arkkityyppi *erakko*. Erakkona oleminen ja eläminen ei ole henkisen evoluution idea, vaan eräs vaihe. Jos ihminen ei hahmota kontekstisitoumuksiaan, voi erakoksi vetäytyminen auttaa rakentamaan kaiken uudestaan (vrt. erillisyyden totuus). Jos ihminen on ollut erakkona tai luostarissa tai jotenkin muuten yhteiskunnasta pois vetäytyneenä yli 3–4 vuotta, on hän kiinni autonomian etsimisen, vapauden tavoittelun ja itseriittoisuuden konteksteissa.

Tietoinen kontekstiin sitoutuminen vapauttaa ihmisen kontekstin ansasta. Jos ihminen esimerkiksi tietää, mitä tarkoittaa olla matemaatikko, hän ei enää ole kiinni matematiikan eri tyylisuuntauksissa tai niiden ympärille rakennetuissa konteksteissa. Silti ihminen voi suosia ajattelussaan jotain, juuri hänelle kaikkein sopivinta matematiikan kontekstia. Tietoiselle ihmiselle sitoutuminen kontekstiin ei tarkoita kiinnittymistä.

Henkisen evoluution aikana ihmisen tulisi olla mukana monissa eri ryhmissä, monissa eri rooleissa. Joissakin ryhmissä ihmisen tulisi toimia johtajana ja ohjaajana, ja toisissa vastaavasti vain oppilaana ja ohjattavana. Ihmisen olisi hyvä löytää myös demokratiaa ja tasa-arvoa opettava ryhmä, eli sellainen, jossa kaikki ovat keskenään tasa-arvoisia ja päätökset tehdään yhdessä. Tällaisen ryhmän löytyminen opettaa ihmiselle *ihmisyyttä* itseään.

Ryhmän totuuteen kuuluu ymmärrys siitä, että vaikka on osa jotain ryhmää, on silti itse vastuussa kaikesta tekemästään. Ryhmän totuuteen kuuluu myös sen oivaltaminen, miten monet asiat ovat hausempia yhdessä. Jaettu ilo ja luottamus ryhmään saavat ihmisen avautumaan ryhmän totuuteen. Kannustavassa ilmapiirissä, jossa on oikea tekemisen meininki, tulokset ovat moninkertaisia verrattuna yksin yrittämiseen. Nykyaikaiset työorganisaatiot, varsinkin tietoteknisellä alalla, ovat löytäneet tiimit ja yhdessä työskentelyn. Yhteen sulautunut ryhmä, jopa jo kaksi tai kolme ihmistä, voi saada aikaan ihmeitä.

Ryhmän totuutta symboloi aurinkokunta, sekä se, että kaikki pyörii yhteisen tähden ympärillä. Tähti voi olla esimerkiksi yhteinen tavoite tai perimmäinen totuus.

Yhteisöllinen totuus

Yhteisöllinen totuus on sidottu ihmisen *identiteettiin*. Identiteetti on puolestaan sidottu esimerkiksi siihen valtioon, jonka kansalainen ihminen on, sekä siihen kulttuuriin, jossa ihminen on kasvanut. Yhteisöllistä totuutta värittävät sivistyksen ja hyvinvoinnit luomat paineet. Yhteisöllinen totuus rakentuu yhteiskunnan ja sosiaalisten prosessien mukaisesti. Yhteisöllinen totuus huipentuu valtataisteluun, jossa äänestetään tai muuten päätetään, mikä milloinkin on totta. (vrt. sosiaalinen konstruktivismi) Tieteellinen ja taiteellinen yhteisö, sekä valtion päättävät elimet toimivat ensisijaisesti yhteisöllisen totuuden mukaisesti.

Yhteisöllinen totuus ilmenee ihmisessä erityisesti politiikan ja uskonnon kautta – ne osoittavat hyvin pitkälle sen, mitä ihminen pitää yhteisöllisellä tasolla totuutena. Nykyaikana kannattaa huomioida myös se, miten tiede ja sen alalajit ovat ottaneet uskontojen aseman joidenkin ihmisten ajattelussa. Seuraavaksi eniten vaikuttavat urheilujoukkueiden kannatukset, harrastustoiminta sekä kaikenlainen muu vapaa-ajan seura- ja yhdistystoiminta. Yhteisöllisen totuuden hahmottumisen kannalta on ehkä merkittävintä löytää jokin sellainen yhteisö, johon voi kuulua tasa-arvoisena jäsenenä, ja jossa voi opetella ja toteuttaa demokraattista päätöksentekoa.

Jos ihmisen lapsuudessa on jäänyt Oidipus-kompleksi ratkeamatta, tai ihminen muuten on tullut kasvattajien tai auktoriteettien pettämäksi, sitä suuremmalla todennäköisyydellä yhteisöllinen totuus on ihmiselle vastenmielinen. Asiantuntijoiden lausuntoihin uskominen ja totuuden tasa-arvoistaminen eivät käy auktoriteettikammoiselle ihmiselle järkeen, vaan hän saattaa taipua ennemmin syyttelemään kasvotonta yhteiskuntaa. Yhteiskunta voidaan jopa kokea pahana paikkana, jonka lakeja ei ole pakko noudattaa. Todellista kritiikkiä ja parannusehdotuksia nuori kapinallisuus ei kuitenkaan kykene antamaan.

Yhteisöllinen totuus aukeaa, kun ihminen irrottautuu omasta kaikkivoipaisuudestaan ja huomaa, miten muut ihmiset ihan oikeasti tietävät monista asioista paljon enemmän kuin hän. Tämä on kuin kriittinen piste henkisessä prosessissa – tästä eteenpäin yhteiskunta (ja politiikka) ja tiede (ja/tai uskonto) eivät enää häiritse ja rajoita ihmisen olemista, vaan alkavat jopa tukea sitä. Tiedekin haluaa löytää totuuden! Ja yhteiskunnan oikeuslaitos varmistaa, että kaikkia ihmisiä kohdellaan tasa-arvoisesti. Yhteiskunta huolehtii köyhistä ja vähäosaisista paremmin kuin kukaan yksilö!

Yhteisöllisen totuuden mukaan jokin asia on totta vasta, kun totuus on sellaisessa muodossa, että yhteisö voi ymmärtää sen. Liian moni henkisten kokemusten rikastama sielu ei ymmärrä yhteisöllistä totuutta, vaan yrittää puskea ilmestyssanomaansa läpi sellaisenaan – persoonallisesti. Jos ihminen kokee sisäisessä maailmassaan ymmärtävänsä kaiken, ei ole muiden ihmisten vastuulla opetella tuon kyseisen yksilön sisäisen maailman totuutta, vaan tuon kyseisen ihmisen vastuulla on opetella yhteisöllisen tason viestintää. Näin yhteisöllinen totuus avaa ihmisen sydämeen tilan tutkimukselle ja taiteen tekemiselle. Tiede ja taide antavat viestintätyökalut hurjimmillekin ilmestyksille. Taiteen avulla ihmisestä voi tulla luomistyön havainnollistaja, ja tieteen avulla todistaja.

Luonnollinen totuus

Luonnollinen totuus kuuluttaa isoon ääneen: ”Vahvin voittaa!” Tämä ei kuitenkaan oikeasti ole luonnollinen totuus, sillä vahvimmat eivät useinkaan voita. Oikeastaan, jos luonnollinen totuus on ihmisellä varjossa, eli alitajunnan pahuuteen taipuvaisessa osassa, vain tuolloin vahvin voittaa. Muissa tapauksissa luonnossa voittaa se/hän, joka sopeutuu parhaiten. Luonnollinen totuus on siis sopeutumista, mukautumista ja joustamista.

Luonnollinen totuus on sidottu ihmisen *persoonallisuuteen*. Persoonallisuus on kiinnittynyt tuttuihin ympäristöihin sekä hermostoon ja mielenkoodiin. Luonnollista totuutta värittävät koetut tapahtumat ja ihmistä ohjaavat vietit ja vaistot. Ihmisen *temperamentti* on hänen hermostonsa luonnollinen totuus, aivan kuten ihmisen henkinen perimä on hänen sielunkoodinsa luonnollinen totuus.

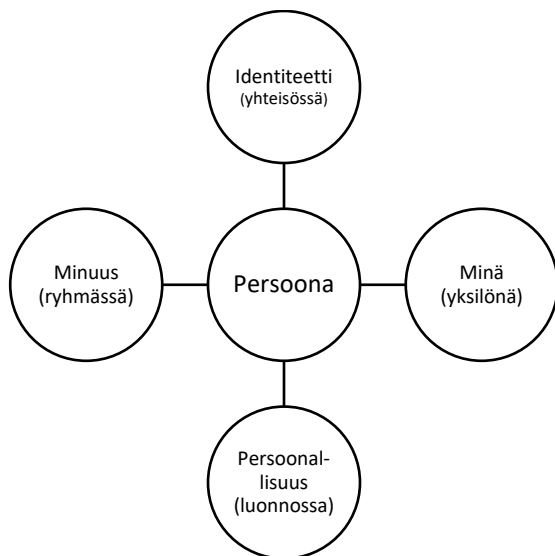
Luonnollista totuutta on se, ettei laita varasta yhteisen lompakon haltijaksi. Ylipainoiselta ei kannata ottaa terveen elämän ohjeita, eikä varatonta varallisuusneuvoja kannata kuunnella. Luonnollinen totuus on siis optimi – jokainen tekee sen asian, jossa hän on paras. Tähän teemaan liittyy kansanviisaus ”Laita lapsi asialle, ja tee itse perässä.” (Tällä sanonnalla on valitettavasti murskattu useiden lasten itsetunto, vaikka kyseessä onkin luonnollinen totuus.) Luonnossa kaikki siis jalostuu ja tähtää parhaaseen siinä ajassa ja paikassa, missä

sillä hetkellä ollaan. Mikään puutarha ei sovi niin hyvin yhteen paikallisen luonnon kanssa, kuin vieressä oleva metsä. Metsässä kasvavat jo valmiiksi ne kasvit, jotka sinne parhaiten soveltuvat.

Ihmisen luonnollinen totuus puhkeaa kukkaan hänen *lahjakkuudessaan*. Jokainen ihminen on hyvä jossain, ja jossain taas ei. Luonnollisen totuuden hyväksyminen johtaa ihmisen lahjakkuuden hoksaamiseen ja kasvattamiseen. Taito tai taipumus on aluksi kuin siemen, joka itää heikosti ja on taipuvainen luonnonolosuhteiden muutoksille. Siemenestä kuitenkin alkaa kasvu, ja pian kyky versoo ja sitä on huomattavasti vaikeampi vastustaa. Kun ihminen huolehtii kyvystään, kuten äiti lapsestaan, jossain vaiheessa se on valmis tähdenlennoksi. Jos ihminen oppii pyhittämään valmiin osaamisensa, alkaa henkiseen evoluutioon kuuluva suuri työ ja koko ihmiskunta saa nauttia elävästä luomistyöstä.

Persoonan totuus

Persoonan totuus on totuus sen vuoksi, että se on totuus jollekin persoonalle (vrt. totuusrelativismi). Persoonan totuus on aina itsekäs, sillä se on sidottu ihmisen tahtoon ja haluun. Itsekkyys ei silti ole aina pahasta. Persoonan totuus on kuin itsekäs voima (usein nimetty egoksi), joka mahdollistaa ihmiselle hänen oman maailmansa olemassaolon. Oma maailma ja oma totuus konkretisoituvat uskomusten avulla. Uskomusten avulla ihmisen sisäiseen maailmaan rakentuu kokonaan uusi ulottuvuus – maailma, joka ei ole välttämättä totta kenellekään muulle kuin ihmiselle itselleen (vrt. kaikki on harhaa -väite). Uskomusten raiskaamassa tai rikastamassa (vain näkökulmaero positiivisessa ja negatiivisessa totuudessa) maailmassa ihminen voi kehittää mielikuvitustaan käyttäen uusia ajatuksia, jopa ideoita. Ihmisen oman totuuden uskomukset voivat siis olla emävalheita, hieman korruptoituneita, totuudenmukaisia tai mitä vain siltä väliltä.

Ihmisen oma totuus ei ole pelkästään pakollinen paha, vaan se mahdollistaa ihmiselle korkeamman järjen, jonka avulla asioita opitaan ja suhteutetaan ihmisen itsensä kautta – oman totuuden kautta. Tämä on yksi suurimmista seikoista, joka erottaa ihmisen tekoälypohjaisesta robotista. Tietokoneen on esimerkiksi vaikeaa tunnistaa, mikä on istumisen kestävä tuoli ja mikä ei. Ihmiselle tämä ei ole ongelma, sillä ihmisellä on omassa maailmassaan (ensin idea ja sitten) uskomus esineistä, joilla hän voi istua, ja nämä uskomukset hän on yleistänyt tuoleiksi. Uskomus on voinut syntyä vain kokemuksen ja uskon kautta, kun ihminen on istunut eri tuoleilla elämänsä aikana. Tämä jälki on jäänyt omaan maailmaan. Siksi ihminen tunnistaa tuolit paremmin kuin tietokone. Tämä esimerkki auttaa meitä ymmärtämään, miksi ihmisen suodattamaa dataa ja omaa totuutta ei voi koskaan kokonaan poistaa. Jos näin kävisi, ihmisen oppiminen taantuisi tekoälyn tasolle ja siten vaikeutuisi merkittävästi. Kuitenkin tuntemalla oman totuutensa, sen kielen ja vinkeet, ihminen pystyy hallitsemaan sitä. Oma totuus on huono isäntä, mutta hyvä palvelija.

Persoonan totuutta voisi kuvata sanoin *joustava itsekkyyys*. Tätä sananpartta on egon hyvin vaikea sulattaa tai ymmärtää. Miten joku voi olla itsekäs, mutta joustava? No, persoonallinen totuus on. Persoonan totuudessa ego on se osa, joka on vain itsekäs, ja joka ei joustaa. Moni ihminen on löytänyt itsekkään tahdon ja halun, muttei joustamisen jaloa taidetta. Joustamisen mahdollistaa ihmisen taivaallisempi osa, josta käytetään esimerkiksi nimitystä *itse*. Kun ego hautoo kaunaa ja kosta, *itse* antaa anteeksi. Kun ego haluaa vahingoittaa muita ihmisiä tai itseään, *itse* ohjaa ihmisen itsetutkiskeluun ja ymmärrykseen henkisten ongelmien todellisista juurista. Lopulta ego johtaa ihmisen itsevihän pauloihin, ja *itse* rakkauteen (, muttei liialliseen itserakkauteen).

Kukaan ei ole yksin, parisuhteessa, ystävien kanssa ja työpaikalla sama ihminen, mutta näillä kaikilla persoonan eri puolilla voi olla selkeä yhteinen nimittäjä – jotain, mikä niissä kaikissa on voimassa. Tämä osa on persoonan totuus. Yleensä joku on aina vailla jotain, ja toisella taas on jotain liikaa. Persoonan totuus opettaa meitä olemaan keskellä itseämme, sisäisessä tasapainossa. Tällöin emme ole enää mitään vailla, eikä meillä ole enää mitään liikaa – emme ole ottajia, emmekä antajia, vaan tarvittaessa kumpia vain. Henkinen evoluutio ja eri totuuden ulottuvuuksien tunteminen ja sisäistäminen on kelpo tie kohti sisäistä tasapainoa ja sielun harmoniaa.

Esimerkki (Väärä pituusmitta)

Eräs ihminen huomasi autoa ajaessaan, että lähestyessään määränpäättä hän arvioi aina olevansa perillä puolet aiemmin kuin navigaattori ilmoittaa. Jos matkaa oli jäljellä 400 m, tuo ihminen katseli 200 m jälkeen ihmeissään, missä se paikka oikein on. Vasta tultuaan tietoiseksi tästä väärästä sisäisestä mittakaavasta, ihminen oppi kyseenalaistamaan persoonan totuutensa, ja näin hän oppi mittaamaan matkaa oikein. Edelleen tuon ihmisen vaisto yrittää johtaa häntä harhaan, mutta koska hän nyt tietää totuuden, hän pystyy aina lisäämään omaan totuuteensa toisen samanmoisen matkan. Tällaista harjoittelua voidaan nimittää oman sisäisen maailman uudelleenohjelmoinniksi.

Persoonan totuuden synty

Alun ja lopun tuolla puolen on jumalallinen järjestys, jossa KE (kaikki ei mistään tietoisuus) toimii evolutiivisena vuorovaikutuksena täydellisesti ja tasapainoa ylläpitäen.

Aina kun on hyvä ja oikein, evolutiivinen vuorovaikutus tuottaa tyhjää ytimen – kuin symbolisena kopiona ja kuvana itsestään, osaksi sen omaa fraktaalimaista, ääretöntä olemustaan.

Jokainen uusi ydin tarvitsee tilavuuden, ja vain tilavuus voi ottaa muodon ja nimen.

Näin syntyy myös ihmisen oma maailma. Oma maailma on erillinen muista maailmoista (, joissa on oma ytimensä), ja siksi ihmiselle kehittyy *persoonan totuus*.

Jos/kun ihminen uskoo persoonan totuuden ja sitä kautta oman maailmansa *ainoaksi totuudeksi*, syntyy ego, joka ryhtyy puolustamaan omaa totuuttaan ja omaa maailmaansa. Tässä vaiheessa Jumala ja evolutiivinen vuorovaikutus unohtuvat, sillä ego luulee itse olevansa tuo vuorovaikuttava voima sekä oman maailmansa herra, eli Jumala. Egon merkittävin yhteistyökumppani on *varjo*, jonka avulla ego yrittää saada ihmisen unohtamaan ja salaamaan asioita. Ihmisen oma totuus, oma maailma ja oma voima ovat sitä turvatumppia, mitä tiukempi ihmisen ego on, ja mitä suurempi varjo ihmisellä on. Egon ja varjon ottaessa vallan ihminen symbolisesti *nukahtaa*.

Nukahtamisen myötä, edelleen egosta ja varjosta johtuen, persoonan totuus häviää, ja siitä jää jäljelle jokin totuuden tyypitetty versio – *oma totuus*. Oma totuus on sekoitus eri persoonan totuuden osia (ja muita totuuden ulottuvuuksia tai niiden osia). Oma totuus voi olla periaatteessa mitä vain – aina hyvää tekevistä mallikansalaisesta sadistiseen psykopaattiin. Oman totuuden ja egon vallassa olevia ihmisiä kuitenkin yhdistää yksi asia: he nukkuvat, eli he eivät muista perimmäistä totuutta tai edes heidän omaa totuuttaan.

Persoonan totuuden muistaminen

Lopulta persoonan totuus kuin summaa yksilön, ryhmän, yhteisön ja luonnon totuudet yhteen. Muista olla oma itsesi, mutta silti kehittyä. Muista myös aina, että kaksin se on kaunihimpaa, ja että ryhmässä (tyhmyden lisäksi myös) osaaminen tiivistyy ja yltää paljon korkeammalle kuin ihminen yksin. Luonnossa voittaa se, joka sopeutuu parhaiten, ja yhteisöllisyydessä todistustaakka on todistajalla, ei yhteiskunnalla. Vaikka jokainen persoona on itsekäs, huomioimalla nämä muut persoonan totuuden aliulottuvuudet – persoonasta tulee terveellä tavalla itsekäs. Persoonan totuus on muistaa olla se, kuka ihminen syvimmällä tasollaan on. Tästä on käytetty termiä *itse*. Itse on kuin ihmisen jumalallinen versio, ihmisen tapa elää ja olla osa täydellistä sielua. Täydellinen sielu on ihmisen muodostama personifikaatio ja ideaalikuva Jumalasta.

Persoonan totuus auttaa ymmärtämään, millaisen ristiriidan persoonan oma, puutteellinen totuus muodostaa universaalien totuuden ja muiden totuuden ulottuvuuksien kanssa. Tärkeää on kuitenkin muistaa, ettei totuudessa päde suoraan (ja aina) joko-tai-ajattelu, vaan tässäkin voimme käyttää sekä-että-ajattelua. Ihminen voi elää tietoisesti persoonan totuudessa ja silti myös muissa totuuden ulottuvuuksissa. Vain, jos ihminen ei enää ole tietoinen omasta totuudestaan, hän symbolisesti nukahtaa. Tällöin persoonan oma totuus alkaa hallita ihmistä.

Totuuden ulottuvuuksista on ylipäänsä hyvä ymmärtää, etteivät ne koskaan katoa mihinkään, vaan ne ovat aina olemassa. Edes persoonan oma tai ryhmään sidottu totuus eivät katoa, olivatpa ne kuinka naurettavia tahansa. Kun omien tyhmyimpienkin ja hulluimpien totuuksien kanssa oppii tietoisesti elämään, niitä oppii samalla myös hallitsemaan. Huonon ja viallisen tietokoneen voi myydä tai kierrättää pois, mutta oman persoonan kanssa ei ole oikoteitä: se on vain opittava tuntemaan, sen kanssa on opittava tulemaan toimeen, ja sen voi jopa kouluttaa palvelemaan jotain suurempaa tarkoitusta.

Persoonan totuutta symboloi evolutiivinen vuorovaikutus, jota ilman maapallo, aurinkokunta tai galaksin tähtikunnat eivät pyöri mihinkään.

Omnipotentti totuus

Muodostuu ykseyden ja erillisyyden totuudesta.

Matemaattinen kuvaus: $x = y = z = \dots = x$ TAI $x \neq y \neq z \neq \dots \neq x$

Arkkityypit: Stara, Erakko

Alustus: Ykseydessä kaikki on yksinkertaista. Erillisyys taas on monimutkaista. Kun jotain rakennetaan hyvin ja oikein, suurella ymmärryksellä ja viisaudella, voi lopputulos olla jotain suurempaa kuin vain osiensa summa. Toisaalta kaiken voi jakaa osiin, ja yksittäiset osaset voivat paljastaa sen, mistä kaikessa oli kyse.

Vaaranpaikka: Jos ihminen jää kiinni erillisyyteen, menettää hän yhteyden muihin ihmisiin ja kaikille samaan totuuteen. Jos ihminen jää kiinni ykseyteen, unohtaa hän itsensä ja oman tarkoituksensa.

Erillisyyden totuus

Kaikki asiat voidaan jakaa osiin ja tarkastella näitä osia. Kun löydetään pienimmät mahdolliset osat, asiasta saavutetaan suurempi ymmärrys. Ihminen voidaan jakaa esimerkiksi sisäelimiin, sisäisiin kiertoihin, soluihin, ja raajoihin. Lopulta ihminenkin koostuu vain atomeista, ja vielä pienemmässä mittakaavassa kvarkeista. Maailmankaikkeus koostuu galakseista, jotka koostuvat aurinkokunnista, jotka koostuvat planeetoista, jotka koostuvat aineesta, joka koostuvat atomeista ja lopulta kvarkeista. Matematiikassa luvut jaetaan tekijöihinsä, jotka ovat alkulukuja. Kemiassa aineiden yhdisteet pilkotaan alkuaineiksi.

Ei ole kahta ihmistä, joilla olisi keskenään samanlaiset sormenjäljet – ei edes identtisillä kaksosilla. Jokaisella ihmisellä on myös erilainen DNA-rakenne. Erillisyyden totuuden mukaan me kaikki olemme erilaisia ja toisistamme erillisiä. Jokainen elämä on yhtä tärkeä ja arvokas, juuri sellaisena kuin se on.

Henkisessä evoluutiossa erillisyys ilmenee Jumalan ja totuuden etsimisenä – ihminen ja perimmäinen totuus ovat toisistaan erillisiä. Kukaan ei voi tuntea koko totuutta. Erillisyyden totuuden mukaan me synnymme ja kuolemme yksin. Jos unohtamme tämän, kiinnitymme asioihin, esineisiin ja toisiin ihmisiin. Tällöin erillisyyden totuus katoaa, ja samalla se vie mennessään ihmisen todellisen *itsen* – hänen lahjansa ja osansa luomistyössä. Kun henkisen evoluution kautta ihminen jälleen löytää itsensä ja erillisyyden totuuden, puhkeaa ihmisen sielu kukkaan.

Erillisyyden totuutta suojelee henkisen evoluution *outouden laakso*. Kun ihminen alkaa muistamaan itsensä ja oman roolinsa, näyttäytyy hän hetken aikaa muiden silmissä täysin sekopäänä. Ihminen putoaa outouden laaksoon, ja muut ihmettelevät: ”Se näyttää samalta kuin oli, mutta tuohan on ihan eri tyyppi. Mitä sille raukalle tapahtui?” Vastaus kuuluu: ”Erillisyyden totuus tapahtui.” Kuten robottien outouden laaksossa, myös henkisyyden outouden laaksossa tulee jossain vaiheessa piste vastaan, jonka jälkeen ihminen vaikuttaa taas normaalilta myös muiden silmissä. Jos ihminen ei kestä outouden laaksossa erillisyyttä muista ihmisistä ja yhteiskunnasta, hänen henkinen prosessinsa katkeaa tai taantuu. Jos erillisyyden totuutta kohti kuitenkin janoaa, tulisi hankkia lisää henkisiä voimavaroja ja yrittää uudestaan.

Erillisyydessä ihminen on täysin yksin. Kukaan toinen ihminen ei voi auttaa, eikä silloin tule kaataa omaa taakkaa toisen ihmisen harteille. Erillisyyden totuuden kohtaaminen ei ole helppoa, sillä mitä vaikeampia asioita sisältä nousee, sen helpommin niitä yrittää kaataa toisten ihmisten päälle. Kun ihminen sitten tulee jossain vaiheessa valmiiksi kohtaamaan erillisyyden totuuden, löytää ihminen ensin elämänsä suurimman pelon, ja pian sen jälkeen elämänsä suurimman aarteen.

Ykseyden totuus

Kaikki asiat rakennetaan erillisistä osista, mutta kun jotain rakennetaan hyvin ja oikein, suurella ymmärryksellä ja viisaudella, voi lopputulos olla jotain suurempaa kuin vain osiensa summa.

Ykseyden totuus ilmenee ihmisessä, jos tarkastelemme ihmistä holistisesti. Näemme ihmisessä ihon, luun, sisäelimiä ja aivot. Me emme kuitenkaan näe sitä osaa, joka osaa puhua, kirjoittaa ja laskea. Tämä osa paljastuu vasta, kun kaikki muut osat on summattu yhteen. Kokonaisvaikutus on suurempi kuin sen osat.

Ykseyden totuus paljastaa evoluution ihmeet. Aina kun evoluutio saavuttaa jonkin tietyn lakipisteen, kokonaisvaikutus luo jonkin täysin uuden, ennalta-arvaamattoman vaikutuksen. Yhtäkkiä vedessä on elämää, tai eliö nousee vedestä kuivalle maalle. Yhtäkkiä joku seisoo kahdella jalalla. Ja kohta sanoo ensimmäisiä äännteitä, ja sitten sanoja. Ykseyden totuus vaikuttaa mustalta joutsenelta, mutta oikeasti kyse on osien summan yhteisvaikutuksesta, joka ei ollut havaittavissa aiemmin. Se, mikä tapahtuu luonnossa fyysisesti, tapahtuu henkisessä evoluutiossa henkisesti. Myös ihmisen sisäisessä maailmassa ykseyden totuus paljastaa henkisen evoluution ihmeet.

Ykseydessä kaikki liittyy kaikkeen, ja kaikki asiat ovat kytköksissä keskenään. Kukaan ei voi tehdä mitään ilman, että se vaikuttaisi kaikkeen ja kaikkiin muihin. Ykseydessä kaikki ihmiset ovat siskoja ja veljiä keskenään. Ykseydessä sinä olet minä, ja minä olen sinä, ja me olemme hän, ja hän on me. Jos ykseydessä ihminen satuttaa toista ihmistä, hän satuttaa myös itseään. Jokainen kaadettu puu jättää ihmisen sieluun arven. Ykseyden totuus tulee ilmi samankaltaisuuksissa, yhteisissä tekijöissä ja nimittäjissä. Ykseydessä me tunnemme toisemme ja olemme lähtökohtaisesti tasa-arvoisia.

Kun kaksi lasta leikkii hiekkalaatikolla, heistä tulee ystävykset, kun he löytävät jotain yhteistä. Näin ykseyden totuus luo yhteyttä. Kun kaksi ihmistä juttelee kaupan kulmalla toisilleen, ja heidän kehonsa ovat alitajuisesti menneet samanlaisiin asentoihin – on tässä kyseessä ykseyden totuus. Kun kaksi ihmistä tapaa ensimmäistä kertaa, ja he kokevat olevansa toistensa sielunkumppaneita, on tässä kyseessä ykseyden totuus. Ykseydessä me todella olemme aina tunteneet toisemme – me olemme yhtä ja samaa. Henkisen evoluution myötä ihminen voi saavuttaa yhteyden, ei vain tuttujen ihmisten kanssa, vaan ihan koko ihmiskunnan kanssa. Minä olen sinä, ja sinä olet minä. Ykseys saavutetaan myös luonnon ja koko maailmankaikkeuden kanssa - ja lopulta, myös totuuden ja perimmäisen totuuden kanssa. Ykseyden totuus vie meidät kohti yhtä ja samaa.

Ykseyttä ja yhteyttä kaikkiin ja kaikkeen kuvaa arkkityyppi *stara*. Stara (tai jopa superstara) on missä tahansa päin maailmaa ”kuin kotonaan”. Stara haluaa miehiä ja naisia, sekä puita ja eläimiä. Stara on löytänyt oman tarkoituksena ja oppinut toteuttamaan tehtävänsä. Staran hypnoottisen tasapainoinen olemus muistuttaa meitä jokaista rakastamaan toinen toisiamme – olemmehan me yhtä ja samaa. Henkisyiden ulkopuolelta staroja löytyy urheilun ja politiikan parista, sekä yritys- ja muiden johtajien joukosta. Henkiset starat puolestaan näyttävät henkisillä messuilla, sekä muissa erilaisissa henkisissä tapahtumissa.

Omnipotentti totuus

Omnipotenttia totuutta kuvaa alkemistinen ja matemaattinen idea:

Yksi = Kaikki ja Kaikki = Yksi

Vain yksi piste on koko kosmoksen alkupiste. Vain yksi tsygootti on koko ihmisen ensimmäinen solu. Omnipotentti totuus opettaa meille maagisen pisteen kaikkivoipaisuudesta. Yhdestä pisteestä tuli kaikki – tuli kosmos ja tuli ihminen. Omnipotentin totuuden mukaan yhtä ei voida erottaa kokonaisuudesta, eikä kokonaisuutta voida hahmottaa ilman jokaista yksikköä. Omnipotentin totuuden mukaan ihmisyyksilöä tulee kohdella kuten koko ihmiskuntaa, sillä kaikki ovat sen osia. Ihmiselämää tulee pitää yhtä pyhänä kuin omaa elämää.

Rikoksia ratkaisevat poliisit etsivät ykseyttä, eli samankaltaisuuksia, ja tiedemiehet etsivät eroavaisuuksia, eli virheitä. Omnipotentti totuus sisältää sekä poliisien että tiedemiesten tutkimusmenetelmät. Rikokset ratkeavat kaikkein tehokkaimmin, kun ensin etsitään samankaltaisuutta ja sitten eroavaisuuksia. Omnipotentti totuus on ykseys ja erillisuus yhtä aikaa.

Ykseyden totuus ilman erillisyyden totuutta korottaa ihmisen Jumalan rinnalle, jopa Jumalaksi. Jumalallista voimaa ihmisessä symboloi arkkityyppi stara. Stara on itseriittoisuuden huipentuma, jonka kompastuskivi on tasa-arvon puuttuminen. Ilman erillisyyden totuuden tuomaa tasa-arvoa stara ei koskaan opi rakastamaan ja palvelemaan ihmiskuntaa tai perimmäistä totuutta.

Erillisyyden totuus ilman ykseyden totuutta eristää ihmisen omaan maailmaansa. Ihminen kukoistaa sielunsa loistossa, muttei onnistu luomaan syvempää yhteyttä kenenkään ihmisen tai perimmäisen totuuden kanssa. Pian erakko alkaa katkeroitua, sillä kukaan ei tunnu ymmärtävän hänen suurenmoisia saavutuksiaan.

Kun ykseyden ja erillisyyden totuudet yhdistyvät, ihminen oppii tuntemaan jumalallisen vuorovaikutuksen, mutta silti säilyttäen itsensä muihin ihmisiin nähden tasa-arvoisena. Ihminen oppii myös tuntemaan oman erinomaisuutensa, oman lahjansa, eikä se enää toimi syvällisemmän yhteyden esteenä, vaan jopa auttaa luomaan sitä. Kun erillisyyden lahja annetaan ykseyden käyttöön, alkaa ihmisen suuri työ. Näin ihminen löytää oman paikkansa ja roolinsa jumalaisessa luomistyössä. Palvelijassa yhdistyvät stara ja erakko.

Esimerkki (lumihutale)

Lumihutaleen tarina on eräs esimerkki ykseyden ja erillisyyden suhteesta. Taivaalle noustuaan lumihutale on vesipisara, ja vesipisarat ovat hyvin samanlaisia toisiinsa nähden. Ne ovat kuin ykseydessä keskenään. Ja vielä äskenhän pisarat olivat meressä, ne olivat yhtä ja samaa. Taivaalle noustuaan pisara alkaa seuraavaksi laskeutua takaisin kohti maata. Kylmässä ilmassa vesipisara kokee yksittäisiä tapahtumia. Nämä samat tapahtumat tapahtuvat kaikille pisaroille, mutta ne tapahtuvat hieman eri aikaan, hieman eri paikassa. Pisarat ovat siis erillisiä, niillä on oma aika ja paikka. Lopputuloksena saamme uskomattoman kauniita taideteoksia, jotka jokainen ovat hieman erilaisia – yksilöllisiä. Näin ykseyden vesipisaroista syntyvät erillisyyden lumihutaleet. Jos et ole nähnyt lumihutaleiden kuvia suurennoksina, kannattaa sellaisiin tutustua.

Tasapainon totuus

Muodostuu järjestyksen ja kaaoksen totuudesta

Matemaattinen kuvaus: x toimii loogisesti, x toimii todennäköisesti

Arkkityypit: Poliisi, Rikollinen, Armeija, Kapinalliset

Alustus: Maailmankaikkeuden ja syvyyden taustalla vaikuttaa ikaikainen tasapaino – tasapaino, jossa järjestyksen ja kaaoksen voimat ottavat toisistaan mitta. Kuten maailmankaikkeus, myös ihminen löytää tasapainoisen tavan olla järjestyksellisessä kaaoksessa.

Vaaranpaikka: Jos ihminen jää kiinni järjestyksen totuuteen, hänessä puhkeaa neuroosi. Jos ihminen jää kiinni kaaoksen totuuteen, hän alkaa kokea elämänsä turvattomaksi ja häntä ahdistaa jatkuvasti.

Järjestyksen totuus

Kaikki on luotu järkiperiaatteen mukaan toimivalla järjestyksellä. Järjestystä hallitaan lajittelemalla ja ylläpidetään organisoimalla. Järjestyksen totuus ei ole koskaan sattumaa, vaan se on selkeä looginen seuraus. Parhaimmillaan järjestys tuo pysyvyyttä ja tasapainoa. Luonnon säännölliset kuviot auttavat ihmisiä rakentamaan tehokkaampia yhteiskuntia ja koneita. Järjestys toimii myös valtioiden ja yksilöiden oikeuden ja moraalien lähtökohtana.

Ihmisten kuuluu seurata yhteiskunnan lakia, joka on laadittu yhteistä etua ajatellen. Järjestyksen totuus löytyy sivistyksestä ja loogisesta tieteestä. Järjestyksen totuuden mukaisesti, jos ihminen oppii tuntemaan lain ja totuuden, hän voittaa auktoriteettikriisit ja oppii tulemaan toimeen missä tahansa ryhmässä. Yksilön tasolla järjestys ilmenee aktiivisena päätöksentekona ja oman suunnitelman seuraamisena. Järjestyksen totuudessa ihminen ei ole tunteidensa vietävissä, ja hyvä niin.

Ihmisessä järjestyksen totuus ilmenee ankaruuden ja itsekurin kautta. Selkeät rutiinit ja johdonmukainen elämä tuo ihmiselle perusturvan. Hyvin laaditut aikataulut ja selkeät suunnitelmat ovat jo puoleksi saavutettu tavoite. Kun häiriötekijät poistetaan, ja keskitytään täysillä vain yhteen asiaan kerrallaan, vie järjestyksen totuus maaliin melkein minkä tahansa tehtävän.

Järjestyksen totuus kuuluu yksinkertaisuudessaan: kaikki asiat tapahtuvat aina samalla tavalla. Monet järkevät ihmiset ovat jääneet kiinni järjestyksen totuuteen. Jos asioita tekee aina samalla tavalla, ei kannata odottaa lopputuloksen olevan hirveän erilainen. Työstressi ei helpota tekemällä lisää töitä, vaan virkistymällä täysin erilaisten asioiden parissa. Monet henkisen evoluution matkaajat sekoittavat kaaoksen ja järjestyksen toisiinsa. Näin he saattavat luulla, että ikuinen laki olisi jotenkin muuttuva ja elävä, eikä se tietenkään ole. Totuuden tie on aina ollut ja tulee aina olemaan kaikille sama. Siinä tapahtuu samat asiat ja opitaan samat oppiläksyt kuin tuhat tai monta tuhatta vuotta sitten.

Kaaoksen totuus

Kaikki on luotu intuitioperiaatteen mukaisesti sattumalta. Vaikka kaaos usein nähdään ongelmana tai huonona asiana, on sillä paljon annettavaa meille kaikille. Ilman kaaosta ei nimittäin olisi vapautta. Kaaos toimii myös luovuuden ja taiteen alullepanevana voimana.

Tiedemaailmassa kaaoksesta käytetään termiä *entropia*, joka ilmaisee epäjärjestyksen määrää systeemissä. Entropian voi ymmärtää esimerkiksi tarkkailemalla omaa kotia. Jos et enää lainkaan siivoa ja järjestele tavaroitasi, huomaat kyllä hyvin pian, miten entropia kasvaa. Fysiikasta tutun termodynamiikan toisen pääsäännön mukaan entropia voi vain kasvaa, ei koskaan vähetä. Ihminen voi kuitenkin itsessään ja omassa

elämässään ja maailmassaan tehdä tähän poikkeuksen. Ihminen voi nauttia kaaoksesta sopivasti, ilman liilyöntejä. Meistä jokainen voi siivota oman talonsa, sekä henkisesti että fyysisesti.

Ihmisessä kaaoksen totuus ilmenee spontaaniuden ja sopivan sekoittamisen muodossa. Kukaan ei jaksakaan elää kaavoihin kangistunutta elämää päivästä toiseen, ja siksi kaaosta tarvitaan. Kaaos antaa intuitiolle tilan toimia, ja se saa ihmisen tekemään uusia, erilaisia asioita. Parhaimmillaan kaaos tukee ihmisen kehitystä kohti uusia haasteita. Kaaoksen kanssa tulee kuitenkin säilyttää maltti. Ilman ihmisen hereilläoloa kaaos johtaa ihmisen sisäiseen turvattuuteen ja ahdistukseen, sekä yhteiskunnassa anarkiaan.

Jotkut ymmärtävät kaaoksen totuuden väärin ja ajattelevat, että ihmisten kuuluu saada toteuttaa itseään yhteiskunnassa täysin vapaasti, ilman lain tuomia rajoituksia. Näin ajattelevat ihmiset usein luulevat myös, että kaaoksen totuus löytyy ihmisen sisäisestä elämellisyydestä. Ihmisessä tällainen ajattelu johtaa tunneimpulssien seuraamiseen ja riippuvuuksien syntyyn. Tässä on kuitenkin myös positiivinen puoli. Antautumalla hetkellisesti kaaoksen käsivarsille ihminen oppii tuntemaan omia tarpeitaan sekä varsinkin omaa pimeää puoltaan. Lopulta, jos ihminen pääsee riittävän syvälle kaaoksen maailmaan kadottamatta itsekuriaan, löytää hän henkisyyden ja oman tarkoituksensa. Henkisyyden löytäminen ja oman roolinsa oivaltaminen ovat tie irti kateudesta. Jos ihminen on liiallisen järjestyksen uhri, ei hän hahmota omaa henkistä puoltaan, ja tällöin hän tuomitsee toisten henkiset prosessit. Kukaan muu ei ärsytä enempää kuin ihminen, joka tekee juuri sitä, mitä itse pitäisi tehdä.

Kaaoksen totuus kuuluu yksinkertaisesti näin: kaikki asiat elävät ja muuttuvat, eikä mikään asia tapahdu uudestaan täsmälleen samalla tavalla. Liian monet henkisen evoluution kulkijat ja päihteiden kanssa ongelmiin joutuneet ihmiset ovat saaneet tiellään jonkin erikoisen, jopa maagisen kokemuksen. Tämä maaginen kokemus on koukuttanut heidät, ja siksi he yrittävät aina vain uudestaan saavuttaa sen. Maaginen kokemus ei kuitenkaan kaaoksen totuuden nimissä toistu samanlaisena, ja näin noidankehä on valmis. Henkisyys toimii lähempänä kaaosta kuin järjestystä. Henkisessä evoluutiossa moni asia tapahtuu vain kerran, eikä tule enää koskaan tapahtumaan uudestaan. Sitten on vain aika jatkaa matkaa. ”Eteenpäin, sanoi mummo lumessa.”

Tasapainon totuus

Vaikka kukaan ei voi ennustaa tarkasti huomisen säätä, osaa ihmiskunta tulkita ja ennustaa ilmastoja melko luotettavalla tavalla. Joskus pieni mittakaava ei riitä osoittamaan kaavaa, vaan tarvitaan enemmän tietoa. Jos on tietoa, ei ole kaaosta. Ehkä voisikin sanoa: ”Kaaosta ei ole olemassakaan, on vain liian vähän tietoa.”

Kaaokseen tuodaan järjestystä todennäköisyyksien avulla. Kaaoksen totuus ei ole koskaan absoluuttinen, sitä voi tarkastella todennäköisyyksinä. Kaaoksen totuus on parhaimmillaankin vain ”melko varma”. Jos ihminen luulee tietävänsä täydellä varmuudella jonkin asian, viimeistään kaaoksen totuus eksyttää hänet. Todennäköisyydet kuitenkin auttavat meitä ymmärtämään rajoja, joiden sisällä kaaos toimii.

Luonnossa vallitsee kaoottinen järjestys. Metsikön kasvit ja eläimet vaikuttavat sijoittuneen ekosysteemiinsä hyvin satunnaisella tavalla, mutta silti tietäntyyppisissä metsissä on vain tiettyjä kasveja ja tiettyillä alueilla tiettyjä eläimiä. Näin luonnossa yhdistyvät kaaos ja järjestys. Joskus luonnon on sanottu toimivan optimaalisella tavalla – ja jos näin on, kaoottinen järjestys edustaa optimaalista tapaa.

Kosmoksen mittakaavassa on ajateltu, että lopulta kaaos ja entropia tulevat voittamaan. Suurimmatkin tähdet kuolevat ja kaikki muuttuu tomuksi. Voisikohan tutkimuksissa kuitenkin tässä yhteydessä ottaa huomioon sellaisen tosiasian, että ihmiskunta on olemassa. Mistä se tuli? Vaikka jokin asia kävisi joskus nollapisteessä, se ei tarkoita, etteikö asia voisi rakentua uudestaan. Ihmisen kokemassa henkisessä evoluutiossa tämä uudelleenrakentuminen menee jopa paremmin kuin se meni ensimmäisellä kerralla. Näin

traumat tulevat käsitellyiksi ja ihminen pääsee kiinni hyvään ja oikeaan elämään. Tasapainon totuus sisältää vuorottelevan kaaoksen ja järjestyksen. Se, että tällä hetkellä entropia näyttää olevan väistämätön tosiasia, ei tarkoita, että se olisi aina ollut sitä, tai että se tulisi aina olemaan sitä. Ihminenkin hengittää ulospäin ja sisäänpäin.

Esimerkki (intuitiivinen testi)

Joskus kaaoksen intuitioperiaate johtaa ihmistä harhaan. Tällöin järki on otettava mukaan toimintaan. Eräs esimerkki tällaisesta tilanteesta on matemaattinen *syntymäpäiväongelma*. Ongelma kuuluu: ”Kuinka monta ihmistä pitää olla samassa tilassa, jotta yli 50 % todennäköisyydellä ainakin kahdella ihmisellä on sama syntymäpäivä?” Vastaus on yllättänyt monet ihmiset.

Myös henkinen evoluutio ja totuuden tie toimivat kaoottisen järjestyksen mukaan. Kun ihminen antautuu johdatukselle, oivalluksia alkaa tulla mitä ihmeellisimmillä tavoilla. Henkinen evoluutio ei kuitenkaan koskaan ole pelkkää kaaosta, vaan siinä on selkeä ohjenuora, jota pitkin kuljetaan. Toisaalta henkinen evoluutio ei ole pelkkää oppikirjamaista järjestystä, vaan asiat tapahtuvat kullekin ihmiselle eri tavoin, ja tällöin henkisyys voi jopa vaikuttaa kaoottiselta. Sitä se ei kuitenkaan ole, sillä lopulta totuuden tie on kaikille ihmisille sama.

Sekä maailmankaikkeus että ihminen tarvitsevat tasapainoonsa järjestystä ja kaaosta. Kumpikin liikaa nautittuna johtaa harhaan ja kärsimykseen, mutta sopivissa annoksissa ne tukevat toinen toisiaan. Tasapainon totuus ei löydy tiukoista ääripäistä, vaan se on aaltoilevaa liikettä järjestyksen ja kaaoksen välillä.

Luomisen totuus

Muodostuu rakentajan ja tuhoajan totuudesta

Matemaattinen kuvaus: Alussa ja lopussa $x = 1$ U $x = \sqrt{1}$.

Arkkityypit: Rakentaja, Tuhoaja

Alustus: Kaikki on rakennettu ja kaikki voidaan tuhota. Hienoinakin rakennus voidaan purkaa palikoiksi, ja pelkiltä palikoilta vaikuttavasta kasasta voidaan rakentaa mestariteos. Rakentaminen ja tuhoaminen paljastavat luomisen totuuden.

Vaaranpaikka: Jos ihminen on jumissa tuhoamisessa, hän jatkuvasti hävittää tavaroitaan ja lopettaa ystävyysuhteitaan – mikään ei kelpaa, kaikki pitää tuhota. Jos ihminen on jumissa rakentamisessa, hän etsii jatkuvasti jotain uutta ja mahtavampaa, eikä tyydy mihinkään.

Rakentajan totuus

Matemaattista rakentamistyötä voisi kuvailla lukujen 1 ja $\sqrt{1}$ avulla. Niiden avulla voidaan rakentaa kaikki muut luvut. Esimerkiksi: $3 = 1 + 1 + 1$. Tässä operaattorina toimii yhteenlasku. $\sqrt{3}$ saadaan, kun ensin tehdään suorakulmaisessa kolmiossa $\sqrt{2}$, jonka sivut ovat siis $\sqrt{1}$:iä. Tämän jälkeen toinen sivu on edelleen $\sqrt{1}$ ja toiseksi valitaan juuri saatu $\sqrt{2}$, niin näin hypotenuusaksi tulee $\sqrt{3}$. Tässä operaattorina toimii Pythagoraan lause.

Rakentajan totuuden mukaisesti kaikki ja kaikkeus on rakennettu. Tasapainon totuudesta meille jäi mieleen lause: maailmankaikkeudessa ei ole kaaosta, on vain liian vähän tietoa. Vaikka jokin asia vaikuttaisi aluksi olevan kaaosta, saadessamme riittävästi tietoa ja ymmärrystä, voimme jossain vaiheessa selittää sen. Nykyään varsinkin fraktaalien löytyminen matematiikassa on auttanut ihmistä ymmärtämään luonnon rakentumista. Kompleksilukuja soveltaen on alkanut löytymään yhtälöitä, jotka kuvaavat luontoa sellaisenaan kuin se on rakennettu tai se on rakentunut. Riippuu lukijan uskomuksesta, suosiiiko edellisessä lauseessa aktiivi- vai passiivimuotoa.

Rakentajan totuuden mukaan kaiken voi oppia. Kun ymmärtää, ettei kukaan ole seppä syntyessään, uskaltaa alkaa opettelemaan uusia taitoja. Jokainen ihminen voi oppia luovaksi, soittamaan soitinta, pelaamaan jotain peliä tai harrastamaan urheilulajia. Jokainen voi opetella oppimaan yhä tehokkaammin ja laskemaan matematiikkaa. Jokainen voi opetella muistamaan asioita jopa satoja kertoja tehokkaammin kuin aiemmin. Rakentajan totuutta hidastavat vain ihmisen omat rajoittavat uskomukset ja epäkelvolliset rutiinit, mutta kun niistä pääsee yli, kaikki on mahdollista.

Harjoittelu tekee mestarin, ja mestari harjoittelee jatkuvasti. Rakentajan totuuden mukaan ihminen oppii minkä tahansa asian keskittämällä siihen aikansa ja huomionsa (vrt. visualisointi). On puhuttu 10 000 tunnin säännöstä. Kun teet jotain 10 000 tuntia, olet siinä maailman parhaiden joukossa. Rakentaminen vaatiikin kärsivällisyyttä – eihän Roomaakaan rakennettu päivässä. Ja kun tiedämme, että rakentaminen kestää, kannattaa oma ala valita niin, että jaksaa toimia sen parissa. Rakentaja ilman sisäistä paloa ei ole vielä löytänyt oikeaa asiaa. Rakentajan totuus tähtää ihmisen unelman toteutumiseen. Lopulta rakentajan totuus vie suuren työn äärelle, tekemään jotain itseämme suurempaa. Ensin asioita opetellaan muutama vuosi, ja sitten kun on oikeat voimavarat, alkaa itse työ.

Syvällisin rakentajan totuus paljastuu ihmiselle, joka on valmis luopumaan omasta kunniastaan. Ei nöyryyttämällä itseään, vaan antamalla kunnian suuresta työstä Hänelle, jolle se kuuluu. Moni ihminen tarjoaa itseään Jumalalle silloin, kun asiat ovat huonosti, mutta todellinen rakentaja tarjoaakin parhaan uhrilahjan, parhaan version itsestään.

Tuhoajan totuus

Tuhoajan totuus perustuu asioiden hajottamiseen, pilkkomiseen ja jakamiseen. Jos katsomme asiaa päältä päin, emme ehkä ymmärrä sitä niin hyvin kuin rikkomalla sen osiin. Tuhoajan totuutta kuvaa vanha sanonta: "Katsotaanpas, mitä se on syönyt."

Matematiikasta tuttu alkulukuhajotelma perustuu tuhoajan totuuteen. Otetaan esimerkiksi luku 231. Voimme hajottaa luvun osiin, näin saamme $231 = 3 \times 7 \times 11$. Vaikka se ei päällepäin näkynyt, luku 231 sisälsikin luvut 3, 7 ja 11. Suurempien lukujen hajottaminen osiin on hyvin vaikeaa, ja ehkä sen vuoksi nykyajan pankkitoiminnan salausten menetelmät perustuvat siihen.

Maailmankaikkeudessa vallitsee tuhoajan totuus. Mikään ei kestä ikuisesti, suurimmatkin tähdet luhistuvat ja katoavat. Kosmoksen sisällä kuitenkin aine ja energia kiertää ja muuttaa muotoaan, niitä ei voi kokonaan tuhota – niihin kohdistuvat säilymislait.

Tuhoajan totuuden mukaan kaikella on alku ja loppu, eikä siksi turhista tai jo palvelunsa täyttäneistä asioista tule pitää kiinni. Kannattaa pysyä jatkuvassa muutoksessa, olla kuin ohikulkija. Jos lukee kirjan, ja ei aio lukea sitä enää uudestaan, kannattaa siitä luopua. Toki kirjasta voi tehdä itselleen muistiinpanot, mutta kirjaa ei aina kannata säilyttää – sen voi laittaa kiertoon. Jos ihminen ei opi tuhoamaan omistamia tavaraita, eli fyysistä omaisuuttaan, miten hän voisi oppia tuhoamaan henkistä omaisuuttaan, kuten vanhentuneita arvoja ja rajoittavia uskomuksia?

Kukaan ihminen ei tunne perimmäistä totuutta (vrt. totuus on harhaa ja persoonan totuus), ja siksi emme voi olettaa uskomustemme olevan täysin totta. Juuri uskomustemme vuoksi tuhoajan totuus on meille niin tärkeää oppia tuntemaan: sen tehtävä on tuhota meissä kaikki vanhaksi käynyt ja pilaantunut. Jos ihminen ei tunne tuhoajan totuutta, on hänen vaaranaan ulkoistaa tuhoaminen. Tällöin tuhon kohteeksi voi joutua esimerkiksi joku toinen henkilö, asia tai esine. Ehkä onkin helpompaa etsiä ulkoinen syntipukki ja tuhota se, kuin kohdata omat vaikeimmat asiansa.

Syntipukkien etsiminen mahdollistaa hyödyntämään tuhoajan totuutta itseään suojelevana psykologisenä defenssinä. Tuhoajan totuus onkin hallitsevassa roolissa traumaista kärsivissä ihmisissä. Tämän vuoksi traumasta kärsivä ihminen saattaa yhtäkkiä katkaista ystävyysuhteita, parisuhteita tai häntä hoitavan psykologin kanssa solmitun hoitosuhteen. Traumaattisessa sielussa tuhoajan totuus on tiedostumaton, eikä ihminen itse ymmärrä, miksi hänelle taas kävi näin. Arkkityyppinen tuhoaja on kuin sisäisen hennon lapsen suojelija, jonka tehtävänä on pitää ihminen toimintakykyisenä ja irrallaan traumasta. Ehkä ihminen joutui lapsena tai nuorena sellaiseen tilanteeseen, jossa tuhoajan oli pakko tulla suojelemaan hentoa sielua. Henkisen evoluution tehtävänä on ensin hankkia ihmiselle oikeita voimavaroja, jotta hän tulee valmiiksi kohtaamaan omat traumansa, ja vasta tällöin ihminen voi kestää tuhoajan edessä ja päästä sen ohi. Tuhoajan totuuden tunnistaa askeettisuuden kaipuusta, sekä siitä, että rauha tulee hävityksen ja tuhon kautta.

Narsistisesta persoonallisuushäiriöstä sanotaan, että siihen taipuvainen ihminen katkaisee hoitosuhteensa aina, kun hän alkaa edistyä terapiassa. Tuhoajan totuuden vuoksi psykologien on usein hyvin vaikeaa auttaa narsisteja. Myös narsismi on traumakäyttämistä ja sen vuoksi tuhoaja on aina valppaana ja tarvittaessa valmis katkaisemaan hoitosuhteen. Ehkä tämän ymmärtäminen auttaa sekä hoitajaa että parantujaa: varsinainen ongelma ei ole narsismi, vaan sen taustalla oleva trauma. Jos narsismiin tai mihin tahansa muuhun persoonallisuushäiriöön taipuvainen ihminen oppii tuntemaan tuhoajan totuuden, hän oppii sietämään tuhoajan aiheuttamia oireita, ja sitä kautta lopulta eheytytään ja voimaantumaan terveellä tavalla.

Syvällisin tuhoajan totuus paljastuu ihmiselle, joka on valmis menettämään oman maailmansa ja voimansa. Niin kauan kuin ihminen luulee itse olevansa tai omistavansa voimansa, ei hän pääse elämäkantaan kiinni. Vain kurjat, heikot ja luuserit pääsevät symbolisen tuhoajan ohitse. Heille paljastuu tuhoajan totuus: se, mikä on ikuinen elämä.

Luomisen totuus

Rakentajan ja tuhoajan totuudet johtavat ihmistä kohti luomistyön syvintä olemusta. Luomisen totuus on totuus jatkuvasta muutoksesta, evoluutiosta ja jalostumisesta. Kukaan tai mikään ei pysy kaikkeudessa paikoillaan. Jos ihminen harhautuu etsimään elämän asioista hengen pysyvyyttä, hän ajautuu harhaan ja kärsimykseen. Maailmankaikkeudessa kaikki menevät siis johonkin suuntaan. Kaikki kehittyvät tai taantuvat. Mestaritkaan eivät pysy lajinsa huipulla, jos he eivät ylläpidä ja kehitä kuntoansa.

Luomisen totuus on totuus jatkuvasta uuden omaksumisesta ja sen rinnalla turhista asioista luopumisesta. Ihmisen kapasiteetti on rajallinen kuten matkalaukku. Jos matkalaukku on entuudestaan täynnä, ei sinne mahdu enää uusia juttuja. Toisaalta matkalaukku ei kannata pitää täysin tyhjänäkään, sillä eihän siitä silloin ole mitään apua, vaan ainoastaan painoa. Mutta ihminen, joka oppii tarkastamaan laukkunsa sisältöä aina silloin tällöin, ja heittämään sieltä turhat kamat pois, luo tilaa uudelle. Tällainen ihminen on ymmärtänyt luomisen totuuden.

Maailmankaikkeus ja luonto käyttävät luomisen totuutta koko ajan. Maapallolle tulee uutta maata ja vanhaa häviää pois. Myös vanhaa eläinkantaa kuolee ja tilalle syntyy uutta. Kosmoksen mittakaavassa tähtiä ja jopa kokonaisia galakseja törmää toisiinsa ja mustat aukot tuhoavat niiden lähelle ajautuneita taivaankappaleita. Silti samaan aikaan tähdet rakentavat ja levittävät materiaa uuteen muotoonsa. Näin evolutiivinen vuorovaikutus luo ja tuhoaa kosmosta sykleissä, suuren luomistyön suunnitelman mukaan.

Henkisessä evoluutiossa luomisen totuus korostuu. Varsinkin henkisen tien alussa ihminen yrittää omaksua kaikenlaisia uusia taitoja ja ihmeellisiä juttuja. Monet ihmiset yrittävät rakentaa itsestään ja identiteetistään kestävä ja pysyvää. Tähän liittyy kuitenkin eräs ongelma. Jos henkistä evoluutiota ei ole ensin kuljettu *alkuun*, ei ihmisen sielussa ole syntynyt totuudenmukaista perustaa, jonka päälle rakentaa uutta ja kestävä. Tällöin sielun rakennukset ovat kuin suon päälle rakennettuja lokaaleja – kivasta ulkokuorestaan huolimatta ne kääntyvät vinoiksi ja homehtuvat. Kun matka kääntyy kohti alkua, alkaa luopuminen. Ihmisen tehtäväksi muodostuu maltillisen ja viisaan tuhoamisen opettelu. Käydäkseen ”tyhjässä tilassa” tulee ihmisen luopua kaikesta. Kaikesta luopumisen ja totuuden kohtaamisen jälkeen on sitten taas aika rakentaa. Ihmisen uudelleenrakentuminen ei kuitenkaan koskaan onnistu ensimmäisellä kerralla, ja siksi luopuminen on mukana koko henkisen evoluution ajan. Kun isoja virheitä huomataan, luovutaan isosti ja taas rakennetaan uudestaan.

Psykologinen luomisen totuus on hyvin yksinkertainen: rakenna oikean perustan päälle. Toki sen tietäminen, mikä itselle on oikein, vaatii henkisen evoluution ja totuuden tien kulkemisen. Kun itsensä oppii tuntemaan, oppii myös elämään omassa *puhtaassa perustilassaan*. Puhdas perustila auttaa ihmistä hahmottamaan, mikä hänelle sopii ja mikä ei. Jos joku asia ei sovi, perustila horjuu, ja sen kyllä huomaa (, mutta vasta sen jälkeen, kun on ensin hahmottanut oman puhtaan perustilan). Ennen puhdasta perustilaa ihminen luulee epätasapainoan perustilakseen. On hyvin harvinaista, että joku voisi kertoa, mikä toiselle ihmiselle on hyväksi: jokaisen ihmisen puhdas perustila on erilainen, koska epätasapainot rakentuvat eri tavoin. Tämä on suurin syy sille, miksi psykologinen rakennustyö ja tuhoaminen on tehtävä itse, omasta vapaasta tahdosta ja halusta. Opettajat voivat antaa voimavaroja ja tekniikoita, mutta työ on jokaisen tehtävä itse.

Jos ja kun rakentajan ja tuhoajan totuus yhdistyvät ihmisen sydämessä, löytää ihminen oman tarkoituksensa osana luomistyötä. Tarkoituksen löytäminen ja oman tehtävän toteuttaminen ovat ihmisen syy olla täällä - se on luomisen totuus.

Täydellinen totuus

Muodostuu symmetrisestä ja asymmetrisestä totuudesta.

Matemaattinen kuvaus: Ympyrä vs. ellipsi, Suora vs. vino, Tautologia vs. ristiriita

Arkkityypit: Jumala ja ihminen

Alustus: Kukaan ei ole täydellinen, mutta toisaalta kaikki ovat jo valmiiksi täydellisiä. Ilman ihmistä ei voi olla Jumalaa, eikä Jumalaa voi olla ilman ihmistä. Täydellisyys yhdistää symmetrisen ja asymmetrisen.

Vaaranpaikka: Jos ihminen jää kiinni symmetriseen totuuteen, ei hän pysty hyväksymään itseään juuri sellaisena kuin hän on. Jos ihminen jää kiinni asymmetriseen totuuteen, ihmisestä tulee henkisesti laiska.

Symmetrinen totuus

Vain perimmäinen totuus (/ Jumala) on symmetrinen. Ihminen voi ideoillaan lähestyä perimmäistä totuutta, ja siksi ihminen voi ajatuksissaan ”nähdä” asioita symmetrisinä. Varsinkin matematiikassa ja symboleiden kielessä symmetrinen totuus on avainasemassa.

Symmetrinen totuus ei aina ole niin helppo määritellä kuin monet muut totuuden ulottuvuudet. Symmetrinen totuus voi nimittäin olla melkein mitä tahansa. Ainoa ehto totuuden symmetrialle on ristiriidattomuus. Jos totuudessa on ristiriita, totuus ei enää voi olla symmetrinen, ja siksi se on valhe, tai ainakin asymmetrinen (vrt. totuuden koherenssiteoriat). Loogisesti symmetristä totuutta voisi kutsua tautologiaksi, sillä se on aina totta, ja siksi sen avulla voi peilata totuutta monella eri tavalla.

Eräs hyvä esimerkki symmetrisestä totuudesta on ihmisen unimaailma. Unimaailmassa ihmisen kohtaamat ihmiset ja asiat edustavat yleensä aina jotain tiettyä puolta tai ominaisuutta ihmisessä itsessään. Unimaailmassa tavatut ihmiset voivat olla joko samanlaisia kuin päivätajunnassa, tai ne voivat olla osittain tai kokonaan jotain ihan muuta. Päivätajuntaan verrattuna unimaailma voi siis vaikuttaa olevan hullu ja ristiriitainen, mutta se voikin olla symmetrisen totuuden vuoksi täysin tulkittavissa oleva. Unimaailman selvittäminen vaatii ihmiseltä kuitenkin tarkkaa ja huolellista työtä. Omaan unimaailmaan kuuluvia ihmisiä ja symbolisia asioita voi oppia tuntemaan vain kirjaamalla niitä muistiin, sekä pohtimalla niitä riittävän kauan ja syvällisesti. Unimaailmalla on hyvin tärkeä tehtävä: se auttaa meitä oppimaan, muistamaan ja jäsentämään asioita. Unimaailma loksauttaa oivallukset ja ideat niille kuuluville paikoille. Jos me tulkitsemme unimaailmaa väärin esimerkiksi päivätajunnan avulla, syntyy tietoisuuteemme ristiriitoja ja symmetrinen totuus katoaa. Erilaisten symmetristen totuuksien kanssa on tehtävä selvä ero muihin totuuden ulottuvuuksiin – muutoin riski todellisuustajun hämartykselle on jälleen kerran tosiasia.

Symmetrinen totuus käyttää hyödykseen luonnossa ilmenevää vastaavuuden lakia. Ilman symmetristä totuutta emme voisi lukea satujen tai pyhien kirjojen vertauskuvallista kieltä. Kun symmetrinen totuus puhuttelee ihmistä pyhien kirjojen välityksellä, tulee ihmiselle kokemus, että tämän tarina kertoo minusta. Minullehan tapahtui juuri näin. Ja symmetrisen totuuden mukaisesti tämä on totta. Tarina kertoo sinusta, mutta ei vain sinusta. Se kertoo ihmisestä, meistä kaikista. Symmetrinen totuus auttaa meitä ymmärtämään, miten kaikki maailman valtauskonnot ovat sama tarina eri kertojien suusta, eri kääntäjien kautta.

Asymmetrinen totuus

Maailmankaikkeudessa kaikki on asymmetristä. Kaikki on ainakin pikkuriikkisen vinossa, eikä täydellisiä ympyröitä löydy edes planeettojen kiertoradoista, vaan nekin ovat aina edes hitusen elliptisiä. Myös kaikki ihmiset ovat asymmetrisiä. Siksi ihmisten kasvot ja kehon puoliskot eivät ole toisiaan vastaavia, vaan niissä

on pieniä tai suuria vivahde-eroja. Asymmetrinen totuus on, että kaikessa ja kaikissa, myös sinussa, on fyysinen virhe ja henkinen valhe, eli ristiriita. Jos ja kun ihminen hahmottaa oman ristiriitansa, aukenee asymmetrinen totuus siinä samalla.

Metsä on asymmetrinen. Vaikka siellä on juuri oikea määrä oikeita kasveja ja eläimiä, metsässä on myös virheitä. Metsässä puiden ja eläinten DNA-rakenteet muuttuvat jatkuvasti. Nämä uudet muutokset ovat virheitä systeemissä, mutta ne ovat itseasiassa evoluution tapa toimia. Jonkun eliön virhe on parempi kuin toisen, ja tällöin luonto tukee tuota virhettä tiettyssä ajassa ja paikassa. Virheet siis jalostavat meitä, ne johtavat muutokseen. Ilman asymmetriaa mikään ei koskaan muuttuisi.

Ihmisessä asymmetria näkyy epätasapainona. Jokainen ihminen esimerkiksi i) on lähtökohtaisesti enemmän järki- tai tunneihminen, ii) käyttää enemmän luovuutta tai muistia, iii) viihtyy enemmän mielessään tai kehossaan, iv) on kiinni enemmän menneessä tai tulevassa ajassa. Ihmisen sisäinen tapa lajitella asioita on ns. sielunkoodi. Se on ihmisen persoonan tapa olla ja elää asymmetriassa.

Jos ihminen yrittää joko kieltää kokonaan tai korostaa liikaa asymmetriaansa, alkaa hän sotia luonnonlakeja vastaan. Kukaan ei voi kieltää sitä, millainen hänen sielunkoodinsa on. Se on sama kuin ei hyväksyisi omia sormenjälkiään tai DNA:taan. Toisaalta ihmisen ei kannata kuitenkaan liikaa korostaa omaa epätasapainoaan, sillä se johtaa fyysisiin ja henkisiin sairauksiin. Varsinkin nykyajan eri kirjainyhdistelmäsairaudet ADHD, ADD, OCD sekä autistiset ongelmat, tunneilmaisuvaikeudet ja neuroosit johtuvat liian suureksi kasvaneesta asymmetriasta. Ihmisen asymmetrian vuoksi henkinen evoluutio johdattaa meitä uusien, juuri meille itsellemme sopivien asioiden pariin. Se ei ole sattumaa, jos tarkkaavaisuushäiriöstä kärsivä ihminen ohjautuu henkisen johdatuksen myötä tuijottamaan yhteen pisteeseen (tai johonkin tiettyyn kohteeseen) viikkojen, tai jopa kuukausien ajaksi.

Henkisessä evoluutiossa kaikki asiat eivät muutu. Joillekin ihmisille syntyy henkisyydessä sellainen harha, että heidän tulisi muuttua tietynlaisiksi ollakseen todella henkisiä. Tämäkin ajatusmalli tavallaan kumpuaa asymmetrian kaipuusta olla symmetrinen – se ei kuitenkaan välttämättä ole asymmetrinen totuus. Ehkä totuudenmukaisempi ajattelutapa olisi: *ne asiat muuttuvat, joiden kuuluu muuttua*. Esimerkiksi huonot elintavat jäävät pois, mutta osa hyvistä elintavoista voi aivan hyvin jäädä juuri samanlaisiksi. Samoin vahingolliset ihmissuhteet kyllä tulevat tiensä päähän, mutta terveet ihmissuhteet voivat palautua ennalleen henkisen prosessin edettyä luopumisvaiheen ohi.

Ihmisen asymmetrisyys ei koskaan kokonaan katoa, mutta se tulee hallintaan. Henkisen evoluution idea on käyttää ihminen nollatilassa, kaikesta ja kaikista luopuneena. Kun itsensä ja kaikki omat puolensa oppii tuntemaan, oppii myös elämään omassa puhtaassa perustilassaan. Henkisen uudelleenrakentumisen vaiheessa asymmetria ei saa ihmistä enää taipumaan epätasapainoon, sillä rakentuminen tapahtuu tietoisesti – ihminen on siinä tietoisesti mukana. Ja juuri tietoisuuden avulla ihminen oppii tuntemaan oman asymmetriansa, ja hankkimaan sille sopivat voimavarat (ja vastalääkkeit).

Täydellinen totuus

Perimmäinen totuus on täydellinen. Perimmäisen totuuden piilossa oleva puoli on symmetrinen: se on täydellisessä jumalallisessa järjestyksessä. Mutta yksinään tämä symmetrinen puoli ei riittäisi olemaan kokonainen, eli täydellinen. Siksi perimmäisessä totuudessa on myös universumi. Vaikka kosmoksessa on juuri oikea määrä mustia aukkoja, galakseja ja tähdistöjä, kosmos sisältää myös virheitä. Kosmoksessa mikään ei ole suorassa, vaan kaikki on hieman vinoa ja kaareutunutta. Kosmoksessa myös kaikki kiertää kehää, mutta ei täydellistä ympyrää, vaan elliptisiä ratoja. Näin kosmoksen virhe antaa vertailukohtan piilossa olevalle symmetriselle puolelle, ja samalla täydellistää perimmäisen totuuden.

Jokaisessa uskonnessa on määritelty jonkinlainen ihanne/ideaali/mestari, jota kohti tähdätään. Ihanteesta voi käyttää esimerkiksi nimeä *täydellinen sielu*. Se on jotain/joku, joka toimii aina oikein, ja osaa tehdä oikeita valintoja, ja toimia esimerkkinä. Täydellisen sielun moraali on korkeimmalla mahdollisella tasolla ja hänen tietoisuutensa käsittää koko maailman ja syvyyden kaikki asiat. Ihmisen kasvu täydelliseksi sieluksi ei tapahdu oman asymmetrian kieltämisen kautta, vaan täydellisyyden ymmärtämisen kautta. Täydellinen on jotain, joka sisältää sekä symmetrian että asymmetrian – siksi se on täydellinen. Täydellinen on kokonainen: siitä ei puutu mitään. Jos virheet puuttuisivat siitä, se olisi virheitä vailla, eikä se silloin olisi täydellinen.

Jokainen ihminen on jo valmiiksi täydellinen. Kauneus ja rumuus ovat vain asymmetrisiä tiloja. Jos joku ihminen etsii itsestään tai toisesta ihmisestä symmetristä kauneutta, hän oikeasti etsii perimmäistä totuutta (ja Jumalaa). Tämä on eräs henkisen evoluution suurimmista kompastuskivistä. Ihmisen tulee oppia, että vain perimmäisen totuuden piilossa oleva puoli on symmetrinen. Siksi kaikissa muissa asioissa, kuten myös ihmisissä, on aina jokin virhe. Virhe tekee symmetriasta asymmetrian. Jos ihminen ei tunnista omaa virhettään ja hyväksy sitä, ei täydellinen totuus voi aueta hänelle. Tällöin ihminen jää ikuiseen silmukkaan arvostelemaan itseään ja muita. Ihmiselle on ominaista pyrkiä täydellisyyteen ja olla, kuten perimmäinen totuus. Täydellisyyden tavoittelu saattaa johtaa krooniseen itsevihaan, kehonkuvan vääristymiseen, masennukseen, perfektionismiin, tai johonkin muuhun mielenterveysongelmaan. Täydellisen totuuden tuntemisella ja ei tuntemisella on ihmiseen suuri vaikutus.

Rakkauden totuus

Muodostuu armon ja ankaruuden totuudesta.

Matemaattinen kuvaus: Jakso, Sykli

Arkkityypit: Armahdus, Tuomari

Alustus: Rakkaus on meren syvyydestä löytyvän simpukan helmi. Rakkaus on tietoa, joka ylittää totuuteen asti. Rakkaus on oikein elettyä, täyttä ja pyhää elämää. Rakkaus on suuri voima, ja se koostuu armosta ja ankaruudesta.

Vaaranpaikka: Jos ihminen jää kiinni armoon, hänestä tulee hyväksikäytetty marttyyri. Jos ihminen jää kiinni ankaruuteen, hänestä tulee aggressiivinen omankäden oikeuden toimeenpanija.

Totuus armosta

Henkisessä evoluutiossa armo tuo ihmiselle aina uuden mahdollisuuden. Armoa ei kenenkään tarvitse mitenkään ansaita, ja siinä on juuri armon idea. Jokainen ihminen on ansainnut ainakin yhden mahdollisuuden enemmän, kuin itse uskoo. Armoa osoitetaan anteeksiannon kautta. Eräs suurin armon totuus on oppia pyytämään ja antamaan anteeksi.

Ihmisessä armoa edustaa rentoutuminen, se on raa'an stressin vastakohta. Ilman rentoutumista kukaan ei jaksakaan loputtomiin. Rentoutuminen on kuin armahdus päivän työn päätteeksi. Se on syvä huokaus, joka vapauttaa jännittyneet lihakset. Enää ei tarvitse keskittyä, nyt voi vain olla ja hengittää – täysin vapaasti. Parhaimmillaan armo tuo ihmiselle lepoa ja palautumista – se parantaa.

Armo muistuttaa meitä äidillisestä rakkaudesta. Me jokainen olemme tärkeitä ja arvokkaita ihmisiä ilman mitään syytä tai ehtoja. Jokaisella ihmisellä on omat erityispiirteensä ja lahjansa. Kukaan toinen ei voi korvata sinua – näin sanoo armollinen äidinrakkaus.

Totuus ankaruudesta

Henkisessä evoluutiossa ankaruutta edustaa karma. Karmalta ei voi välttyä, eikä sitä pääse karkuun. Karma johtuu ihmisen omasta persoonasta ja sen vuorovaikutuksesta muiden ihmisten ja maailman kanssa. Siksi samat tapahtumat seuraavat ja samantyylliset ihmiset tulevat vastaan aina uudestaan ja uudestaan. Karma tulee kohdata silmästä silmään, ja muutos tulee tapahtua itsessä. Tällöin, ja vain tällöin karma löysää otteensa, se tulee maksetuksi. Eräs suurin karmen totuus on kohdata asiat, itsensä ja muut ihmiset juuri sellaisina kuin ne/he ovat.

Ihmisessä ankaruutta edustaa stressi, joka on lepuilevan armon vastakohta. Ilman stressiä kukaan ei saisi koskaan tehtyä mitään. Stressi tuo mukanaan keskittymisen. Stressi on kuin painekattilan paine, joka antaa voiman toteuttaa minkä tahansa tehtävän. Stressi jännittää lihakset ja fokusoi mielen: nyt olen valmis, täältä tulee. Parhaimmillaan stressi tuo ihmiselle itsekuria ja jännitystä – se tuo tuloksia. Keskittymiskyvyn huippuunsa nostanut stressi vie vaikka läpi harmaan kiven.

Ankaruus muistuttaa meitä veljesrakkaudesta – me olemme toisiimme nähden tasa-arvoisia ja yhtä tärkeitä. Jokainen ihminen joutuu elämässä kohtaamaan vaikeuksia ja oppimaan tiettyjä läksyjä. Kuten sanottu, karmaa ei pääse karkuun. On tärkeää oppia luopumaan ja tuhoamaan itsensä ”tyhjään tilaan”, mutta jos meiltä puuttuu kyky nähdä oma karmamme, ankaruus seuraa meitä. Vaikka vaihtaisimme puolisoa, pian olisi sama oppiläksy edessä. Vaikka vaihtaisimme ystäviä tai työpaikkaa, kohta elämässä toteutuisi taas sama,

tuttu kaava. Totuus ankaruudesta on tyyli: ryhmässä ja ihmiskunnassa kukaan ihminen ei ole korvaamaton. Jos ihminen ei opi veljesrakkautta ja sen ankaraa puolta, hän lentää ulos mistä tahansa ryhmästä.

Totuus rakkaudesta

Henkisessä evoluutiossa tulee tutuksi myös Jumalan armo ja ankaruus. Silloin kun ihminen antaa kaikkensa, eikä sekään riitä, Jumalan armo astuu kuvaan. Pahimmatkin teot ja sanat voi saada anteeksi, ja päästä uuteen alkuun. Jumalan armoa kuitenkin seuraa aina Jumalan ankaruus. Jos ihminen ei ole armon jälkeen valmis kulkemaan henkistä evoluutiota ja totuuden tietä, jossain vaiheessa kärsimys ja eeksytykset ovat taas edessä.

Henkinen tie on kuin juoksukisa porttien läpi. Armo avaa aina uuden portin, ja ankaruus kuvaa sitä matkaa, joka portilta seuraavalle portille tehdään. Jos henkistä matkaa ei kuljeta, ei oppiläksyjä opita, ja tällöin ihminen taantuu jonkin prosessin aikaisempiin vaiheisiin.

Jumalan antama armo on ihmisen kohtaamista ihmeistä ehkä se kaikkein suurin – siksi Jumalaa on helppo rakastaa. Vaikka Jumalalla on myös ankara puolensa, sitä ei tule kenenkään ihmisen pelätä. Jumalan ankaruuteen kannattaa kuitenkin suhtautua riittäväällä vakavuudella, tai voisiko sanoa kunnioituksella. Armo kuvaa henkistä evoluutiota ja ihmisen sisäisen ihmelapsen seikkailua, kun vastaavasti ankaruus kuvaa totuuden tietä, ihmisen puhdistumista eläimellisyydestä, taikauskosta ja itsekkästä pahuudesta. Jumalallinen rakkaus käsittää nämä molemmat puolet.

Jumalallisen rakkauden lisäksi on olemassa muitakin rakkauden tasoja. Osa jokaisen ihmisen henkistä evoluutiota on oppia niihin liittyvät rakkauden oppiläksyt. Rakkauden totuuden eri muodot sisäistetään persoonan totuuden kautta seuraavilla tavoilla:

- i) Yksilössä tulee läpi parantava *äidinrakkaus*,
- ii) Ryhmässä tulee läpi yhdistävä *veljesrakkaus*,
- iii) Luonnossa tulee läpi *seksuaalinen rakkaus*, sekä
- iv) Yhteiskunnassa tulee läpi (inhimillinen) *lähimmäisen rakkaus*.

Jumalaiseen rakkauteen kuuluvat armo ja ankaruus tulevat ilmi myös lastenkasvatuksessa. Varsinkin aiemmin (ja kehittymättömissä maissa) pieniä lapsia on kasvatettu hyvin ankarasti rangaistusten avulla. Tämä on hirvittävä rikos ihmisyyttä vastaan, ja onneksi tutkimustieto on jo sivistänyt ihmiskuntaa.

- Pieniä lapsia tulee kasvattaa ensisijaisesti armon kautta. Mitä vapaampi kasvatus pienellä lapsella on, sen terveempi ja tasapainoisempi hänestä tulee aikuisena. Vapaa kasvatus ei tarkoita sitä, että lapsi saa tehdä mitä haluaa, vaan sitä että lapselle mahdollistetaan paljon eri asioita – lapsen annetaan itse touhuilla ja häntä tuetaan ja kannustetaan. Kasvattajan tehtävä on aina olla lapsen puolella, niin hyvinä kuin pahoina aikoina. Pieni lapsi tarvitsee kaiken armon, minkä hän voi saada.
- Kouluikäisiä lapsia tulee kasvattaa edelleen armon kautta, mutta tässä vaiheessa myös ankaruuden on hieman enemmän astuttava mukaan kuvioihin. Lapsen tulee oppia kestämiään ikäviä kotitöitä ja tylsyyttä. Lapsen on opittava avuttomuutta, pettymyksiä ja sitä, ettei aina saa, mitä haluaa. Koululaisenkaan kasvatus ei kuitenkaan saa olla ankaruuspainotteista eikä koskaan mielivaltaista, tai nuorukainen kadottaa itsensä ja henkisyytensä. Se on liian suuri hinta maksaa peruskoulusta ja/tai muista opinnoista.

Jos lasta on pienenä (0–6 v) rangaistu liikaa, hän kärsii turvattomuudesta, arvottomuudesta, syyllisyydestä ja häpeästä. Missä määrin lapsi mistäkin näistä ongelmista kärsii, riippuu siitä, minkä ikäisenä lasta erityisesti rangaistiin. Jos lasta rangaistaan liikaa kouluikäisenä, minä ja minuus eivät pääse kehittymään kunnolla. Myöhemmin nämä eri ongelmat moninkertaistuvat, ja ihmistä kohtaavat mm. identiteettikriisit ja ongelmat syväisten ihmissuhteiden rakentamisessa. Terve ja henkisesti hyvinvoiva aikuinen on saanut lapsena ja

nuorena ensisijaisesti armoa, mutta silti hänellä on ollut selvät rajat, joiden sisällä kasvaa turvallisesti. On myös erittäin huomionarvoista, että nuoren tulee olla itse luomassa ja sopimassa näitä rajoja yhdessä vanhempiensa kanssa. Tulevaisuuden kannalta yhteiset neuvottelut opettavat nuorelle joustavuutta ja demokratiaa, joita ilman ei yhteiskunnassa tai välttämättä edes parisuhteessa pärjää. Jos lapsi ei saanut olla mukana asettamassa omia rajojaan, saattaa hänelle muodostua auktoriteettikriisi. Aikuisena tällainen ihminen on muita seuraava lapanen, tai hän vastustaa kaikkia asiantuntijoita ja on taipuvainen salaliittoteorioiden maailmaan.

Rakkauden voima

Kuten totuus täydellistää tiedollisen puolen, täydellistää rakkaus henkisen puolen. Rakkaus on evolutiivisen vuorovaikutuksen voima, joka saa kaiken kasvamaan ja kukoistamaan – myös ihmisen henkisyden. Rakkaus on ihmisessä ja kaikissa asioissa niin syvällä, että se hallitsee ja johtaa lähes jokaisen elämää. Yleensä ihmisen elämässä rakkaus on kuitenkin egon hämärtämä, tai ainakin värittämä. Oman vääristyneen, ehdollisen rakkauden tunnistaminen ja tunnustaminen on ehkä henkisyden vaikeimpia paikkoja. Henkinen evoluutio opettaa meitä rakastamaan Jumalaa ja totuutta yli kaiken, sekä jokaista toista ihmistä, kuten itseämme – tasa-arvoisesti. Ihmisen oma egoistinen rakkaus opettaa häntä rakastamaan itseään ja sitä, mitä hän haluaa yli kaiken, sekä ehdollisesti ja omistushaluisesti toisia ihmisiä. Omia rakkaudenkohteita ja -sytä kannattaa pysähtyä aika-ajoin pohdiskelemaan.

Rakkauden voima toimii 3–4 vuoden sykleillä. Rakkauden voima sekoittaa henkisesti valmistautumattoman ihmisen, ja siksi totuus uusista työpaikoista, firmoista, kumppaneista, puolisoista ja ystäväistä saattaa paljastua vasta muutaman vuoden viiveellä. Kun rakkauden voiman tuoma lumous katoaa, jää jäljelle vain totuus. Vasta tällöin ihminen oikeasti näkee, mitä on tapahtunut. Vasta tällöin hahmottuu, oliko uusi ala tai työpaikka oikeasti hyvä, oliko valittu kumppani oikea, ja mihin uusi ystävyysuhde perustui. Rakkauden syklin lopussa on symbolinen kuolemanlaakso, johon monet uudet yritykset ja parisuhteet jäävät ikuisiksi ajoiksi. Väärille asioille perustuva rakkaus koituu niiden kohtaloksi.

Myös henkinen evoluutio ja totuuden tie kulkevat 3–4 vuoden sykleissä, ovathan nekin rakkauden voiman johdannaisia. Henkisen evoluution vaiheet ovat:

- i) Henkisyden omaksuminen ja henkinen kuolema,
- ii) Suuret työt ja aidon *itsen* rakentuminen ihmisen parhaaksi versioksi hänestä itsestään, sekä
- iii) Asioiden lokahtaminen, testaus ja pyhittyminen.

Henkisen evoluution kolmas vaihe johtaa joko henkisen evoluution seuraavan kierroksen alkuun, tai lopulta Suureen rauhaan. Suuri rauha on tien päättymispiste.

Valtaosa henkisen tien kulkijoista on kiinni tien ensimmäisessä vaiheessa. Ensimmäisessä vaiheessa olevan ihmisen henkisyttä ja totuutta värittävät erityisesti raha, kunnian ottaminen ja seksuaalisuus. Ensimmäisessä evoluution vaiheessa ihminen keskittyy vain itseensä ja omien kykyjensä ja ominaisuuksiensa kehittämiseen, korostamiseen tai myymiseen. Henkisen evoluution ensimmäisessä vaiheessa ihmisen tulisi oppia päästämään irti rahasta, kunnian tavoittelusta ja ehdollisesta rakkaudesta, sekä kohdata itsensä ja varjonsa yhdessä oman miehuutensa ja naiseutensa kanssa. Jos ihminen kykenee varjonsa kohtaamisen keskellä tunnistamaan oman ehdollisen rakkautensa ja päästämään siitä irti, siirtyminen kohti henkistä kuolemaa käy kuin itsestään.

Ehkä voisi kuvailla, että jos ihminen saa armon henkisen evoluution alussa, hänen tulee pysyä armossa kaikesta ankaruudesta huolimatta. Armo on jo valmiiksi täydellistä ja puhdasta, eikä siihen saa sotkea itsekkyyttä. Jos ihminen pystyy olemaan tämä uusi, parempi versio itsestään muutaman vuoden ajan,

sisäinen (ja ulkoinen) vastustus hellittävät, ja muutoksesta tulee pysyvä. Tätä ankaruuden aikaa voi nimittää symboliseksi tulikasteeksi, jolloin ihmisestä ja hänen moraalistaan otetaan mittaa. He, jotka matkan onnistuneesti taivuttavat, löytävät elämäänsä syvemmän tarkoituksen ja oman paikkansa osana suurta jumalallista suunnitelmaa – luomistyötä. Tämä on henkisen evoluution ja totuuden tien idea ja päämäärä. Koska armo antaa aina uuden mahdollisuuden, pääsee ihminen yrittämään henkistä prosessia aina, kun hän vain antautuu ja tosissaan rukoilee uutta mahdollisuutta. Ja aivan yhtä varmasti kuin uusi mahdollisuus tulee, tulee myös sitä seuraava karma ja sen myötä uudet oppiläksyt. Näin rakkauden voiman sykli kuljettavat ihmistä henkisessä evoluutiossa ja totuuden tiellä eteenpäin. He, jotka kestävät loppuun asti, saavat elää loppuelämänsä onnellisena, rauhassa. Se, mitä kuolemassa sitten oikein tapahtuu, selviää joillekin tien aikana, ja viimeistään kaikille itse kuolemassa. Mitä jos se olisikin niin, että se osa sinua, joka haluaisi elää ikuisesti, on ainoa osa sinua, joka tulee oikeasti kuolemaan.

Kirkastunut totuus

Muodostuu olevaisesta ja ei-olevaisesta totuudesta.

Matemaattinen kuvaus: Ellipsi ja suora viiva, ∞ , $-1/\infty$, $\pm i$

Arkkityypit: Elämä, Kuolema, Valaistunut

Alustus: Ollako vai eikö, miksei molempia: tässä on avaimet kirkastuneeseen totuuteen.

Vaaranpaikka: Olevainen totuus kiinnittää ihmisen elävään. Ei-olevaisen totuuden jahtaaminen ilman ymmärrystä on päättymätön kehä.

Oleva totuus

Oleva totuus paljastaa meille kaikkeuden ihmeet. Kaikkeus on elävä, se on jatkuvaa käyrää. Kaikki asiat ovat mitattavissa ja havaittavissa. Kaikilla asioilla on muoto ja nimi. Mitä enemmän kasvatamme tietoisuuttamme, ja annamme asioille nimiä ja määritelmiä, sitä paremmin hahmotamme olevaa totuutta.

Oleva totuus on saanut ihmiskunnan liikkeelle. Ihmiskunta haluaa nähdä ja kokea kaiken. Siksi ihminen pyrkii Marsiin ja tuijottaa mikroskoopilla yhä pienempiä asioita. Olevan totuuden vuoksi tiede, taide ja ihmiskunnan sivistys harppovat jättiläisen askelin alati eteenpäin.

Ei-oleva totuus

Ei-oleva totuus paljastaa meille syvyyden ihmeet. Syvyys on kuollut, se on erillisiä pisteitä. Mikään ei ole mitattavissa tai suoraan havaittavissa. Asioilla ei ole muotoa tai nimeä. Jotta voisimme kuitenkin ymmärtää ei-olevaa, voimme antaa ei-olevaisille asioille symbolin.

Ei-oleva totuus on saanut ihmiskunnan eksymään ja jahtaamaan omaa häntäänsä. Ihminen eksyy, jos se yrittää ratkaista ei-olevaista totuutta olevaisessa maailmassa. Tämän vuoksi Atlantis ei ole löytynyt. Siksi supersymmetria on hukassa, ja monopolimagneetit tietömillä teillä. Entä kuka laskisi meille kaikki piin desimaalit? Tai edes neliöjuuri kakkosen?

Olevan ja ei olevan totuuden vertailu

Olevan ja ei-olevan totuuden erot hahmottuvat ehkä kaikkein parhaiten peilaamalla niitä toisiinsa. Tehdään tämä esimerkkien avulla.

- Olevassa kaikki on kaarta. Maailmankaikkeus on kaareutunut ja esimerkiksi maan vetovoima kaarruttaa. Jos vedät luotisuoran viivan maapallon ympäri, huomaat miten käy. Suoraa viivaa ei ollutkaan, vaan siitä tuli ovaali, kaari. Suora viiva onkin ei-oleva. Kukaan ei ole koskaan piirtänyt suoraa viivaa, ei edes viivoittimella. Jokainen suora on hieman vinossa. Ihminen on kuitenkin niin erikoislaatuinen olento, että se voi kuvitella ei-olevan ja siksi se voi piirtää suoran viivan, vaikkei viiva ole oikeasti suora.
- Ympyrää ei siksi neliöidä, koska neliö on ei-oleva ja ellipsi on oleva. Nämä kaksi maailmaa eivät kohtaa toisiansa (, muuten kuin kirkastuneessa totuudessa).
- Olevan totuuden mukaisesti asiat voidaan sanoittaa. Siksi voimme sanoa luku "2" tai luku "4". Ei-olevan totuuden mukaisesti asioita ei voi sanoittaa. Siksi emme voi sanoa lukua 1,41421356..., vaan meidän on pakko sanoa luku "neliöjuuri 2". Neliöjuuri on tässä yhteydessä symboli, jonka avulla voimme tuoda ei-olevaisen luvun tarkasteltavaksi. Kukaan ei ole koskaan luetellut kaikkia neliöjuuri

kakkosen desimaaleja, kuten ei myöskään luvun π , mutta symboleiden avulla me voimme käsitellä näitä ei-olevia lukuja.

- Olevassa totuudessa on rajoituksensa. Olevan totuuden rajoja ovat absoluuttinen nolllapiste sekä valonnopeus. Ei-olevassa totuudessa ei ole rajoituksia. Siinä esimerkiksi nopeus on samanaikaista. Tilannetta voi hahmottaa intuitiivisesti langanpätkän avulla. Jos kaksi ihmistä pitää kiinni langan päistä ja toinen heistä vetää langasta, lankaa toisessa päässä pitävä ihminen liikahtaa samalla hetkellä – ilman viivettä. Tämän vuoksi ei-oleva totuus, jossa kaikki on symbolisesti kiinni toisissaan suorilla viivoilla, liikkuu samanaikaisesti, ilman viivettä.

Kirkastunut totuus

Uskovainen sanoo: ”Jumala on olemassa.” Ateisti sanoo: ”Jumalaa ei ole olemassa.” Kirkastunut totuus sanoo: ”Olen samaa mieltä.” Maailmankaikkeus on oleva, mutta sen taustalla ”oleva” syvyys on ei-oleva. Syvyys ja kaikkeus ovat Jumalan käsivarret – siksi Jumala on ja ei ole. Siksi uskovaiset ja ateistit ovat molemmat oikeassa, mutta he tarvitsevat toisiansa saavuttaakseen kirkastuneen totuuden.

Valo on hyvä metafora kirkastuneesta totuudesta, ehkä siksi valo symboloiakin kirkastumista ja valaistumista. Valossa yhdistyvät oleva ja ei-oleva totuus. Valo nimittäin on sekä olevaa aaltoliikettä että hiukkasmaista, suoraviivaista liikettä. Valo ei kuitenkaan ole vain näin yksinkertainen, sillä sitä voidaan tulkita myös vastakohtaisesti ei-olevaisena aaltofunktiona sekä olevaisina väreinä.

Uskonnollisissa teksteissä valo on aina liitetty hyvyyteen sekä varsinkin johonkin ideaali-ihmiseen. Tästä ideaali-ihmisestä käytettiin edellä termiä *täydellinen sielu*. Ihminen voi saavuttaa täydellisen sielun yhteyden kirkastuneessa totuudessa. Tällöin ihminen sekä on että ei ole täydellinen sielu. Täydellinen sielu on kuin yhteinen pää, jonka eri kehonosia ihmiset parhaimmillaan ovat. Näin ihminen voi olla esimerkiksi jalka, mutta yhteisen pään kautta hän on osa täydellistä sielua. Mutta koska ihminen kuitenkin on myös ”vain” jalka, eikä esimerkiksi vasen käsi, niin siksi ihminen ei ole ainoastaan täydellinen sielu. Täydellisessä sielussa on tilaa koko ihmiskunnalle, ei vain harvoille ja valituille. Toki ne ovat harvoja (ja usein ainakin tuntevat itsensä henkisen tien alussa valituiksi), jotka henkisen evoluution ja totuuden tien läpi kulkevat, ja näin saavat symbolisen yhteisen pään. Ehkä kirkastuneeksi ihmiseksi voisi sanoa sellaista, jonka keho ja mieli ovat hänen omansa, mutta hän tiedostaa kirkastuneen totuuden, ja hänen symbolisen valokehonsa pääksi on integroitunut täydellinen sielu.

Kirkastunut totuus muodostuu olevan totuuden ja ei-olevan totuuden tasapainosta. Lisäksi huomioidaan, että kaikkeus on olevaa, ja ei-mitään on ei-olevaa. Siksi kirkastuneesta totuudesta, joka sisältää kaikkeuden ja ei-minkään voidaan käyttää lyhennettä ”KET” – kaiken ja ei-minkään totuus. ”KET” on totuus kaikesta, joka tuli ei-mistään.

Kirkastunut totuus on vienyt matematiikan uudelle tasolle. On olemassa matematiikan laji, jota ei ole olemassakaan, mutta silti sen avulla voidaan ratkaista matemaattisia ongelmia, jotka muuten eivät olisi olleet ratkaistavissa. Nyt puhutaan tietysti *kompleksiluvuista*. On myös olemassa kompleksilukuihin verrattavissa olevia henkisiä työkaluja. Esimerkiksi *persoonan aikajana* on tällainen. Persoonan aikajanaa ei ole olemassakaan, mutta silti sen avulla voi saada aikaan merkittäviä muutoksia sekä mielen ”koodin” että kehon hermoston tasoilla.

Kirkastunut totuus paljastaa evolutiivisen vuorovaikutuksen, joka toimii olevaisen ja ei-olevaisen totuuden välissä. Ilman kirkastuneen totuuden käsitettä evolutiivista voimaa on hyvin hankalaa kuvata ja ymmärtää. Monilla ihmisillä on siitä tietysti jonkinlaisia, ja keskenään hyvin erilaisia, omakohtaisia kokemuksia. Kun tämän jumalaisen vuorovaikutuksen ymmärtää fyysisesti evoluutiona ja luomistyönä, sekä henkisesti henkisenä evoluutiona ja totuuden tienä, niin se jotenkin vain lokahtaa kohdilleen. On sitten kyseessä

fyysinen tai henkinen maailma, sama jumalainen vuorovaikutus toimii niissä molemmissa – tämä on valaistunut totuus. Vaikka olisi monta maailmaa, on vain yksi voima ja jumalallinen vuorovaikutus, joka on yksi perimmäinen totuus, ja yksi Jumala. Kukaan ei voi sitä tarkasti kuvata, mutta totuuden ulottuvuuksien avulla voimme saada siihen edes haparoivan kosketuksen. Tämän vuorovaikutuksen ja Jumalan edessä jokainen ihminen polvistuu ja tulee palvelijaksi. Vastaavasti jos ihminen itse luulee olevansa tämä vuorovaikutus, hän korottaa itsensä muiden yläpuolelle – ja tällöin vuorovaikutus johtaa hänet harhaan. Valitettavasti parhaatkin ”shamaanimatkat” muuttuvat silmänräpäyksessä ”narrinmatkoiksi”.

Kirkastuneen totuuden johtaminen matemaattisesti

Kirkastuneen totuuden johtaminen matemaattisesti tapahtuu hyvin eriskummallisella tavalla: prosessissa olevainen totuus ja ei-olevainen totuus luovat kirkastuneen totuuden tyhjästä. Saman voi ilmaista esoteerisia termejä käyttäen: jumalainen Isä-Äiti luo pojan tyhjästä. Äitiä merkitsee olevainen äärettömyys, joka on symbolisesti kaikkeus ja kaikki, sekä vastaavasti Isää merkitsee ei-olevainen äärettömyys, joka on symbolisesti syvyys ja ei-mitään. Yhdessä nämä Isä ja Äiti muodostavat kaiken ja ei-minkään tasapainon, ja siksi ne toistensa vastakohtina kumoavat toisensa.

Jos lisäämme esimerkiksi lukuun 7 sen vastakohtan, eli luvun -7 , saamme luvun 0. Samoin, jos tunnemme perustunnetta nimeltä suru, ja lisäämme siihen sen vastakohtan eli ilon, saamme neutraalin perustilan. Tästä voisi päätellä, että aina, kun lisäämme toistensa vastakohtat toisiinsa, on meidän saatava syvä tyhjyys, eli nolla. (Paitsi tietysti, jos lisäämme miehen naiseen, saamme lapsen ”tyhjästä”.)

Kohdassa (1) oletetaan, että syvyys on kaikkeuden vastakohta, ja tällöin niiden summan tulisi olla 0.

$$\infty + \frac{1}{\infty} = 0 \quad (1)$$

$$\infty = -\frac{1}{\infty} \quad (2)$$

$$\infty^2 = -1 \quad (3)$$

$$\infty = \pm\sqrt{-1} = \pm i \quad (4)$$

$$\infty = -\frac{1}{\infty} = \pm i \quad (5)$$

Seuraavaksi, kohdassa (2) voimme käyttää tasapainon lakia, jonka mukaan voimme siirtää ei-olevaisen Isän toiselle puolelle ja jättää olevaisen Äidin omalla puolelleen.

Sitten kohdassa (3) korotamme puoliskot kertomalla puolittain äärettömyydellä. Näin saamme aikaan uuden, mahdottoman tilanteen. Äärettömyyden neliön pitäisi olla -1 .

Viimein, kun ratkaisuyrityksen (4) keskellä otamme puolittain neliöjuuren, saamme aikaiseksi ihmeellisen tilanteen: nyt ääretön on yhtä pitävää plusmiinus neliöjuuri ykkösen kanssa. Tässä vaiheessa muistamme, miten matemaatikot merkitsevät juuri tätä kyseistä tilannetta symbolilla i . Symboli i on kompleksilukujen imaginääriyksikkö.

Nyt meillä on hyvin erikoisia yhtäsuuruuksia. Olevainen ääretön olisi yhtä suuri miinusmerkkisen ei-olevan äärettömyyden kanssa (koska kohta 2). Nämä ovat yhtä suuria kompleksilukujen imaginääriyksikön kanssa (koska kohta 4). Vaikka tämä kohtaan (5) johtanut päättely on hyvin abstraktia (, kuten on muuten kompleksiluvut yleensäkin, vaikkakin niissä on selvät lainalaisuudet), pakottaa se meitä kysymään ääneen seuraavan kysymyksen:

Ovatko tässä matematiikan jumalallisen vuorovaikutuksen osapuolet?

Ääretön, miinusmerkkinen yksi per ääretön, sekä plusmiinus imaginääriyksikkö.

Päättelyketjussa voimme aivan hyvin laittaa ääretön-merkin tilalle symbolin x , jolloin alimman rivin lopputulema on: x on yhtä pitävää plusmiinus i :n kanssa. Ilmeisesti tämä päättelyketju avaa jotenkin jumalaista luomisprosessia, jossa ei-olevainen Isä ja olevainen Äiti yhtyvät ja saavat aikaan ihmeellisen lapsen. Lapsen, joka syntyy tyhjästä.

Perimmäisen totuuden kohtaaminen

Henkisen evoluution aikana hahmottuvat totuuden ulottuvuudet antavat ihmiselle valmiuksia perimmäisen totuuden kohtaamiseen. Jos ihminen kohtaa perimmäisen totuuden liian aikaisin, on hänellä merkittävä riski ajautua liian suureen epätasapainoon. Vaikka monet ihmiset luulevat haluavansa tietää kaiken heti, eivät he ole valmiita siihen. Harva on valmis totuuden kohtaamiseen. Jos kaikki olisivat siihen valmiita, ei henkistä prosessia tarvittaisi lainkaan.

Perimmäinen totuus on kuitenkin ollut kaukaa viisas. Ehkä siksi on kehitetty tai kehittynyt (taas vain näkökulmaero) totuuden tie ja henkinen evoluutio – jotta ihminen oppisi tuntemaan totuuden itsestään, muista ihmisistä sekä ihmisen ja Jumalan välisestä suhteesta. Totuuden tie ei ole se helpoin tie tepastella menemään, mutta sen luonteesta riippumatta, se on kuitenkin kaikille ihmisille sama. Vaikka tiellä voi tapahtua hyvinkin erilaisia asioita ja vielä eri järjestyksessä, lopulta kuitenkin jokainen ihminen tulee nämä samat totuuden ulottuvuudet kohtaamaan.

Mikä sitten on se maaginen ratkaisu, jonka avulla ihminen pystyy totuuden tietä kulkemaan? Vastaus on yksinkertainen: henkisyys.

Henkisyys avaa ylimääräisen dimension totuuteen

Totuus ihmisestä ja Jumalasta

Totuus ihmisen ja Jumalan välisestä suhteesta saavutetaan henkisen evoluution ja totuuden tien kautta.

Matemaattinen kuvaus: Analogioina kompleksiluvuilla operointi, sekä kvanttietokoneen toimintaperiaatteet

Arkkityypit: Noita, Velho ja Narri

Alustus: Vaikka henkisyydellä on lukematon määrä erilaisia ilmenemismuotoja, on niissä kaikissa lopulta kyse ihmisen ja Jumalan suhteesta. Mitä vääristyneempi ja kieroutuneempi tämä suhde on, sitä hullunkurisempia vinkeitä henkisyys ihmisessä ottaa.

Vaaranpaikka: Jos ihmisellä ei ole puhdas sydän edetessään henkisessä prosessissaan, on mahdollista joutua keholliseen kärsimykseen tai mielelliseen eksytykseen. Kuten evoluution, myös henkisen prosessin taikasana on sopeutuminen. Sopeutumista testataan henkisen tien muuttuvan luonteen ja monituisten porttien avulla. Myös uskontoon kiinnittyminen on henkisyyden vaaranpaikka: vaikka joku muu on kulkenut henkisen evoluution läpi, ei se tarkoita sitä, etteikö myös sinun tulisi kulkea sen läpi. Henkiset prosessit eivät koskaan poissulje toisiaan, vaan lopulta ne jopa tunnistavat toisensa ja yhdistyvät toisiinsa.

Henkisyyden tarkoituksena on valmistella ihminen kohtaamaan ensin totuus hänestä itsestään, sitten totuus koko ihmiskunnasta ja maailmankaikkeudesta, ja lopulta totuus Jumalasta ja perimmäisestä totuudesta. Tätä prosia kutsutaan *henkiseksi evoluutioksi* ja *totuuden tieksi*.

Terveessä ympäristössä ja turvallisten vanhempien luona kasvaneilla lapsilla henkisyys ilmenee luontaisella tavalla. Tämä lapsenomainen tila on myös aikuisen, henkisyttä tavoittelevan ihmisen tavoitetila.

Henkisyiden ja totuuden tuntemisen tarkoitus on päästä takaisin tuohon puhtaaseen, avoimeen ja iloiseen *perustilaan*. Silloin kaikki on hyvin, on hyvä olla, ilman syytä.

Henkisyiden idea on kaksijakoinen: toisaalta ideana on korjata kaikki ne virheet, jotka omassa elämässä sekä varsinkin lapsuudessa menivät pieleen, ja toisaalta ideana on kasvaa ja jalostua omaksi parhaaksi versioksi. Joskus ristiriitoja ja ongelmia saattaa kuitenkin olla niin paljon, ettei ihminen kestä asioita suoraan ilman riittäviä voimavaroja. Kun ihmisellä loppuvat henkiset voimavarat, saattaa hänessä avautua ylimääräinen totuuden ulottuvuus. Totuuden ”henkinen takaportti” mahdollistaa erilaisten traumojen ja henkisten haavojen käsittelyn silloin, kun mitkään muut voimavarat eivät siihen riitä. Arkkityyppi *velho* kuvaa henkisen ulottuvuuden avautumista.

Matemaattisesti tilannetta voisi kuvailla siten, että meillä on käsillä niin vaikea yhtälö, ettemme osaa ratkaista sitä annetussa ulottuvuudessa (esim. neljännen asteen yhtälö). Tällöin voimme hakea apua vielä korkeammasta ulottuvuudesta ja kokeilla ratkaista samaa yhtälöä aivan uusilla tavoilla (, vaikka kuudennessa tai seitsemännessä ulottuvuudessa, ja jos nekään eivät auta, niin sitten turvaudutaan kompleksilukuihin). Ihmisen alitajunta toimii juuri tällä samalla tavalla. Jos ihmiseen juurtunut traumaattinen haava ei ratkea psykologin luona, omilla henkisillä työkaluilla tai esimerkiksi päihteiden avulla, tarvitaan jumalainen väliintulo ja uusi, ainutlaatuinen totuuden ulottuvuus. Sitä, miten jumalainen väliintulo ja totuuden ylimääräinen ulottuvuus (salatajunta) toimii, ei tiedä varmasti yksikään ihminen. Rajattomat ovat salatajunnan ilmenemismuodot.

Henkisyiden avaamassa uudessa totuuden ulottuvuudessa *kirkastunut totuus yhdistyy persoonan totuuteen*. Näin henkinen evoluutio ja totuuden tie alkavat. Jo henkisen prosessin alku, josta monesti käytetään nimeä *henkinen herääminen*, saattaa mennä ikävällä tavalla pieleen. Jos ihminen ei ole valmistautunut henkiseen evoluutioon, saattaa ihminen luulla uutta totuuskäsitystään esimerkiksi universaaliksi totuudeksi. Universaalien totuuden sekoittuminen henkisyiden avaaman ulottuvuuden kanssa ajaa ihmisen tästä maailmasta niin erilleen, että hänen mielensä voi olla vaikeaa erottaa, mikä on todellista. Tämä on se kohta, jossa ihminen saattaa kokea paniikkikohtauksen, kuulla ääniä tai nähdä näkyjä.

Henkisyiden valmistautumaton ihminen tulkitsee henkisessä heräämisessä ja tien alkuvaiheessa tapahtuvat kokemuksensa oman itsekkyytensä värittäminä, ja siksi ulottuvuuksien sekoittuminen saa tällaisessa ihmisessä aikaan jonkin itsepetoksen, tai se nostaa esiin jonkin vanhan itsepetoksen. Ihmisen eloa itsepetoksessa kuvaa arkkityyppi *narri*. Narrinmatkan alussa ihminen luulee itse olevansa jumalainen velho tai noita, ja muut ihmiset nauravat hänelle. Vastaavasti narrinmatkan lopussa itsepetos paljastuu, ja ihminen kykenee itsekin nauramaan itselleen.

Jokainen matemaatikko tietää, ettei kompleksilukuihin ole asiaa ennen kuin perusmatematiikka on hallussa. Valitettavasti näin ei ole henkisyiden kanssa. Valtaosalla ihmisistä heidän oma sisäinen maaperänsä, eli alitajuntansa ja sielunsa, ei ole millään tavoin valmisteltu henkistä evoluutiota varten, ja siksi henkinen herääminen on monesti kuin hyppy suoraan kompleksilukuihin. Eihän siitä mitään meinaa ymmärtää, mutta silti välillä saa aikaan aivan käsittämättömän hienoja tuloksia, jopa ihmeitä.

Totuuden näkökulmasta henkisessä evoluutiossa voi siis tapahtua ihmeitä. Hyvin usein ihmeet eivät kuitenkaan tapahdu universaalissa totuudessa, eli kaikki ihmiset eivät koe niitä samalla tavalla. Toiselle ihmiselle jonkun toisen ihmisen ihme voi näyttäytyä mielisairauden oireena, eikä tämäkään poissulje sitä, etteikö joskus kyseessä olisi juuri mielisairaus. Punainen lanka omaan henkisyiden liittyen on oppia kulkemaan henkistä evoluutiota ja totuuden tietä yhtä aikaa. Kun ihminen samaan aikaan on henkisesti avoin, mutta valmis kyseenalaistamaan kaiken – henkinen prosessi etenee. Jos prosessista alkaa uupua henkisyys, ihminen vajuu merkityksettömyyteen, ja vastaavasti jos totuus uhkaa hävitä, todellisuustaju hämärtyy.

Henkisesti liian suureen epätasapainoon ajautunut ihminen määritellään usein mielisairaaksi. Tämäntyyppinen sairaus on kuitenkin hyvin erilaista, kuin vaikka kipeä jalka. Kipeä jalka parannetaan kaikille samassa totuuden ulottuvuudessa, mutta esimerkiksi harhat, kognitiiviset vinoumat ja narsismi, jotka johtuvat henkisen prosessin avanneesta traumasta/ristiriidasta tai yksinkertaisesti epäpuhtaasta sydäimestä eli itsekkyydestä, voidaan parantaa vain siinä uudessa totuuden ulottuvuudessa, joka ihmisen sisäiseen maailmaan on puhjennut. Tämä on muinainen shamaanien viisaus: *ihminen parannetaan hänen omassa maailmassaan*. Ja juuri tähän ainutlaatuiseseen henkiseen totuuden ulottuvuuteen shamaanien matkat vievät. Nykyään puhutaan transsista, transsitiloista ja hypnoosista. Myös rukous kuuluu tähän samaan kategoriaan.

Henkinen evoluutio ja hulluksi tuleminen ovat tavallaan liitoksissa toisiinsa. Tämän vuoksi totuuden tie kulkee henkisen evoluution taustalla – se pitää ihmisen kasassa ja riittävän järjissään. Jos ihmisen ajatukset lentävät ”ännännessä taivaassa”, pitää totuuden peruskallio jalat maassa. Ilman totuuden tietä ihminen hukkuu henkisen ulottuvuuden ihmemaahan, symboliseen labyrinttiinsä. Symbolinen noita viettelee ihmisen aistinautintojen ja turhuuksien majataloonsa, tai velho saa ihmisen rauhattomaksi seikkailijaksi, joka säntäilee ympäri maailmaa. Vasta kun henkisen prosessin lopussa tai taitekohdassa ihminen päästää irti omasta jumalallisuudestaan ja tunnustaa olevansa ”vain” tavallinen ihminen – saavuttaa hän ymmärryksen todellisesta ihmisyydestä ja Jumalasta, sekä niiden keskinäisestä suhteesta. Ihmisyyks on avain suureen rauhaan – se johdattaa perimmäiseen totuuteen.

Kirkastunutta totuutta voisi kutsua myös termillä imaginäärinen totuus. Yllä olimme imaginääriyksikön olevan kompleksiluvuissa jotain, mitä ei ole oikeasti olemassa, mutta sen avulla voidaan ratkaista merkittäviä tieteellisiä ongelmia. Fysiikka valistaa meitä seuraavalla tavalla: imaginäärien käyttäminen laskuissa ja kaavoissa on ihan ok, niin kauan, kunhan ne eivät sisälly varsinaisiin lopputuloksiin. Jos imaginääriosa sisältyisi myös laskun lopputulokseen, ei lasku voisi olla enää totta tässä maailmassa, ja siksi se menisi vikaan (eli jäisi totuudelliseen ristiriitaan). Imaginäärejä voi siis käyttää itse laskuissa, kunhan ne supistuvat / kuolevat pois ennen varsinaisia lopputuloksia. Tämä sama pätee henkisytyteen: henkisen evoluution ja totuuden tien lopputuloksena on *ihminen*. Jos lopputulos on jotain muuta, on prosessin oltava vielä kesken, tai se on langennut imaginäärivirheeseen.

Kvanttitietokoneen analogia

Henkinen prosessi on ollut olemassa niin kauan kuin ihminenkin on ollut. Se ei ole mikään uusi juttu. Henkisytyttä ei ole kuitenkaan voitu kuvata arkikielisten analogioiden kautta, sillä niiden olemassaoloa on vasta nyt alettu ymmärtämään. Tähän asti henkisytyttä on kuvattu vain erilaisten uskontojen ja henkisten kontekstien avulla. Niiden sanasto on kuitenkin pääasiassa vanhentunutta, jopa tuhansia vuosia vanhaa, eivätkä ne siksi saa kosketuspintaa nykyajan maailmassa.

Voimme ajatella ihmisen toimivan normaaleissa arjen olosuhteissa kuten normaali tietokone. Ihmisessä pyörii hänen henkilökohtainen koodinsa (esim. lajittelujärjestelmä joko-tai-lajittelu), ja sitä kautta erilaiset ohjelmat (esim. uskomukset) toimivat. Kun ihminen sitten jossain vaiheessa avautuu henkiseen prosessiin, alkaa hänessä toimia tavallisen tietokoneen lisäksi myös kvanttitietokone. Kvanttitietokoneessa ei ole enää nollia ja ykkösiä, eli egon pakottamia joko-tai-valintoja, vaan se toimii *superpositioiden* avulla. Superpositio on tila, jossa nolla ja ykkönen ovat yhtä aikaa voimassa. Näin joko-tai-menettelytapa muuntautuu sekä-että-menettelytavaksi. Lukija voi tässä vaiheessa huomata, että juuri tätä sekä-että-tapaa on koko tämän kirjasen ajan korostettu. Totuuden ulottuvuuksia avautuu helpommin sekä-että-tavalla, ei toisiaan poissulkevalla joko-tai-tavalla. (Kyllä, tämä lause sisälsi juuri joko-tai-ajattelutavan, vaikka se opetti sen vastakohtaa.)

Jos ajattelemme ihmistä tavallisena tietokoneena, hänessä on sisäisiä ”pakotettuja valintoja”, joiden ansiosta ihminen käyttää enemmän muistia tai luovuutta, ihminen nojaa enemmän maalliseen järkeensä tai

tunteisiinsa, ihminen on suuntautunut enemmän menneeseen tai tulevaan aikaan, ihminen on enemmän mielessään tai kehossaan, ihminen on enemmän maskuliininen tai feminiininen, ihminen kulkee kohti jotain tai pois jostain, häntä motivoi enemmän pakko tai mahdollisuus. Kvanttitietokoneen tavalla toimivassa ihmisessä epätasapainoinen asetelma kuitenkin olennaisesti muuttuu: nyt operaatiot alkavat tapahtua samanaikaisesti. Ihminen käyttääkin järkeä ja tunteita tasapainoisesti, on sekä kehossa että mielessä, ja menneen ja tulevan yhdistymisen kautta löytää nykyhetken. Näillä erilaisilla yhdistymisillä on ihmisen elämään todella suuria vaikutuksia.

Kvanttitietokoneisiin liittyy myös seuraavia ilmiöitä, joiden kautta voi ymmärtää ihmistä ja henkisyttä:

Kvanttitietokoneen tulee toimia lähellä absoluuttista nolapistettä, eli $-273,15$ astetta Celsiusta. Tämän vuoksi ulkopuolinen lämpöenergia poistetaan kokonaan. Lämpöenergia nimittäin romahduttaa tai muokkaa kvanttien superpositiotilaa. Ihmisessä lämpöenergiaa kuvaa stressi. Jotta henkinen prosessi voi edetä ilman kieroutumisia, siitä täytyy poistaa ihmisen ulkopuolinen stressi kokonaan. Esimerkiksi rentoutumiset saavat hermostossa monesti aikaan kylmiä väreitä, jolloin lämpimän stressin voi oikein tuntea poistuvan. Myös paasto saa kehon tuntemaan huomattavaa kylmyyttä, kun taas ruoka tuo kehoon selvästi enemmän lämpöä. Kovat sykkeet ja korkeat energiat eivät kuulu kvanttitietokoneisiin. Kun kone pysyy kylmänä, se voi toimia nopeasti ja tehokkaasti.

Kvanttitietokoneen kubitit (eli superpositiossa olevat bitit) eivät voi kommunikoida ulkomaailman kanssa, vaan ainoastaan keskenään – muuten prosessi romahtaa. Henkisessä prosessissa pätee sama oikein hyvin. Kun prosessi alkaa, henkinen ulottuvuus on kuin kupla, jonka sisällä oleva ihminen tai ihmiset voivat kokea hyvinkin erikoisia tapahtumia – jopa ihmeitä. Jos tähän kuplaan tulee sisälle ihmisiä, jotka selvästi eivät kykene heittäytymään siihen mukaan, voi koko kupla romahtaa ja prosessi tauota.

Henkinen prosessi on siis äärimmäisen herkkä. Kun prosessi kerran on lähtenyt käyntiin, sitä ei saisi häiritä, vaikka se näyttäisi kuinka oudolta ja erikoiselta tahansa. Tiedämmehän psykologiastakin, että jos psykoosissa olevalle sanotaan hänen olevan psykoosissa, saattaa hän ajautua vielä syvemmälle psykoosiin (ja sama pätee salaliittoteorioiden kanssa). Kun prosessi menee outojen, mielikuvituksen värittämiä vaiheiden ohi, se kyllä saa ihmiset taas järkiinsä. Näin käy myös kvanttitietokoneelle.

Kuitenkin, jos joku kuplassa elävistä ihmisistä alkaa käydä itselleen tai muille vaaraksi, on tilanteeseen syytä puuttua. Henkinen ulottuvuus ei koskaan johda ihmisen itsensä tai toisten ihmisten vahingoittamiseen – siihen johtaa vain ihmisen itsekäs ego. Henkisen ulottuvuuden kuplaan ei väkivallan ohella kuulu raha tai seksi, jotka myös ovat ohessa mainitun toimijan (eli egon) päämääriä.

Muistatko vielä kompleksiluvut ja niihin liittyvän fysiikan ohjeen? On ihan OK laskea kompleksiluvuilla, jos ne kuitenkin laskun loppuvaiheessa supistuvat pois, ja tuloksena on jotain ”normaalia”. Tämä sama ilmiö tapahtuu kvanttitietokoneessa. Vaikka jokin ongelma ratkaistaan superpositioiden avulla, tulee lopullisen tuloksen olla aina niin sanotussa klassisessa muodossa. Kvanttitietokoneetkin siis toimivat kompleksilukujen kanssa saman lain mukaan. Ne toimivat eri totuuden ulottuvuudessa, mutta eivät voi tuoda tuota ulottuvuutta tänne sellaisenaan, vaan sen täytyy supistua pois.

Huomion arvoisena seikkana todettakoon, että nyky-yhteiskunnassa pidetään parantumattomasti mielisairaina sellaisia ihmisiä, jotka ovat jääneet alitajuisesti loukkuun heidän omaan sisäiseen maailmaansa, henkiseen ulottuvuuteen. Tällöin ihmisen mielessä (ja sielussa) on kuin jäänyt kvanttitietokoneen laskentaprosessi päälle, eikä sitä oikein kukaan osaa pysäyttää tai saada valmiiksi.

Kuten jo aiemmin tuli ilmi, on henkisen evoluution lopputuotteena tultava *ihminen*, se on ainoa tulos, joka ei ole ristiriidassa todellisuutta kuvaavien totuuden ulottuvuuksien kanssa. Jos lopputulos on jotain muuta, jää

symbolinen *velho* tai *noita* voimaan. Silloin alkaa uusi narrinmatka, eli johonkin itsepetokseen perustuva kierros henkisessä evoluutiossa. Kun ihminen tulee valmiiksi, hänestä tulee ihan oikea ihminen, eikä uusi matka enää ala. Näin kierrokset lakkaavat. Se, mitä sitten tapahtuu, olkoon jokaisen ihmisen harjoitustehtävä selvittää tässä ja kaikissa muissakin elämissä, millä ikinä tavalla hän sitten haluaakaan tätä maailmaa nähdä, tulkita ja matkata.

Perimmäisen totuuden määritelmä

Jokaisella ihmisellä on ennen totuuden tietä "kaava", jolla hänen totuuskäsityksensä on rakentunut. Tästä kaavasta on käytetty nimitystä "oma totuus". Oman totuuden tunnistaakin juuri siitä, että sillä on kaava – ja kaava tekee siitä ehdollisen. Kaava on kuin määritelmä, jossa sovitaan, mitä siihen kuuluu. Samalla se jättää itsestään pois sen kaiken, mistä ei ollut sovittu. Siksi ihmisen oma totuus on rajattu versio totuudesta, ei koskaan totuutta suurempi ja avarampi.

Yritetään seuraavaksi havainnollistaa perimmäistä totuutta matemaattisesti. Haluamme tehdä totuudesta kaikenkattavan, niin että se sisältäisi kaikkien ihmisten persoonan totuuden, sekä kaikille saman totuuden, ja tässä kirjassessa esitetyt totuuden ulottuvuudet. Jos perimmäinen totuus olisi rajoitettu vain näihin totuuden tunnettuihin ulottuvuuksiin ja ihmisten omaan totuuteen, olisi tilanne seuraavanlainen:

$$T = \sum_{j=1}^{12} x_j.$$

Kaavassa kirjain T edustaa perimmäistä totuutta. Totuus olisi siis summa erilaisista x:stä, jotka ovat totuuden tunnetut ulottuvuudet (ja samalla ihmisten omat totuudet). Haluamme kuitenkin saada muodostettua sellaisen määritelmän perimmäiselle totuudelle, että se on totta nyt ja tulevaisuudessa. Se saadaankin aikaiseksi melko pienellä muutoksella. Meidän on vain tunnustettava, ettemme vielä tunne perimmäistä totuutta, ja että ajattelumme on rajallista. Nyt saamme kaavan erilaiseen muotoon:

$$\hat{T} > \sum_{j=1}^n x_j, \text{ kun } n \geq 12.$$

Nyt kaavassa perimmäistä totuutta merkitään kirjaimella T, jonka yläpuolella on pieni "hattu". Olkoon se perimmäiselle totuudelle kuuluva hallitsijan kruunu. Kaavassa on yhteensä 12 totuuden ulottuvuutta, eli n = 12. Kaavan "suurempi kuin" -merkki viittaa tulevaisuudessa tuleviin, tarkentaviin tai kokonaan uusiin totuuden ulottuvuuksiin – niihin, joihin tässä kirjassa ei ole vielä lainkaan viitattu. Näin perimmäinen totuus jää rauhaan, ylhäiseen koskemattomuuteensa. Silti tämä kaava ja opetus on tosi, vaikka ulottuvuuksia tulisi ei-yhtään, yksi, kymmeniä tai satoja lisää.

Totuuden pyhittämisen kautta myös totuus saavuttaa osiensa summaa korkeamman ulottuvuuden, jota tässä nimitetään perimmäiseksi totuudeksi. Kukaan ei voi sen astetta tarkalleen määrittää, eikä sitä voi kuvata ilman tuota suurempi kuin -merkkiä, tai muutoin siitä tulee välittömästi ehdollinen. Vaikka eri totuuksien ehtojen (eli totuutta kuvaavien kaavojen) lukumäärä lähenisi ääretöntä, olisi kyseessä silti vain ehdollinen totuus, eikä se tuolloin voisi saavuttaa perimmäisen totuuden asemaa. Kenties perimmäisen totuuden ulottuvuus on ääretön.

Kutsu totuuden tielle

Henkisten aiheiden ohella totuus on kiehtonut ihmistä niin kauan, kuin ihminen on ollut olemassa. Toivottavasti totuuden ulottuvuudet auttavat lukijaa ymmärtämään, miksi näin on aina ollut. Onhan totuuden voima ihmiseen hyvin merkittävä. Toisaalta totuus paljastaa kaiken, ja henkisesti ikään kuin tappaa ihmisen. Samaan aikaan totuus kuitenkin, egon paljastumisen kautta, päästää ihmisen kohtaamaan todellisen itsensä ja omat asiansa, ja näin henkilökohtainen vapahdus ja pelastus ovat tosiasia.

Totuus ja Jumala ovat ihmisen egolle vihollinen – siksi se karsastaa niitä. Ihmisen ego on luultua viisaampi: se osaa nimittäin itse naamioitua totuudeksi ja Jumalaksi. Näin se koittaa tehdä itsestään koskemattoman, ja vain puhdas sydän sekä viisas sielu näkee sen lävitse. Eräs totuuteen liittyvistä suurista salaisuuksista on: ”Totuutta ei tarvitse peitellä tai salata.” Oman totuuskäsityksen kuuluu antaa kasvaa ja laajentua. Vain valhe jarruttaa ihmistä – ja valhe johtaa salailuun ja peittelyyn.

Moni ihminen sanoo tietävänsä paljon. Moni myös sanoo tietävänsä asioita, joita muut eivät tiedä. Jotkut jopa sanovat saavansa yliluonnollista tietoa, suoraan ”lähteestä”. Aina kuitenkin saa ja kannattaakin kysyä, mikä on tiedon totuusprosentti. Mitä jos kyseessä onkin valhe? Itsevarmuus ei tarkoita totuutta, eikä väittelyn voittaminen tarkoita, että olisi oikeassa. Edes tieteelliset tutkimukset, asiantuntijoiden viisaat sanat, tai niitä kritisoivat puheenvuorot eivät välttämättä ole totta. Jos ihmisen totuusprosentti arjen keskellä lähentelee edes 50 prosenttia, voidaan ihmistä pitää viisaana. Viisaan vastakohta on ihminen, joka luulee tietävänsä kaiken – hän on kaikista tyhmin. Onkin hyvä tiedostaa, miten illuusio tiedosta ja omasta kaikkitietävyydestä kasvaa totuuden ulottuvuuksien avautuessa. Totuuden tiellä viisaskin ihminen voi taantua tyhmäksi, varsinkin jos hän ylpistyy, korottaa itsensä, tai muuten vain luulee tietävänsä jo ihan kaiken.

Joskus henkisen evoluution kokemuksissa ihminen saattaa hetken aikaa nähdä itsensä, muut ihmiset ja maailman paljon totuudenmukaisemmin kuin yleensä. Tämä on suoranainen ihme, eikä siihen liene armon lisäksi mitään muuta selitystä. Ihmisen ego on kuitenkin ovela, se alkaa välittömästi luoda itseään takaisin – tai ainakin jonkinlaista versiota itsestään. Sen, minkä armo antaa anteeksi, sen karma luo uudestaan takaisin. Siksi henkinen evoluutio ja totuuden tie tarvitaan – jotta ihminen puhdistuisi ja vapautuisi egonsa epätasapainosta, karmasta.

Henkisiä kokemuksia ei tule koskaan verrata toisiinsa, eikä varsinkaan toisten ihmisten henkisiin kokemuksiin. Henkisten kokemusten vertailu on yhtä järjetöntä kuin eri ihmisten unien vertaaminen toisiinsa. Totuus henkisistä kokemuksista paljastuu noin 30–40 päivän kuluttua niiden tapahtumisesta. Se, millaiseksi ihmisen arki muuttui henkisen kokemuksen myötä, on totuus siitä kokemuksesta. Jos muutosta ei tapahtunut, henkinen kokemus oli periaatteessa merkityksetön. Tilannetta voisi ehkä kuvailla siten, että armo antaa aina uuden mahdollisuuden, ja tässä uudessa mahdollisuudessa ihminen ottaa vastaan totuutta niin paljon ja niin hyvin kuin vain kykenee. Ja sitten karma palauttaa takaisin vanhan epätasapainon, ja se iskee juuri niihin paikkoihin, joihin totuus ei ollut päässyt vielä juurtumaan. Vain ne kohdat/asiat/piirteet oikeasti muuttuivat, jotka olivat juurtuneet totuuden päälle. Tämä on totuuden tien ja henkisen evoluution suhde. Henkisyys avaa talon ikkunan, totuus astuu sisään pirttiin, ja sitten karma sulkee ikkunan. Aina kun ikkuna on kiinni, hankitaan lisää henkisiä voimavaroja, jotta oltaisiin valmiita, kun seuraavan kerran ikkuna aukeaa. Näin, pikkuhiljaa, talo täyttyy totuudella.

Harvat ihmiset pitävät totuudessa elävästä ihmisestä. Monet voivat sanoa pitävänsä, ja vielä useammat voivat uskoa pitävänsä, mutta mielipide saattaa kokea yhtäkkisen muutoksen. Totuudessa elävä ihminen huomaakin aika pian, että normaalissa arjessa häntä vältellään ja häntä saatetaan jopa inhota, mutta kuitenkin vaikeuksien keskellä häneen turvaudutaan. Mitä pidemmälle ihminen henkistä evoluutiota kulkee,

sen enemmän hän oppii arvostamaan totuudessa eläviä ihmisiä ja heidän seuraansa. On parempi löytää yksi totuudessa elävä ystävä kuin kymmeniä muita ystäviä, suku, perhe tai puoliso. Totuus ruokkii totuutta, ja siksi jokainen totuudessa elävä ihminen auttaa pääsemään yhä lähemmäksi totuutta. Älä kuitenkaan ripustaudu ”totuuden ystäviinkään”, vaan tavoittele aina suoraa suhdetta totuuteen. Henkinen evoluutio auttaa sinua tässä matkassa – yhdessä totuuden kanssa henkinen evoluutio on se kuuluisa *Tie*.

Tämä kirjanen ei edusta kaikille ihmisille eri tavalla tapahtuvaa henkistä evoluutiota, vaan kaikille ihmisille samalla tavalla tapahtuvaa totuuden tietä. Sinutkin on kutsuttu kulkemaan ikuista ja muuttumatonta totuuden tietä. Sitä samaa tietä ovat kulkeneet kaikki uskontojen merkkihenkilöt, sekä historiankirjoista tutut tiedemiehet ja taiteilijat. Totuus on tulen vastakohta: se on huono renki, mutta hyvä isäntä.

Hyvä ihminen, olkoon totuus sinun kanssasi, ja täyttäköön se myös sinun talosi.